

Nr. 1 pe New York Times Bestseller List

JAMES PATTERSON

DETECTIVUL

**ALEX
CROSS**

JAMES PATTERSON

**DETECTIVUL
ALEX CROSS**

Traducere de
Cristina-Teodora Brait

EDITURA RAO

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PATTERSON JAMES

Detectivul Alex Gross / James Patterson; trad.: Cristina-Teodora Brait / Lingua Connexion. — București: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-310-1

I. Brait, Cristina-Teodora (trad.)

821.1 ll (73)-312.4= 135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JAMES PATTERSON

Cross

Copyright © James Patterson, 2006
Ediție publicată prin înțelegere cu Little, Brown
and Company, New York, New York, USA
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
CRISTINA-TEODORA BRAIT / LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-310-1

*Dedicată instituției de învățământ Palm Beach Day School;
Lui Shirley și Directorului Jack Thompson*

Prolog

Cum vă numiți, domnule?

THOMPSON: Sunt doctorul Thompson, de la Centrul Medical Berkshire. Câte focuri ați auzit?

CROSS: Mai multe.

THOMPSON: Cum vă numiți, domnule?

CROSS: Alex Cross.

THOMPSON: Aveți dificultăți în respirație? Dureri?

CROSS: În abdomen. Simt că se mișcă ceva lichid înăuntru. Respir greu.

THOMPSON: Știți că ați fost împușcat?

CROSS: Da. De două ori. E mort? Măcelarul? Michael Sullivan?

THOMPSON: Nu știu. Au murit mai mulți oameni. Bine, băieți, dați-mi o mască de oxigen simplă. Două perfuzii pe stative cu bază lată. Doi litri de soluție salină intravenos. Acum! O să încercăm să vă mutăm, să vă ducem imediat la spital, domnule Cross. Stați liniștit. Mă mai auziți? Sunteți conștient?

CROSS: Copiii mei... Spuneți-le că-i iubesc.

Partea întâi

**NIMENI NU TE VA IUBI VREODATĂ
CUM TE IUBESC EU**

— Sunt însărcinată, Alex.

Tot ce ține de acea noapte e atât de clar pentru mine! Încă mai e, după tot acest timp, după toți anii care au trecut, după tot ce s-a întâmplat, criminalii îngrozitori, crimele uneori rezolvate, alteori nu.

Eram în dormitorul întunecat cu brațele înlănțuite ușor în jurul taliei soției mele, Maria, cu bărbia pe umărul ei. Aveam treizeci și unu de ani pe atunci și nu fusesem niciodată mai fericit în viața mea.

Nimic nu se putea compara măcar cu ce împărtășeam noi, eu, Maria, Damon și Jannie.

Era în toamna lui 1993, cu un milion de ani în urmă, după cum mi se pare acum.

Mai era și trecut de două dimineața, iar micuța noastră Jannie tușea ceva de groază. Biata fetiță fusese trează cea mai mare parte din noapte, cea mai mare parte din ultimele nopți, mare parte din tânăra ei viață. Maria o legăna ușor pe Jannie în brațe, murmurând cântecul *Ești atât de frumoasă*, iar eu o cuprinsesem pe Maria în brațe, legănând-o la rîndul meu.

Eu mă trezisem primul, dar nu putusem să o adorm din nou pe Jannie, orice șmecherii aş fi încercat. Maria venise și luase copilul cam după vreo oră. Amândoi trebuia să mergem la serviciu dimineața devreme. Eu lucram la un caz de crimă.

— Ești însărcinată? am zis eu cu gura pe umărul Mariei.

— Prost moment, nu, Alex? Mai poți să-ți închipui tuse din asta pe viitor? Suzete? Alte scutece murdare? Nopți ca asta?

— Nu-mi place mie prea mult partea asta. Să stau treaz până târziu, sau devreme, cum s-o zice. Dar iubesc viața noastră, Maria! Și sunt încântat că o să mai avem un copil.

Fără să mă desprind de Maria, am pornit muzica de la caruselul muzical care atârna deasupra pătuțului lui Janelle. Am dansat fără să ne mișcăm din loc pe melodia *Cineva care să mă vegheze*.

Apoi ea îmi întoarse un zâmbet frumos de-al ei, în parte timid, în parte jucăuș, cel de care mă îndrăgostisem poate chiar în prima seară când o văzusem. Ne întâlniserăm la camera de gardă a spitalului St. Anthony, în timpul unei urgențe. Maria îl adusese pe unul dintr-o bandă, victimă a unei împușcături, un client de-al ei. Era o asistentă socială foarte dedicată și luase o atitudine protectoare – mai ales că eu eram un temut detectiv de la Omucideri, poliția metropolitană, iar ea nu prea avea încredere în poliție. De altfel, nici eu.

Am strâns-o mai tare în brațe pe Maria.

— Sunt fericit. Știi asta. Mă bucur că ești însărcinată. Hai să sărbătorim. Aduc niște șampanie.

— Îți place să fii tătic, hm?

— Da, îmi place. Nu știi exact de ce. Pur și simplu îmi place.

— Îți plac bebelușii care urlă în toiul nopții?

— Va trece și asta. Nu-i așa, Janelle? *Domnișorico, cu tine vorbesc.*

Maria își întoarse capul de la copilul care plângea și mă sărută dulce pe buze. Gura ei era moale, întotdeauna ispititoare, întotdeauna sexy. Adoram săruturile ei – oricând, oriunde.

În cele din urmă se desprinsese din brațele mele.

— Întoarce-te înapoi în pat, Alex. N-are niciun rost să stăm amândoi treji. Dormi și pentru mine.

În acel moment, am observat și altceva în dormitor și am început să râd, nu m-am putut abține.

— Ce-i așa de amuzant? zâmbi Maria.

I-am arătat cu degetul și a văzut și ea. *Trei mere* – fiecare cu urma unei singure mușcăături de copil. Merele erau sprijinite de picioarele a trei jucării de pluș, dinozauri Barney de diferite culori. Piesa fantezistă a micului Damon ni se dezvălui. Băiețelul nostru petrecuse ceva timp în camera surioarei sale, Jannie.

Când am ajuns în prag, Maria mi-a zâmbit din nou cu zâmbetul ei jucăuș. Și mi-a făcut cu ochiul. Mi-a șoptit apoi – și nu voi uita niciodată ce mi-a spus:

— Te iubesc, Alex. Nimeni nu te va iubi vreodată cum te iubesc eu.

2

La șaiszeci și patru de kilometri nord de Washington, în Baltimore, doi ucigași de profesie plini de sine, doi bărbați cu părul lung, undeva între douăzeci și cinci și treizeci de ani, ignorară semnul ACCESUL PERMIS DOAR MEMBRILOR și intrară degajați în St. Francis Social Club de pe South High Street, nu departe de port. Amândoi erau înarmați până-n dinți și zâmbeau ca doi comedianți de *stand-up*.

Erau douăzeci și șapte de capi și soldați ai mafiei la club în acea seară. Jucau cărți și beau *grappa* și espresso, în timp ce urmăreau la televizor echipa Bullets pierzând în favoarea celor de la Knicks. Dintr-odată, în sală se lăsă o tăcere tensionată.

Nimeni nu intra pur și simplu în clubul Sf. Francisc de Assisi, mai ales neinvitat și înarmat.

Unul dintre intrușii din prag, pe nume Michael Sullivan, salută calm grupul. Asta era al naibii de amuzant, se gândea Sullivan. Toți mafioțiiăștia duri stând la taclale.

Însoțitorul său sau *compare*, Jimmy „Pălărie” Galati, arunca priviri celor din încăpere pe sub borurile unei pălării jerpelite, aidoma celei purtate de Squiggy în *Laverne & Shirley*. Clubul avea o înfățișare destul de tipică – scaune cu spate drept de lemn, mese pentru jucat cărți, un bar rudimentar, macaronari peste tot, mai ceva ca-n *Nașul*.

– Ce? Nu avem comitet de întâmpinare? Fanfară? întrebă Sullivan, care trăia pentru confruntare de orice fel, verbală sau fizică. El și Jimmy Pălărie înfruntaseră mereu lumea împreună, de pe vremea când aveau cincisprezece ani și fugiseră de la casele lor din Brooklyn.

– Cine dracu’ sunteți voi? întrebă un individ, sărind ca ars de la una dintre mesele de joc șubrede unde jucau cărți.

Avea poate un metru optzeci și șapte, păr negru ca smoala și cântărea cam o sută de kilograme, făcute evident la sală.

– El e Măcelarul din Sligo. Ai auzit vreodată de el? făcu Jimmy Pălărie. Suntem din New York City. Ai auzit vreodată de New York City?

3

Musculosul „soldat” din mafie nu reacționează, dar un bărbat mai în vârstă, într-un costum negru și cămașă albă încheiată până la guler, ridică o mână precum Papa și vorbește rar și cu hotărâre într-o engleză în care se simțea puternic accentul străin:

– Cărui fapt datorăm această onoare? întrebă el. Bineînțeles că am auzit de Măcelar. Cum de vă aflați în Baltimore? Cu ce vă putem fi de folos?

– Suntem doar în trecere, îi răspunse Michael Sullivan bătrânului. Domnul Maggione ne-a trimis cu o treabă în DC. Dumneavoastră, domnilor, ați auzit de domnul Maggione?

Mai multe capete din încăpere se înclină în semn de încuviințare. Esența conversației de până acum sugera că era vorba cu siguranță de afaceri serioase. Dominic Maggione controla Familia din New York, care conducea marea majoritate a Coastei de Est, cel puțin până la Atlanta, oricum.

Toată lumea din încăpere știa cine e Dominic Maggione și că Măcelarul era cel mai necruțător ucigaș al său. Se presupunea că folosește cuțite de măcelărie, bisturie și ciocane pe victimele sale. Un reporter de la *Newsday* scrisese despre una dintre crimele sale: „O ființă omenească nu ar fi putut face așa ceva”. Măcelarul era temut în cercurile mafiote, dar și de poliție. Așa că pentru cei din încăpere fu o surpriză că ucigașul era atât de tânăr și că arăta ca un actor de cinema, cu părul său lung și blond și ochii de un albastru izbitor.

– Deci unde e respectul? Aud de multe ori cuvântul ăsta, dar nu văd nici urmă de el în clubul vostru, continuă Jimmy Pălărie care, ca și Măcelarul, era renumit că amputează

mâini și picioare.

„Soldatul“ care se ridicase în picioare dădu brusc să-i atace, dar mâna Măcelarului zvâcni cu o mișcare prea rapidă s-o poată cineva vedea clar. Îi reteză omului vârful nasului, apoi lobul urechii. „Soldatul“ duse mâinile în cele două locuri și se dădu înapoi atât de repede că-și pierdu echilibrul și căzu grămadă pe podeaua de scânduri.

Măcelarul se mișca repede și era evident la fel de bun pe cât promitea să fie, cu un cuțit în mână. Era ca vechii asasini din Sicilia, și chiar așa învățase să mânuiască cuțitul, de la unul dintre vechii soldați din South Brooklyn. Amputarea și ruptul oaselor i se păreau ușoare. Le considera semnele sale distinctive, simboluri ale cruzimii sale.

Jimmy Pălărie avea o armă la vedere, un pistol semiautomat de calibrul 45. Pălărie mai era cunoscut și ca „Jimmy Apărătorul“ și păzea spatele Măcelarului. Întotdeauna.

Acum Michael Sullivan se plimba cu pași rari prin încăpere. Răsturnă cu piciorul câteva mese de joc, închise televizorul și scoase din priză aparatul de espresso. Toată lumea bănuia că totuși cineva avea să moară. Dar de ce? De ce-și dezlănțuise Dominic Maggione nebunul asupra lor?

— Văd că unii dintre voi se așteaptă la un mic spectacol, zise el. Văd asta în ochii voștri. Îi simt *mirosul*. Ei bine, ce naiba, nu vreau să dezamăgesc pe nimeni.

Dintr-odată, Sullivan se lăsă într-un genunchi și-l înjunghie pe „soldatul“ care zăcea pe podea. Îl înjunghie pe bărbat în gât, apoi în față și piept până când trupul nu mai făcu nicio mișcare. Era greu să numeri loviturile, dar probabil fuseseră o duzină, poate mai multe.

Apoi urmă cel mai straniu lucru dintre toate. Sullivan se ridică și făcu o plecăciune peste cadavrul mortului. Ca și când totul ar fi fost doar un spectacol pentru el, un rol pe care trebuia să-l joace.

În sfârșit, Măcelarul se întoarse cu spatele la cei din încăpere și se îndreptă nepăsător spre ușă. Fără să se teamă de nimeni și de nimic. Le zise peste umăr:

— Mi-a părut bine de cunoștință, domnilor! Data viitoare, să dați dovadă de puțin respect. Pentru domnul Maggione, dacă nu pentru mine și domnul Jimmy Pălărie.

Jimmy Pălărie rânji la cei prezenți și duse mâna la pălărie.

— Da, e *chiar așa* de bun, făcu el. Dar știți ceva? E și mai bun cu o drujbă în mână.

4

Măcelarul și Jimmy Pălărie se sparseră de râs vorbind despre vizita lor la St. Francis of Assisi Social Club mare parte a drumului pe autostrada I-95 către Washington, unde aveau de rezolvat o treabă dificilă într-o zi sau două. Domnul Maggione le ordonase să se oprească în Baltimore și să facă impresie. Donul bănuia că unii dintre capii locali îl

trăgeau pe sfoară. Măcelarul crezu că își îndeplinise misiunea.

Asta făcea parte din renumele său crescând: nu numai că se pricepea să ucidă, dar era la fel de sigur ca un atac de cord în viitorul unui grăsan care se îndoapă cu bacon și ouă prăjite.

Tocmai intrau în DC, pe traseul pitoresc ce ducea pe lângă Monumentul Washington și alte clădiri importante ce voiau să impresioneze.

— Țara mea, pe tine – cânta Jimmy Pălărie falsând strașnic.

Sullivan râse zgomotos:

— Mare figură ești și tu, James băiete! Unde naiba ai învățat asta? *Țara mea pe tine te cânt?*

— La școala parohială St. Patrick din Brooklyn, New York unde am învățat ABC-ul – scrisu', cititu' și aritmetica – și unde l-am întâlnit pe un nemernic nebun pe nume Michael Sean Sullivan.

Douăzeci de minute mai târziu, își parcaseră Pontiacul Grand Am și se alăturaseră paradei târzii de tineri care se plimbau fără țel pe M Street în Georgetown. O liotă de studenți derbedei bătuți de soartă și doi ucigași profesioniști geniali, se gândi Sullivan. Deci cine ajunsese mai bine în viață? Cine se descurca și cine nu?

— Te-ai gândit vreodat' că ar fi trebuit să te duci la facultate? întrebă Pălărie.

— Nu mi-aș fi permis reducerea de salariu. La opșpe ani, făceam deja șaptezeci și cinci de miare pe an. Și, pe lângă asta, îmi place la nebunie slujba mea!

Se opriră la Charlie Malone's, o bodegă populară printre studenții din Washington, deși Sullivan nu-și putea da seama de ce. Nici Măcelarul, nici Jimmy Pălărie nu ajunseseră mai departe de liceu, dar, în bar, Sullivan încropi ușor o conversație cu două studente, nu mai în vârstă de douăzeci de ani, probabil încă adolescente. Sullivan citea mult și-și amintea mare parte din ce citea, așa că putea să discute cam cu oricine. Repertoriul său din această seară includea împușcarea recentă a unor soldați americani în Somalia, vreo două filme noi în vogă, chiar și ceva poezie romantică – Blake și Keats, ceea ce păru să le facă plăcere domnișoarelor studente.

Însă, pe lângă farmecul pe care-l avea, Michael Sullivan era și arătos și conștient de asta – slab, dar frumos tonifiat, unu optzeci și cinci, păr blond destul de lung, un zâmbet care ar fi putut ului pe oricine ar fi ales acesta ca țintă.

Așa că nu a fost nicio surpriză că Marianne Riley, de douăzeci de ani, din Burkittsville, Maryland, începu să-i facă ochi dulci într-un mod nu tocmai subtil și să-l atingă așa cum fac câteodată fetele îndrăznețe.

Sullivan se aplecă mai aproape de fată, care mirosea a flori de câmp.

— Marianne, Marianne... parcă era și un cântec. O melodie în stil *calypso*? O știi? *Marianne, Marianne?*

— Era înainte să mă nasc eu, zise fata, apoi îi făcu cu ochiul. Avea niște ochi verzi

superbi, buze roșii și pline și o fundiță ecosez adorabilă în păr. Sullivan decise pe loc ceva în legătură cu ea – Marianne era o mică perversă jucăușă și pe el nu-l deranja asta. Și lui îi plăcea să se joace.

— Înțeleg. Și domnul Keats, domnul Blake, domnul Byron nu au trăit înainte să te naști tu? o tachină el, zâmbindu-i larg cu zâmbetul său fermecător.

Apoi luă mâna lui Marianne și o sărută ușor. O trase de lângă taburetul de la bar și o învârti strâns în stilul *Lindy Hop* pe melodia celor de la Stones care cânta la tonomat.

— Unde mergem? întrebă ea. Unde *crezi* că mergem, domnule?

— Nu prea departe, făcu Michael Sullivan. Domnișoară.

— Nu prea departe? repetă Marianne întrebătoare. Ce înseamnă asta?

— O să vezi. Nu-ți face griji. Ai încredere în mine.

Ea râse, îl sărută pe obraz și continuă să râdă.

— Cum aș putea eu să rezist ochilor tăi criminali?

5

Marianne se gândea că nu prea ar vrea să-i reziste tipului ăștia drăguț din New York City. Pe lângă asta, era în siguranță în barul de pe M Street. Ce se putea întâmpla rău acolo? Ce putea să încerce careva? Să pună o melodie a celor de la New Kids on the Block la tonomat?

— Nu-mi place să fiu în centrul atenției, zise el, conducând-o către partea din spate a încăperii.

— Te crezi un fel de Tom Cruise, nu-i așa? Zâmbetul ăla al tău funcționează întotdeauna? Obții ce vrei cu el? întrebă ea.

Zâmbea și ea, provocându-l să-i arate ce poate.

— Nu știu, M.M. Câteodată cred că dă rezultate bune.

Apoi o sărută pe holul prost iluminat din spatele barului, iar sărutul se ridică la înălțimea speranțelor lui Marianne, fiind chiar dulce de fapt. Cu siguranță, mai romantic decât s-ar fi așteptat. Nu încercă să o pipăie în timpul sărutului, ceea ce poate n-ar fi deranjat-o, dar era mai bine așa.

— Uau...

Ea expiră și-și făcu vânt cu mâna. Era o glumă, doar că nu chiar în totalitate.

— E un pic cam cald aici, nu-i așa? remarcă Sullivan și zâmbetul înflori iar pe chipul studentei. Un pic cam strâmt, nu crezi?

— Îmi pare rău – dar *nu* o să plec cu tine. Nici măcar nu suntem la o întâlnire.

— Înțeleg, replică el. N-am crezut niciodată că o să pleci cu mine. Nici nu mi-a trecut prin minte.

— Sigur că nu. Ești prea gentleman pentru așa ceva.

El o sărută din nou și sărutul fu mai profund. Lui Marianne îi plăcu că nu renunța prea ușor. Nu conta însă – nu avea de gând să meargă nicăieri cu el. Nu făcea ea din astea, niciodată – ei bine, nu până în acel moment.

— Știi să săruți destul de bine, zise ea. Trebuie să recunosc.

— Și tu îți faci partea ta, o complimentă el. Săruți extraordinar, de fapt. A fost cel mai grozav sărut din viața mea, glumi el.

Sullivan se împinse într-o ușă din apropiere și dintr-odată dădură năvală împleticindu-se în toaleta bărbaților. Apoi Jimmy Pălărie apăru și stătu de pază afară. Întotdeauna îi păzea spatele Măcelarului.

— Nu, nu, nu, făcu Marianne, dar nu se putu abține să nu râdă la cele întâmplătoare.

Toaleta bărbaților? Era destul de amuzant. O nebunie – dar o nebunie amuzantă. Genul de chestii pe care le fac studenții.

— Chiar crezi că poți să faci orice, nu-i așa? îl întrebă ea.

— Răspunsul e da. Eu fac cam tot ce vreau, Marianne. Și dintr-odată apăru un bisturiu, cu lama ascuțită scânteind nu departe de gâtul ei și totul se schimbă într-o clipă. Și ai dreptate, nu suntem la o întâlnire. Acum, să nu scoți un cuvânt sau va fi ultimul pe care-l spui pe lumea asta, jur pe ochii mamei mele.

6

— E deja sânge pe bisturiul ăsta, făcu Măcelarul cu o șoaptă răgușită menită să o sperie până-n pragul nebuniei. Vezi?

Apoi își duse mâna în față la pantaloni.

— Lama *asta* însă n-o să doară așa de tare. Îi flutură bisturiul prin fața ochilor. Dar *asta* va dura mai mult. Îți va desfigura fața aia drăguță pe viață. Să știi că nu glumesc, studento.

Își trase fermoarul blugilor și apăsă bisturiul de gâtul lui Marianne Riley – dar nu o tăie. Îi ridică fusta, apoi îi dădu la o parte chiloții albaștri.

— Nu vreau să te tai. Îți dai seama, nu-i așa?

Ea abia putu să îngaime:

— Nu știu...

— Ai cuvântul meu, Marianne.

Apoi se împinse înăuntrul ei încet, ca și cum n-ar fi vrut să o rănească. Știa că nu ar fi trebuit să rămână mult timp acolo, însă nu vru să renunțe la interiorul ei strâmt. „Ce naiba, după seara asta, n-o s-o mai văd pe Marianne niciodată.”

Cel puțin fu destul de deșteaptă să nu strige sau să încerce să i se opună cu genunchii

sau unghiile. Când își termină treaba, îi arată câteva fotografii pe care le purta cu el. Doar ca să se asigure că ea înțelegea bine situația.

— Le-am făcut eu însumi. *Uită-te* la fotografii, Marianne. Acum, să nu vorbești vreodată de seara asta. Cu nimeni, dar mai ales cu poliția. Înțelegi?

Ea dădu din cap fără să-l privească.

— Vreau să *rostești* cuvintele, fetițo. Vreau să te uiți la mine, oricât de dureros ar fi.

— Am înțeles, făcu ea. N-am să spun nimănui.

— Uită-te la mine.

Ochii li se întâlneau, iar schimbarea prin care trecuse ea era uimitoare. Văzu frică și ură, ceva ce îi făcea plăcere. Motivul era o poveste lungă, despre o copilărie în Brooklyn, o poveste despre un tată și un fiu pe care prefera să o țină pentru sine.

— Cuminte fetiță. Deși pare ciudat – te plac. Vreau să zic, simt *afecțiune* față de tine. Adio, Marianne, Marianne.

Înainte să iasă din baie, îi căută în poșetă și-i luă portofelul.

— Asigurare, explică el. Să nu vorbești cu nimeni.

Apoi Măcelarul deschise ușa și plecă. Marianne Riley se prăbuși pe podeaua din baie, tremurând din toate încheieturile. Nu avea să uite niciodată cele întâmplate – mai ales fotografiile acelea îngrozitoare.

7

— Cine s-a trezit așa de dimineață? Ei, Doamne, uite cine e. E cumva Damon Cross? Și Janelle Cross?

Buni sosi exact la șase treizeci ca să stea cu copiii, cum făcea în fiecare zi lucrătoare a săptămânii. Când ea dădu năvală pe ușa din bucătărie, eu tocmai îi dădeam lui Damon orez cu lingurița, în timp ce Maria încerca să o facă pe Jannie să eructeze. Jannie plângea iar, biata fetiță bolnavă.

— Aceiași care au fost trei și în toiul nopții, i-am răspuns eu bunicii mele direcționând o lingură plină-ochi cu piure spre gurița mișcătoare a lui Damon.

— Damon poate să facă asta și singur, zise Buni, suflând din greu și așezându-și sacoșa pe bufetul din bucătărie.

Se părea că adusesese biscuiți calzi și – se putea oare? – gem de piersici făcut în casă. Plus asortimentul de cărți pe ziua respectivă. *Afine pentru Sal, Darul Magilor, Noapte bună, Lună.*

I-am zis lui Damon:

— Damon, Buni zice că poți să mănânci singur, amice. Mie de ce nu mi-ai spus?

— Damon, ia lingura, îi ceru Buni.

Și, bineînțeles, făcu întocmai. Nimeni nu se punea cu Buni.

— Fir-ai dumneata să fii, i-am zis eu și am luat un biscuit. Lădat fie Domnul, un biscuit fierbinte! Apoi urmă gustul cunoscut, delicios, de rai pe pământ. Fii binecuvântată, bătrânico! Fii binecuvântată!

Maria interveni:

— Alex nu prea ascultă în ultima vreme, buni. E prea ocupat cu anchetele sale de crimă. Eu i-am spus că Damon mănâncă singur. De cele mai multe ori, oricum. Când nu le dă și pereților și tavanului.

Buni încuviință din cap.

— Se hrănește el tot timpul. Doar nu vrea băiatu' să flămânzească. Vrei să flămânzești, Damon? Nu, sigur că nu vrei, puiule.

Maria începu să-și adune hârtiile de care avea nevoie în ziua respectivă. În seara trecută lucrase în bucătărie până după miezul nopții. Lucra ca asistentă socială la primărie și avea o agendă de coșmar. Își luă rapid o eșarfă violet de pe cuierul de lângă ușa din spate, împreună cu pălăria preferată, ca să se asorteze cu restul ținutei care era predominant negru cu albastru.

— Te iubesc, Damon Cross. Trecu ca-n zbor și-i dădu un sărut băiețelului nostru. Te iubesc și *pe tine*, Jannie Cross. Chiar și după ce s-a întâmplat azi-noapte. O sărută pe Jannie de câteva ori pe amândoi obrazii. Apoi o apucă pe buni și o sărută: Și te iubesc și pe dumneata.

Bunica zâmbi din tot sufletul, ca și cum tocmai l-ar fi întâlnit pe însuși Iisus sau poate pe Fecioara Maria.

— Și eu te iubesc, Maria. Ești o minune.

— Eu nici nu mă aflu aici, am zis de la postul meu de ascultare din cadrul ușii de la bucătărie.

— O, știam deja asta, făcu Buni.

Înainte să plec la serviciu, a trebuit să-i sărut și să-i îmbrățișez și eu pe toți și să le spun: „Te iubesc”. Demodat, poate, dar un lucru bun, și blestemat să fie cel care crede că familiile ocupate și înfricoșător de stresate nu pot avea parte de distracție și dragoste. Noi aveam cu siguranță.

— Pa, vă iubim, pa, vă iubim, am zis eu și Maria în cor, în timp ce ieșeam împreună pe ușa din spate.

La fel ca în fiecare dimineață, am condus-o pe Maria la lucru, la Potomac Gardens, un complex de locuințe subvenționate pentru populația săracă. Era la doar cincisprezece sau

douăzeci de minute de Fourth Street oricum și așa reușeam să petrecem și noi puțin timp singuri.

Am mers cu Porsche-ul negru, ultima dovadă a banilor pe care îi câștigasem în cei trei ani în care lucrasem ca psiholog privat, înainte să trec la o poziție *full-time* la Departamentul de poliție din Washington. Maria avea o Toyota Corolla albă, care mie nu-mi prea plăcea, însă ei da.

Părea însă să fie cu gândul în altă parte, în timp ce străbăteam G Street în acea dimineață.

— Ești bine? am întrebat-o.

Ea râse și-mi făcu cu ochiul ca întotdeauna.

— Un pic obosită. Mă simt destul de bine, *în situația dată*. Mă gândeam la un caz la care am fost consultant, ca o favoare pentru Maria Pugatch. E vorba de o studentă de la Universitatea „George Washington”. A fost violată în toaleta bărbaților dintr-un bar de pe M Street.

M-am încruntat și am scuturat din cap:

— Tipul era și el student?

— Ea zice că nu, dar nici nu ne-a spus mai multe în rest.

Am ridicat din sprâncene.

— Deci îl cunoștea probabil pe violator? Poate era un profesor.

— Fata zice că sigur nu, Alex. Jură că nu e cineva cunoscut.

— Tu o crezi?

— Cred că da. Eu sunt credulă și naivă, oricum. Pare un copil așa drăguț...

Nu voiam să-mi bag nasul prea tare în treaba Mariei. Noi doi nu ne făceam din astea unul altuia – cel puțin încercam din greu să nu ne comportăm așa.

— Vrei să fac ceva? am întrebat-o.

Maria clătină din cap.

— Ești ocupat. Eu o să vorbesc cu fata – cu Marianne – din nou astăzi. Să sperăm că reușesc s-o fac să se deschidă puțin.

Câteva minute mai târziu, am oprit în fața complexului Potomac Gardens de pe G Street, între Thirteenth Street și Penn Street. Maria se oferise voluntar să vină aici, părăsind o slujbă mult mai confortabilă și sigură în Georgetown. Cred că o făcuse pentru că locuise aici până la optsprezece ani, când plecase la Villanova.

— Un sărut, zise Maria. Am nevoie de un sărut. Unul serios. Fără pupici pe obraz. *Pe buze*.

M-am aplecat și am sărutat-o – și apoi am sărutat-o din nou. Ne-am giugiulit puțin în mașină și nu am putut să nu mă gândesc la cât de mult o iubeam, la cât de norocos eram să o am. Și ce era mai bine: știam că și Maria simte la fel pentru mine.

— Tre' să plec, zise ea în cele din urmă și se strecură afară din mașină.

Se aplecă însă înapoi înăuntru:

— Poate că nu se vede, dar sunt fericită, sunt așa de fericită!

Apoi mișcarea ei simpatică cu ochiul.

Am privit-o îndreptându-se spre treptele abrupte din piatră ale blocului în care lucra.

Uram să o văd plecând și aveam același sentiment aproape în fiecare dimineață.

Mă întrebam dacă se va întoarce să vadă dacă am plecat. Și se întoarce – văzu că eram tot acolo, zâmbi și-mi făcu cu mâna ca o nebună, sau cel puțin ca o femeie îndrăgostită nebunește. Apoi dispăru înăuntru.

Făceam aceleași lucruri aproape în fiecare dimineață, însă eu nu mă puteam sătura de ele. Mai ales de felul în care Maria îmi făcea cu ochiul. „Nimeni nu te va iubi vreodată cum te iubesc eu.”

Nu mă îndoiam de asta nicio clipă.

9

Eram un detectiv destul de tare în vremea aceea – rapid, alert, informat. Așa că începusem să primesc deja cazuri de prestigiu, mai multe chiar decât ar fi trebuit. Ultimul nu se număra printre acestea, din păcate.

Din câte avea cunoștință poliția din Washington, mafia italiană nu avusese niciodată operațiuni majore în oraș, probabil din pricina înțelegerilor pe care le făcuseră cu unele agenții precum FBI și CIA. De curând însă, cele cinci Familii se întâlniseră în New York și se înțeleseseră să facă afaceri în Washington, Baltimore și în câteva orașe din Virginia. În mod deloc surprinzător, șefii crimei organizate locale nu fuseseră prea încântați de eveniment, mai cu seamă asiaticii care controlau comerțul cu cocaină și heroină.

Un baron chinez al drogurilor, pe nume Jiang An-Lo, executase doi emisari ai mafiei italiene cu o săptămână în urmă. Nu fusese o mișcare inteligentă. Și se zvonea că mafia din New York însărcinase un asasin profesionist de top sau poate chiar o echipă să se ocupe de Jiang.

Aflasem toate astea în timpul unei ședințe de informare de o oră la sediul poliției. Acum eu și John Sampson ne deplasam spre biroul lui Jiang An-Lo, dintr-un duplex din cărămidă, de la intersecția dintre Eighteenth Street și M Street, în partea de nord-est. Eram una din cele două echipe de detectivi însărcinați cu supravegherea de dimineață, careia noi îi spuneam „Operațiunea Supravegherea Lepădăturii”.

Am parcat mașina între Nineteenth și Twentieth Street și am început supravegherea. Casa lui Jiang An-Lo era decolorată, zugrăveala galbenă se decojea și clădirea arăta ponosită din afară. Curtea cu pământ era acoperită de gunoaie care păreau să fi căzut dintr-o *piñata*. Majoritatea ferestrelor erau acoperite cu placaj sau tablă. Cu toate astea,

Jiang An-Lo era un mahăr în comerțul cu droguri.

Ziua se încălzea deja și mulți dintre locuitorii cartierului ieșiseră la plimbare sau se adunaseră pe scările clădirilor.

— Cu ce se ocupă oamenii lui Jiang? Ecstasy, heroină? întrebă Sampson.

— Mai pune și PCP. Distribuie în sus și-n jos pe Coasta de Est – Washington, Philadelphia, Atlanta, New York. E o operațiune profitabilă, de aia vor și italienii să se implice. Ce zici de numirea lui Louis Freech la FBI?

— Nu-l cunosc pe tip. Dar dacă a fost *numit* înseamnă că nu e bun pentru slujba asta.

Am râs de adevărul din spusele lui Sampson; apoi ne-am așezat confortabil și am așteptat ca o echipă de asasini ai mafiei să apară și să încerce să-l elimine pe Jiang An-Lo. Asta dacă informația noastră era corectă.

— Știm ceva despre asasinul ăsta? se interesă Sampson.

— Se pare că e irlandez, am zis uitându-mă la John și așteptând o reacție din partea lui.

Sprâncenele i se arcuiră; apoi se întoarse spre mine:

— Și lucrează pentru mafia? Cum s-a întâmplat una ca asta?

— Se pare că tipu' e bun. Și, de asemenea, țăcănit. I se spune Măcelarul.

Între timp, un bătrân adus de spate dădu să traverseze M Street uitându-se cu atenție în dreapta și-n stânga. Trăgea încet dintr-o țigară. Se intersectă cu un tip alb, slăbănog, cu un baston de aluminiu pe brațul îndoit. Cei doi rătăciți dădură solemn din cap în semn de salut în mijlocul străzii.

— Ce mai figuri și ăștia! făcu Sampson și zâmbi. ăștia o să fim noi într-o bună zi.

— Poate. Dacă avem noroc.

Chiar atunci Jiang An-Lo alese să-și facă apariția.

10

Jiang era înalt și arăta aproape scheletic. Avea o bărbuță stufoasă care-i atârna cale de cincisprezece centimetri de la bărbia-i de chinez.

Baronul drogurilor avea o reputație de om viclean, competitiv și rău, adesea în mod gratuit, ca și cum totul nu ar fi fost decât un joc periculos pentru el. Crescuse pe străzile din Shanghai, apoi se mutase la Hong Kong, apoi la Bagdad și, în cele din urmă, la Washington, unde conducea mai multe cartiere asemenea unui despot războinic chinez al lumii noi.

Urmăream din ochi M Street în căutarea unor semne de pericol. Cei doi bodyguarzi ai lui Jiang păreau a fi în alertă și mă întrebam dacă fusese avertizat – și, dacă da, de către cine? Vreun om de-al său din poliție? Era, cu siguranță, posibil.

Mă întrebam și cât de bun era, de fapt, asasinul ăsta irlandez.

— Ne-au văzut deja gărzile de corp? făcu Sampson.

— Mă gândesc că da, John. Suntem aici ca să descurajăm o confruntare, în primul rând.

— Ne-o fi văzut și asasinul?

— Dacă e aici. Și dacă se pricepe. Dacă e un asasin plătit prin preajmă, probabil ne-a văzut și el.

Când Jiang An-Lo fu la jumătatea drumului către Mercedesul său negru strălucitor parcat lângă trotuar, o altă mașină, un Buick LeSabre, coti pe M Street. Accelerează, cu motorul urlând și cauciucurile scrâșnind de la frecarea cu asfaltul.

Bodyguardii lui Jiang se întoarseră către mașina care gonea. Amândoi își scoseseră armele. Eu și Sampson am deschis ușile mașinii.

— Ce să-ți spun ce descurajare! mormăi el.

Jiang ezită, însă numai o clipă. Apoi porni cu pași mari, nesiguri, ca și cum ar fi încercat să fugă îmbrăcat c-o fustă lungă, înapoi spre casa de cărămidă din care ieșise. Și-o fi dat seama, în mod corect, că era încă în pericol dacă continua să fugă înspre Mercedes.

Ne înșelaserăm însă cu toții. Jiang, bodyguardii, Sampson și eu.

Împușcăturile veneau din *spatele* traficantului de droguri, din partea opusă a străzii.

Trei detunături puternice dintr-o armă cu țevă lungă.

Jiang căzu și rămase acolo pe trotuar, fără să se miște deloc. Dintr-o parte a capului sângele țâșnea ca dintr-un izvor. Mă îndoiam că mai trăia.

M-am răsucit și m-am uitat spre acoperișul unei case de piatră roșiatică, legată de alte acoperișuri ce se aliniau de-a lungul M Street, pe partea opusă.

Am văzut un bărbat blond care recurse la un gest cum nu se poate mai ciudat: *făcu o plecăciune în direcția noastră*. Nu-mi venea să cred. Să facă o plecăciune?

Apoi se lăsă jos în spatele unui parapet de cărămidă și dispăru complet din vedere.

Eu și Sampson am traversat în goană strada și am intrat în clădire. Am urcat într-un suflet cele patru etaje. Când am ajuns pe acoperiș, trăgătorul dispăruse. Nu se vedea nimeni nicăieri.

Fusese oare asasinul irlandez? Măcelarul? Ucigașul plătit trimis de mafia din New York?

Cine naiba altul ar fi putut fi?

Încă nu-mi venea să cred ce văzusem. Nu doar că ajunsese la Jiang An-Lo atât de ușor. Ci că făcuse o plecăciune după spectacol!

Măcelarului îi veni ușor să se amestece printre studenții fițoși din campusul Universității „George Washington”. Era îmbrăcat cu blugi și un tricou gri șifonat pe care scria „Athletic Department” și căra cu el un roman jerpelit de Isaac Asimov. Își petrecu dimineața citind *Fundația* așezat pe diverse bănci, uitându-se după studente, dar mai ales căutând-o pe Marianne, Marianne. Bine, era puțin obsedat. Cea mai mică dintre problemele sale.

Chiar îi plăcea fata și o urmărea de douăzeci și patru de ore deja, iar ea îi frânsese inima. Mersese și dăduse cu pliscul. Știa asta sigur pentru că o auzise vorbind cu cea mai bună prietenă a sa, Cindi, despre un „consilier” cu care discutase cu câteva zile în urmă. Apoi se întorsese pentru o a doua ședință de „consiliere”, contrar ordinelor și avertismentelor sale clare.

Greșeală, Marianne.

După cursul pompos de literatură britanică din secolul al XVIII-lea, ce se ținea la ora prânzului, Marianne, Marianne părăsi campusul, iar el o urmă în mijlocul unui grup de cel puțin douăzeci de studenți. Își dădu imediat seama că se îndrepta spre apartamentul ei. *Bună treabă.*

Poate că terminase pe ziua aceea sau poate avea o pauză mai lungă între ore. Oricum nu conta. Încălcase regulile și trebuia să se ocupe de ea.

Odată ce știa unde merge, se hotărî să i-o ia înainte. Ca studentă în an superior, putea să locuiască în afara campusului și împărțea un mic apartament cu două camere în apropiere de Thirty-ninth Street pe Davis, împreună cu tânăra Cindi. Clădirea era un bloc cu patru etaje, fără lift, iar el intră fără probleme. Ușa de la intrare era încuiată cu cheia. Ce glumă bună!

Se hotărî să se facă comod cât aștepta, așa că se dezbracă, își scoase pantofii și toate hainele. Adevărul era că nu voia să se murdărească de sânge pe țoale.

Apoi o așteptă pe fată, mai citi din carte, stătu și el pe acolo. De îndată ce Marianne intră în dormitor, Măcelarul o înlănțui cu brațele și-i puse bisturiul sub bărbie.

— Bună, Marianne, Marianne, șopti el. Nu ți-am spus să nu vorbești cu nimeni?

— N-am spus nimănui, făcu ea. Te rog.

— Minți. Ți-am spus ce-o să se-ntâmples. Ți-am și *arătat*, ce naiba!

— N-am spus. Am promis.

— Și eu am promis ceva, Marianne. Pe ochii mamei mele.

Brusc, făcu o tăietură de la dreapta la stânga pe gâtul studentei. Apoi o tăie din nou, în celălalt sens.

În vreme ce aceasta se zvârcolea pe podea, înecându-se, el făcu câteva fotografii.

De premiat, fără îndoială. Nu voia să o uite niciodată pe Marianne, Marianne.

Seara următoare Măcelarul era tot în Washington. Știa exact ce gândea Jimmy Pălărie, dar Jimmy era prea laș și prea dornic să trăiască ca să întrebe: „Ai idee ce naiba o să faci acum? Sau de ce suntem încă în Washington?”

Ei bine, de fapt chiar avea. Conducea un Chevy Caprice cu geamuri fumurii printr-o zonă a Washingtonului cunoscută ca Southeast, căutând o casă *anume*, pregătindu-se să ucidă din nou, și totul din cauza lui Marianne, Marianne și gura ei spartă.

Avea adresa în minte și se gândea că se apropie acum. Mai avea o lovitură de care trebuia să se ocupe, apoi el și Jimmy puteau să-și ia zborul din Washington. Caz închis.

— Străzile de aici îmi amintesc de casă, se băgă Jimmy Pălărie în seamă de pe scaunul din dreapta.

Încerca să pară relaxat și fără grijă în privința faptului că rămăseseră atât de mult în capitală după ce-l împușcaseră pe chinez.

— Ce zici acolo? întrebă Măcelarul ironic.

Știa ce avea să spună Jimmy. Știa aproape întotdeauna. La drept vorbind, predictibilitatea lui Jimmy Pălărie venea ca o alinare pentru el de cele mai multe ori.

— Totu' se duce la dracu', știi, sub ochii noștri. Exact ca în Brooklyn. Și uite *acolo* motivu'. Îi vezi pe cioroi care pierd vremea la fiecare colț de stradă? Cine dracu' altcineva ar locui aici? Să trăiască așa?

Michael Sullivan zâmbi, dar nu era un zâmbet fericit. Pălărie putea fi tâmpit și enervant câteodată.

— Dacă ar vrea, politicienii ar putea rezolva toată porcăria asta. Nu ar fi chiar așa de greu, Jimmy.

— O, Mikey, cum îi înțelegi tu pe toți. Poate că ar trebui să intri în politică.

Jimmy Pălărie clătină din cap și se întoarse spre geamul din lateral. Știa să nu întindă coarda.

— Și *nu* te întrebi ce naiba facem aici? Nu te gândești că sunt mai nebun ca unu' de la balamuc? Poate vrei să sari din mașină. Să mergi la Union Station și să te sui într-un tren spre New York, Jimmy băiete.

Măcelarul zâmbea când zise toate astea, așa că Pălărie știa că probabil era în regulă să facă și el la fel. *Probabil*. Dar în ultimul an îl văzuse pe Sullivan omorându-i pe doi dintre „prieteni” lor, pe unul cu o bătă de baseball, pe altul cu o cheie franceză. Trebuia să fii atent tot timpul.

— Deci *ce* facem aici? întrebă Pălărie. De vreme ce ar trebui să fim la New York.

Măcelarul ridică din umeri.

— Caut casa unui polițai.

Pălărie închise ochii.

— O, Doamne. Nu un polițai. De ce un polițai? Apoi își trase pălăria peste ochi. Să nu vezi nimic rău, mormăi el.

Măcelarul ridică din umeri, dar era amuzat.

— Ai încredere în mine. Te-am dezamăgit eu *vreodată*? Am mers eu *vreodată* prea departe?

Amândoi începură să râdă la auzul replicii. A mers *vreodată* Michael Sullivan prea departe? Întrebarea mai potrivită era dacă s-a întâmplat *vreodată* să *nu* meargă.

Mai dură douăzeci de minute până găsi casa pe care o căuta. Era o casă cu etaj și acoperiș în două ape, arăta de parcă ar fi fost zugrăvită recent, cu flori la ferestre.

— Aici locuiește polițaiul? N-arată prea rău, de fapt. A aranjat fain locul.

— Mda, Jimmy. Da' mă tentează să intru frumos și să fac puțin tam-tam. Poate să-mi folosesc drujba. Să fac niște fotografii.

Pălărie tresări:

— E oare o idee chiar așa de bună? Chiar vorbesc serios acum.

Măcelarul ridică din umeri:

— Știu că vorbești serios. Se vede, James. Simt căldura care iese din creierul tău prea forțat.

— Polițaiul ăsta are un nume? întrebă Pălărie. Nu că ar conta.

— Nu că ar conta. Îl cheamă Alex Cross.

13

Măcelarul parcă un cvartal mai încolo pe Fourth Street, apoi ieși din mașină și se îndreptă cu pași grăbiți înapoi, spre casa primitoare unde polițistul ocupa apartamentul de la parter. Îi fusese destul de ușor să obțină adresa corectă. Mafia avea legături cu FBI, la urma urmei. Mergea întins pe margine, încercând să nu fie văzut, dar fără să-i pese dacă s-ar fi întâmplat. Oamenii din cartierele astea nu vorbeau despre ce vedeau.

Treaba asta avea să o facă repede acum. Să intre și să iasă în câteva secunde. Apoi înapoi în Brooklyn, să sărbătorească ultima lovitură și să-și primească plata pentru ea.

Călcă pe un strat des de Pachysandra care înconjura veranda din spate, apoi se ridică cu un salt. Intră drept pe ușa de la bucătărie, care scânci ca un animal rănit.

Nicio problemă până aici. Intră destul de ușor înăuntru. Se gândi că și restul avea să fie floare la ureche.

Nimeni în bucătărie.

Nimeni acasă?

Apoi auzi un copil plângând și-și scoase Beretta. Apucă cu degetele bisturiul din buzunarul stâng.

Era o turnură promițătoare. Prezența copiilor în casă îi făcea pe toți din jur neglijenți. Mai omorâse oameni ca ăștia înainte, în Brooklyn și Queens. Pe un turnător al mafiei îl

tăiașe bucățele în propria bucătărie, apoi îl îndesase în frigiderul familiei ca să transmită un mesaj.

Străbătu un hol scurt, mișcându-se ca o umbră. Nu făcu niciun zgomot.

Apoi trase cu ochiul într-o living micuț, sufragerie, ce naiba era.

Nu era exact ce se așteptase să vadă. Un bărbat înalt, chipeș care schimba scutecele la doi copii. Tipul părea că se și pricepe. Sullivan știa pentru că cu ani în urmă se ocupase de cei trei frați mucoși ai săi în Brooklyn. Schimbase și el o grămadă de scutece împuțite la viața sa.

— Tu ești doamna care locuiește aici? întrebă el.

Tipul își ridică privirea – *detectivul Alex Cross* – și nu părea să se teamă de el. Nici nu păru surprins că Măcelarul se afla în casa sa, deși *ar fi trebuit* să fie șocat și probabil speriat. Deci polițaiul avea boașe. Neînarmat, schimbând scutecele copiilor, dar dând dovadă de atitudine, de caracter adevărat.

— Tu cine ești? întrebă detectivul Cross, aproape ca și cum el ar fi fost stăpân pe situație.

Măcelarul își încrucișă brațele, ascunzând pistolul de privirea copiilor. Ce naiba, n-avea nimic cu copiii. Cu adulții avea probleme. Cei ca bătrânul său – ca să luăm un exemplu evocator.

— Nu știi de ce mă aflu aici? N-ai nici cea mai mică idee?

— Ba poate că am. Bănuiesc că ești ucigașul de ieri. Dar de ce ești *aici*? La mine acasă? Ceva nu e-n regulă.

Sullivan ridică din umeri:

— Bine? Rău? Cine poate spune? Se pare că sunt cam nebun. Cel puțin așa-mi spune lumea. Se poate. Tu ce crezi? Mi se spune Măcelarul.

Cross încuviință din cap.

— Am auzit și eu. Să nu le faci rău copiilor. Nu mai e nimeni aici decât eu. Mama lor nu e acasă.

— Acuma de ce aș face eu așa ceva? Să le fac rău copiilor tăi? Sau să-ți fac rău ție în fața lor? Nu-i stilul meu. Hai să-ți spun ceva: eu am șters-o. Cum ziceam – *nebun*. Ai avut baftă. Pa, copilași.

Apoi ucigașul mai făcu o plecăciune, cum făcuse după ce îl împușcase pe Jiang An-Lo.

Măcelarul se întoarse și părăsi apartamentul la fel cum venise. Lasă-l pe detectivul ăla șmecher să-și bată capul cu asta. Însă nebunia sa *avea* o logică – tot timpul exista una în fiecare mișcare a sa. Știa ce face și de ce, și *când*.

Seara aceea cu Măcelarul m-a zguduit mai mult decât tot ce mi se întâmplase înainte în cariera mea de polițist. *Un ucigaș în casa mea. Chiar în camera de zi, cu copiii mei.*

Și eu ce să înțeleg din toate astea? Că primisem un avertisment? Că eram norocos să fiu în viață? O, norocosul de mine? Asasinul îmi cruțase familia. Dar de ce venise totuși la mine?

A doua zi fu una dintre cele mai rele pe care le-am avut la serviciu. În vreme ce o mașină de poliție îmi supraveghea casa, am fost chemat la trei întâlniri diferite în legătură cu chixul de la locuința lui Jiang An-Lo. Se vorbea despre o evaluare a departamentului, prima de când lucram eu.

Din pricina ședințelor neplanificate, plus surplusul de hârțogărie și sarcinile mele obișnuite, am întârziat când trebuia să o iau pe Maria de la Potomac Gardens în acea seară. Mă simțeam vinovat din cauza asta. Nu mă obișnuisem ca ea să stea într-un loc ca Potomac Gardens, mai ales după lăsarea întunericului. Se făcuse deja întuneric. Și Maria era însărcinată din nou.

Era puțin trecut de ora șapte și un sfert când am ajuns la complex în acea seară. Maria nu mă aștepta pe trepte ca de obicei.

Am parcat și m-am dat jos din mașină. Am pornit spre biroul ei, care era lângă camera de serviciu, la parter. În cele din urmă am început să alerg.

Apoi am văzut-o pe Maria ieșind pe ușa din față și dintr-odată totul a fost bine pe lume. Geanta îi era atât de plină cu hârtii că nici n-o putea închide. Mai avea și un braț de dosare care nu-i încăpuseră în geantă.

Reuși însă și să-mi facă cu mâna și să-mi surâdă când mă văzu venind spre ea. Nu era aproape niciodată furioasă din pricina greșelilor pe care le făceam – cum ar fi să întârzi mai mult de jumătate de oră s-o iau cu mașina.

Nu-mi păsa cât de sentimental și de demodat era, dar eram emoționat să o văd și așa stăteau lucrurile întotdeauna între noi. Îmi orientasem prioritățile spre Maria și familia noastră și apoi spre slujbă. Mă simțeam bine, părea echilibrul potrivit.

Maria obișnuia să mă strige pe nume într-un fel foarte entuziast:

— Alex! Alex! zise ea și-mi făcu cu mâna în vreme ce eu alergam să o întâmpin în fața clădirii.

Câțiva șmecherași din cartier sprijiniți de gardul din față se întoarseră spre noi, distrându-se pe seama noastră.

— Bună, frumoaso, i-am zis eu. Scuze c-am întârziat.

— Nicio problemă. Și eu am avut de lucru. Hei, *Reuben!* Ești gelos, *chico?* îi strigă ea unuia dintre tipii proptiți de gard.

Acesta râse și-i strigă și el:

— Ai vrea tu, Maria. Ai vrea tu să mă ai pe mine în locul lui.

— Da, sigur. În visele tale!

Ne-am sărutat – nu ca la cinema, pentru că eram în fața biroului ei și șmecherașii ne priveau, dar destul de pasional ca să se vadă că e pe bune. Apoi i-am luat dosarele și ne-am îndreptat spre mașină.

— Îmi duci cărțile, mă tachină Maria. Ce drăguț, Alex!

— Te duc și pe *tine* pe sus, dacă vrei.

— Mi-a fost dor de tine toată ziua. Chiar mai mult decât de obicei, zise ea și zâmbi din nou. Apoi își ascunse fața la pieptul meu. Te iubesc atât de mult!

Maria se lăsă pe mine și apoi am auzit împușcăturile. Două detunături îndepărtate care nu păreau mare lucru. Nu l-am văzut pe cel care a tras, nici urmă de el. Nici măcar nu eram sigur din ce direcție veniseră împușcăturile.

Maria șopti:

— O, Alex, și apoi deveni tăcută și foarte liniștită.

Nu știam dacă mai respiră.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, îmi alunecă din brațe, pe trotuar. Am văzut că o nimerise în piept sau în partea superioară a stomacului. Era prea întuneric și derutant ca să-mi dau seama sigur.

Am încercat să o pun la adăpost, dar apoi am văzut că din rană îi curgea mult sânge, așa că am ridicat-o în brațe și am început să alerg.

Și eu eram acoperit peste tot cu sânge. Cred că strigam, dar nu sunt sigur ce s-a întâmplat exact după ce mi-am dat seama că Maria fusese împușcată.

În spate se țineau aproape doi dintre golarii din cartier. Unul din ei era Reuben. Poate că voiau să dea o mână de ajutor. Dar nu știam dacă o mai putea ajuta ceva pe Maria acum. Mă temeam că era moartă în brațele mele.

15

Spitalul St. Anthony nu era departe și eu alergam cât de repede puteam, cu Maria cuibărită și atârând greu în brațele mele. Inima, sângele care-mi alerga prin vine îmi răsunau ca un muget în urechi, ca și cum aș fi fost prins sub sau poate în interiorul unui val oceanic care urma să se prăbușească peste amândoi și să ne înece pe străzile orașului.

Mă temeam să nu mă împiedic și să cad fiindcă picioarele îmi erau slăbite și tremurau. Dar știam că nu mă pot prăbuși, că nu mă pot opri din fugă până când nu ajungeam la camera de gardă.

Maria nu mai scosese niciun sunet de când îmi șoptise numele. Eram speriat, poate chiar în stare de șoc și fără îndoială afectat de viziunea de tunel. Totul în jurul meu era în ceață, ceea ce făcea ca momentul să pară și mai ireal.

Însă alergam, cu siguranță.

Am ajuns pe Independence Avenue și am văzut în sfârșit semnul roșu „URGENTE” de la St. Anthony la mai puțin de un cvartal distanță.

Am fost nevoit să mă opresc din cauza traficului, care era aglomerat și se mișca rapid. Am început să strig după ajutor. De unde eram, vedeam o grămadă de angajați ai spitalului adunați și vorbind între ei, dar ei nu mă văzuseră încă și nu mă puteau auzi peste zgomotul traficului.

Nu aveam de ales, așa că am început să traversez strada aglomerată.

Mașinile virau brusc și derapau în jurul meu, iar un combi argintiu se opri de-a binelea. La volan era un tată exasperat, iar copiii de pe bancheta din spate erau aplecați în față. Nimeni nu claxona, poate pentru că o văzuseră pe Maria la mine în brațe. Sau poate era expresia de pe chipul meu. Panică, disperare, ce-o fi fost.

Mai multe mașini frânară ca să mă lase să trec.

În sinea mea îmi spuneam: „O să reușim!”

I-am spus Mariei:

— Suntem la St. Anthony. O să fii bine, iubito! Aproape am ajuns. Rezistă, suntem aproape la spital. Te iubesc!

Am ajuns de cealaltă parte a străzii, iar ochii Mariei s-au deschis larg. S-a uitat la mine, m-a privit adânc în ochi. La început păru confuză, însă apoi s-au concentrat asupra feței mele.

— O, eu te iubesc, Alex, zise Maria și-mi făcu cu ochiul în felul ei minunat.

Apoi ochii iubitei mele dragi se închiseră pentru ultima oară și mă părăsi pentru totdeauna. Chiar dacă eu eram acolo, agățându-mă de ea din toate puterile.

16

Maria Simpson Cross a murit în brațele mele – o veste pe care nu am împărtășit-o nimănui în afară de Sampson și Buni Mama.

Nu voiam să vorbesc despre aceste ultime clipe pe care le-am petrecut împreună; nu voiam mila nimănui, nici curiozitatea lor inoportună. Nu voiam să satisfac nevoia oamenilor de bârfe meschine, să fiu subiectul celei mai noi povești dramatice rostite în șoaptă. Pe parcursul anchetei care s-a derulat în următoarele câteva luni, nu am discutat niciodată ce s-a întâmplat în fața spitalului St. Anthony. Asta era între mine și Maria. Eu și Sampson am vorbit cu sute de oameni, dar nimeni nu ne-a dat niciun indiciu despre ucigaș. Pista s-a răcit repede și așa a rămas. L-am verificat și pe nebunul de asasin al mafiei, dar am descoperit că plecase cu avionul la New York în seara de dinainte – pare-se părăsise orașul la scurt timp după ce ieșise din bucătăria mea. FBI ne-a ajutat fiindcă fusese împușcată soția unui polițist. Criminalul nu era Măcelarul.

La ora două în dimineața de după moartea ei, eram în apartamentul nostru, încă echipat cu tocul și pistolul, plimbându-mă prin sufragerie cu Janelle, care urla în brațele mele. Nu-mi puteam scoate din minte ideea că fetița noastră plânge după mama ei, care murise în acea seară la poarta spitalului St. Anthony, unde Jannie se născuse cu șase luni în urmă.

Dintr-odată, din ochi începură să mi se prelingă lacrimi și m-am simțit copleșit de cele întâmplătoare, de caracterul real și în același timp ireal al evenimentelor. Nu puteam să fac față la toate astea, dar mai ales fetiței pe care o țineam în brațe și pe care n-o puteam opri din plâns.

— O să fie bine, puiule, o să fie bine, i-am șoptit eu bieteii mele fetițe, care avea colici și care probabil voia să fie în brațele mamei sale mai degrabă decât în ale mele. O să fie bine, Jannie, o să fie bine, am repetat eu, deși știam că era o minciună.

„Nu e bine! Mama ta s-a dus. N-o s-o mai vezi niciodată. Și nici eu.” Draga, scumpa mea Maria care nu făcuse nimănui vreun rău și pe care o iubeam mai mult decât propria viață. Fusese luată de lângă noi atât de brusc și pentru un motiv pe care nimeni – nici măcar Dumnezeu – nu mi l-ar fi putut explica vreodată.

„O, Maria, i-am vorbit în gând, în vreme ce mă plimbam înapoi și încolo cu copilul nostru în brațe, cum s-a putut întâmpla așa ceva? Cum o să pot face ce am de făcut de acum înainte? Nu-mi plâng de milă. Sunt doar înnebunit acum. O să mă adun. O să mă adun, îți promit. Dar nu în seara asta.”

Știam că nu avea cum să-mi răspundă, dar îmi făcea bine să-mi imaginez că ar putea să zică și ea ceva, că ar putea măcar să mă audă. Îi auzeam vocea, sunetul clar și vorbele: „O să te descurci, Alex, pentru că îi iubești atât de mult pe copiii noștri”.

— O, Jannie, biet pui! Te iubesc din tot sufletul, am șoptit eu cu gura lipită de creștetul ei umed și fierbinte.

Și atunci am văzut-o pe Buni Mama.

17

Bunica mea stătea în pragul holului care ducea către cele două dormitoare mici ale apartamentului. Cu brațele încrucișate, mă privise în tot acest timp. Oare vorbisem singur? Cu voce tare? Habar n-aveam ce făcusem.

— Te-am trezit, nu-i așa? am zis eu în șoaptă, deși nu era tocmai necesar având în vedere copilul care plângea.

Buni era calmă și părea stăpână pe sine. Rămăsese acasă la noi ca să mă ajute de dimineață cu copiii, dar acum se trezise, și asta din vina mea și a micuței Jannie.

— Eram trează, zise ea. Mă gândeam că tu și copiii trebuie să veniți să stați cu mine, pe

Fifth Street. E o locuință suficient de mare, Alex. E cea mai bună soluție ca să mergă de acum înainte.

— Ce să mergă? am întrebat-o eu, puțin confuz de ceea ce-mi spunea, mai ales cu Jannie care-mi urla la cealaltă ureche.

Spatele lui Buni se arcui.

— Ai nevoie să te ajut cu copiii ăștia, Alex. E clar ca lumina zilei. Și accept. Vreau s-o fac și o voi face.

— Buni, am replicat eu, o să fim bine. O să ne descurcăm singuri. Lasă-mi doar un pic de timp să mă adun.

Buni mă ignoră, continuând să-mi explice cum gândea ea:

— Sunt alături de tine, Alex, și de copii. Așa trebuie să fie acum. Și nu vreau să mă mai contrazici. Așa că încetează, te rog

Veni spre mine și apoi mă înconjură cu brațele sale slabe, mă îmbrățișă mai strâns decât ai îi crezut că e în stare.

— Te iubesc mai mult decât propria viață. Apoi adăugă: Am iubit-o și pe Maria. Și mie îmi lipsește. Și îi iubesc și pe copiii ăștia, Alex. Acum mai mult ca niciodată.

Amândurora ne-au dat lacrimile – acum plâneau toți *trei* în sufrageria mică și înghesuită a apartamentului. Buni avea dreptate într-o privință: locul ăsta nu ne mai putea fi cămin. Prea multe amintiri cu Maria sălășluiau acolo.

— Acum dă-mi-o pe Jannie. Dă-o aici, zise ea, și nu era tocmai o rugămintă.

Am oftat și i-am dat copilul acestei femei bătaioase de un metru cincizeci care mă crescuse de pe vremea când aveam zece ani și eram deja orfan.

Buni începu să o mângâie pe Jannie pe spate și să-i maseze gâtul și atunci bebelușul scoase un râgâit sănătos. Amândoi am râs fără să vrem.

— Nu prea frumos din partea unei doamne, șopti Buni. Acum, Janelle, încetează cu plânsul ăsta teribil. Auzi? Să încetezi chiar acum.

Și Jannie făcu întocmai cum îi spusese Buni Mama, și ăsta fu începutul noii noastre vieți.

Partea a doua

CAZ NEREZOLVAT – 2005

Astăzi am primit o scrisoare de la psihopatul de Kyle Craig care m-a lăsat mască. „Cum de-a reușit să-mi trimită mie o scrisoare?” Plicul sosise la casa de pe Fifth Street. Din câte știam eu, Kyle se afla încă într-o închisoare de maximă securitate din Florence, Colorado. Chiar și așa, era neplăcut să primești o scrisoare de la el.

De fapt, mi s-a făcut chiar greață.

Alex,

Mi-ax lipsit mult în ultima vreme – discuțiile noastre obișnuite și fleacurile – de unde și această misivă. Ca să fiu sincer cu tine, ceea ce mă supără încă e cât de inferior îmi ești atât în ceea ce privește intelectul, cât și imaginația. Și totuși, tu ai fost cel care m-a prins și m-a trimis aici, nu-i așa? Circumstanțele și rezultatul final m-ar putea face să cred în intervenția divină, dar desigur că nu sunt încă atât de lipsit de capacități.

În orice caz, știu că ești un băiat ocupat (fără glumă), așa că nu te mai rețin. Voiam doar să știi că mă gândesc mereu la tine și că sper să te revăd în curând. De fapt, poți fi sigur de asta. Plănuiesc să-i ucid pe Buni și pe copii prima dată, și tu să privești. De-abia aștept să vă revăd pe toți O să fac totul posibil – promit.

K

Am citit biletul de două ori, apoi l-am făcut bucăți și am încercat să fac exact opusul a ceea ce voia în mod evident Kyle de la mine. *Nu m-am mai gândit la el.*

Oarecum.

După ce am sunat la închisoarea de maximă securitate din Colorado și le-am spus despre scrisoare, iar ei m-au asigurat că Kyle Craig era încă acolo, în celula sa capitonată.

Oricum, era sâmbătă. Eram liber. Fără crimă și pedeapsă astăzi. Fără psihopați la orizont, cel puțin unii de existența cărora să am habar.

„Mașina de familie” a clanului Cross era acum o Toyota Corolla veche, care fusese a Mariei. În afară de longevitate și de valoarea sa sentimentală, după părerea mea nu era mare lucru de ea. Nici în ceea ce privește aspectul, *nici* funcționalitatea – nici vopseaua alb-murdar, nici numeroasele cicatrice de pe portbagaj și capotă. Copiii îmi dăduseră

câteva autocolante de ultima mea zi de naștere: „OI FI EU ÎNCET, DAR TOT SUNT ÎNAINTEA TA“ sau „ASCULTĂ-MI RUGĂCIUNEA, FURĂ-MI MAȘINA“. Nici lor nu le plăcea Corolla.

Așa că în acea zi luminoasă și însorită de sâmbătă i-am luat pe Jannie, Damon și pe micul Alex să cumpărăm o mașină.

Pe drum, la CD player cânta Twista *Overnight Celebrity*, apoi Kanye West, *All Falls Down*. În tot acest timp copiii nu mai încetau să facă sugestii trăsnete despre mașina pe care trebuia s-o cumpărăm.

Jannie era interesată de un Range Rover – dar asta n-avea să se întâmple din mai multe motive serioase. Damon încerca să mă convingă să iau o motocicletă, pe care, desigur, ar fi folosit-o *el* când împlinea optsprezece ani – adică peste patru ani –, ceea ce era atât de absurd, încât nici măcar nu a primit un răspuns din partea mea. Dacă nu cumva un mormăit poate fi considerat o formă de comunicare în ziua de azi.

Micul Alex, sau Ali, era deschis la orice model de mașină, atâta vreme cât era roșu sau albastru strălucitor. Inteligent băiat, și planul ăsta chiar ar fi putut funcționa, cu excepția părții cu „strălucitor“ și „roșu“.

Așa că ne-am oprit la reprezentanța Mercedes din Arlington, Virginia, care nu era prea departe de casă. Jannie și Damon ochiră un Cabriolet CLK500 argintiu, în timp ce eu și Ali am testat locurile spațioase ale unui R350. Eu mă gândeam că e o mașină de familie – siguranță, frumusețe, valoare la revânzare. *Intelect și emoție*.

– Îmi place asta, zise Ali. E albastră. E frumoasă. Exact cum trebuie.

– Ai gusturi excelente în materie de automobile, amice. Asta are șase locuri, și *ce* mai locuri! Uită-te la trapa aia din sticlă. Cred că are un metru jumate sau așa ceva.

– Frumos, repetă Ali.

– Întinde-te. Uită-te cât loc ai la picioare, omulețule! Asta înseamnă un automobil!

O vânzătoare pe nume Laurie Berger stătuse alături de noi fără să ne preseze sau să vorbească prea mult. Apreciam asta. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei de la Mercedes!

– Întrebări? zise ea. Vă interesează să știți ceva?

– Nu prea, Laurie. Dacă stai în R350-ul ăsta, vrei să-l cumperi pur și simplu.

– Îmi face munca ușoară. Mai avem și unul de culoare negru obsidian, cu tapițerie gri. R350 e numit vehicul mixt, doctore Cross. Ceva între Gombi și SUV.

– Și combinația ia ce e mai bun din amândouă, am zis și i-am zâmbit prietenos.

În acel moment pagerul meu a început să bipăie, iar eu am mormăit suficient de tare ca să atrag priviri.

– Nu și sâmbăta! Și nu când vreau și eu să cumpăr o mașină. Nu tocmai când stau în Mercedesul ăsta superb!

– Hopa, zise Ali și făcu ochii mari. Pagerul lui tati! le strigă el lui Damon și Jannie

aflați de cealaltă parte a showroomului. A sunat pagerul lui tati!

– M-ai turnat. Ești un turnător nenorocit, am zis eu și l-am sărutat apoi pe cap.

E un gest pe care-l fac de cel puțin șase ori pe zi, în fiecare zi.

El chicoti și mă lovi peste mână, continuând în același fel. Întotdeauna îmi gusta glumele. Nu era de mirare că noi doi ne înțelegeam atât de bine.

Numai că mesajul ăsta probabil că nu era amuzant. Cătuși de puțin. Am recunoscut imediat numărul și nu credeam că era vorba de vești bune.

„Ned Mahoney de la Echipa de Salvare a Ostaticilor? Poate că mă invita la un grătar și un dans la Quantico? Probabil că nu, totuși...”

L-am sunat pe Ned de pe mobil:

– Alex Cross sunt. Am primit mesajul, Ned. *Cum* de m-ai sunat?

Ned trecu direct la subiect:

– Alex, știi Kentucky Avenue, lângă Fifteenth Street în Southeast?

– Sigur că da. Nu e departe de casa mea. Dar eu sunt în Arlington acum. Sunt cu copiii. Vrem să cumpărăm o nouă mașină de familie. Tu știi ce e aia *familie*, Ned?

– Ne întâlnim acolo, la intersecția dintre Kentucky și Fifteenth. Am nevoie de ajutorul tău, de cunoștințele tale asupra locului.

Nu vreau să spun mai multe la telefon. Ned îmi mai dădu câteva detalii – dar nu suficiente. De ce oare? Ce nu-mi spunea?

„O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!”

– Cât de repede? Sunt cu copiii, Ned.

– Îmi pare rău. Echipa mea o să ajungă acolo în zece, cincisprezece minute cel mult. Nu glumesc, e iadul pe pământ, Alex.

Desigur că așa era. Altfel de ce ar fi fost implicată Echipa de Salvare a Ostaticilor de la FBI chiar în Washington? Și de ce altceva m-ar fi sunat Ned Mahoney într-o sâmbătă după-amiaza?

– Ce s-a-ntâmplat? mă întrebă Alex, privindu-mă.

– Trebuie să merg la un grătar. „Cred că eu sunt felul principal din frigare, omulețule.”

20

I-am promis lui Laurie Berger că am să mă întorc în curând să văd vehiculul; apoi i-am dus pe copii acasă, iar ei au fost tăcuți și țăfnoși pe toată durata drumului. Ca și mine. Mare parte din timpul călătoriei am condus în spatele unui combi cu un autocolant pe care scria „MAI ÎNTÂI IRAKUL, APOI FRANȚA”. Îl vedeam mult în ultima vreme peste tot prin oraș.

Hoobastank răsuna enervant din CD player, ceea ce ajuta ca lucrurile să rămână în apropierea haosului, dar și să existe totuși o perspectivă. Ei erau copiii; eu eram tatăl; eu îi abandonam ca să merg la muncă. Nu conta pentru ei că trebuia să-mi câștig existența sau că s-ar putea să am o datorie serioasă de îndeplinit. Ce naiba se întâmpla la intersecția dintre Kentucky și Fifteenth? De ce trebuia să se întâmple astăzi – ce-o îi fost? Oricum nu ceva bine.

— Îți mulțumesc pentru o sâmbătă frumoasă, tati, făcu Jannie dându-se jos din mașină pe Fifth Street. Foarte frumoasă. Memorabilă.

Tonul ei sarcastic și enervant mă făcu să mă abțin de la a-mi cere scuze, cum plănuisem să fac pe drum spre casă.

— Ne vedem mai târziu, copii, am zis eu în schimb. Apoi am adăugat: Vă iubesc.

Și chiar îi iubeam – profund.

— Da, tati, *mai târziu*. Poate săptămâna viitoare, dacă avem noroc, continuă Jannie, aruncându-mi un salut furios.

Îmi trecu ca o suliță prin inimă.

— Îmi pare rău, am zis eu în cele din urmă. Îmi pare rău. Îmi pare rău, copii!

Apoi m-am îndreptat spre Kentucky Avenue, unde trebuia să mă întâlnesc cu Ned Mahoney și echipa sa de intervenție de la Salvarea Ostaticilor și să aflu mai multe despre urgența în desfășurare.

După cum se vedea, n-am putut nici măcar să mă *apropii* de Kentucky și Fifteenth. Poliția din oraș blocase fiecare stradă pe o distanță de zece cvartale. Treaba părea, cu siguranță, serioasă.

Așa că am coborât în cele din urmă din mașină și am luat-o pe jos.

— Ce se petrece? Ai auzit ceva? L-am întrebat pe un bărbat care pierdea vremea prin preajmă, un tip pe care-l cunoșteam de la o patiserie din zonă unde lucra ca vânzător și de unde eu cumpăram din când în când gogoși cu jeleu pentru copii. Nu pentru mine, normal.

— Festivalul porcilor, zise el. Polițiști peste tot. Uită-te și tu în jur, frate!

Mi-am dat seama că el nu știa că eu lucrasem ca detectiv la Omucideri, iar acum, la FBI. Am dat din cap aprobator la remarcă sa, dar nu te obișnuiești niciodată cu genul ăsta de resentiment și de furie. „Porci”, „slănină”, sau oricum vor să ne spună unii, noi ne riscăm viețile. Mulți nu înțeleg ce înseamnă asta. Nu suntem nici pe departe perfecți și nici nu pretindem, dar e periculos pe teren.

„Să încerci să vezi cum e să te împuște cineva pe tine la lucru, patiserule”, am vrut să-i spun tipului, dar nu am făcut-o. Am mers mai departe, am strâns din dinți încă o dată și mi-am jucat rolul de Războinic Fericit.

Măcar eram nervos când l-am văzut în cele din urmă pe Ned Mahoney. Mi-am scos legitimația de la FBI ca să mă pot apropia. Încă nu știam ce naiba se petrece, doar că niște

ostatici neidentificați erau reținuți în laboratorul unui dealer, unde se făceau și se porționau drogurile. Asta nu suna nici pe jumătate atât de rău pe cât arăta situația. Deci care era șmecheria? Trebuia să existe una.

— Ce bucurie că te vede omu', zise Mahoney când mă văzu îndreptându-mă spre el. Alex, n-o să crezi rahatu' ăsta. Pe cuvânt, n-ai să crezi.

— Punem pariu? am replicat eu.

— Pe zece dolari că n-ai mai văzut asta. Scoate banii.

Am dat mâna. Chiar nu voiam să pierd pariul ăsta.

21

Ned își scărpină barba blondă și țepoasă nerasă de vreo două zile, în vreme ce vorbea în felul său precipitat care nu permitea nimănui să mai strecoare vreun cuvânt. Nu puteam să nu mă holbez la bărbia lui. Ned are pielea deschisă la culoare și cred că era foarte impresionat că, în sfârșit, îi creștea și lui ceva care semăna a barbă, acum că ajunsese la patruzeci de ani. Însă *chiar* îmi place de Ned Mahoney, oricât de nesuferit poate fi uneori. Îmi place tipul chiar foarte mult.

— Niște tipi, poate vreo șase – bine înarmați – au venit să jefuiască laboratorul traficantului, îmi explică el. Au dat de necazuri și au rămas blocați înăuntru. În plus, mai sunt și niște oameni din cartier care lucrează la laborator, vreo cinci sau șase, din câte am înțeles. Și ei sunt prinși acolo. Asta e o altă problemă de care trebuie să ne ocupăm în cele din urmă. Apoi...

Am ridicat o mână ca să pun capăt vorbăriei super-rapide a lui Ned.

— Oamenii despre care ai zis că lucrează la laborator? Cei care împachetează drogurile? Sunt cumva majoritatea femei, mame, bunici? Asta e chestia? Traficanților le plac lucrătorii în care să aibă încredere cu marfa lor.

— Înțelegi acum de ce am vrut să fii și tu aici? făcu Mahoney și zâmbi, sau cel puțin îmi arată dinții din față.

Tonul său îmi aminti de discursul lui Jannie de mai devreme. Un deștept care-și ascundea vulnerabilitatea statutului de „bărbat de bărbat“.

— Deci hoții și traficanții de droguri sunt prinși înăuntru? De ce nu-i lăsăm pur și simplu să se împuște reciproc?

— S-a sugerat deja, replică Mahoney scurt. Dar acum ajungem la partea frumoasă, Alex. Iată de ce te afli tu aici. Tipii foarte bine înarmați care au venit să jefuiască laboratorul sunt membri ai diviziei SWAT din Washington. Foștii tăi camarazi sunt *ceilalți* băieți răi în episodul de astăzi din „Orice se poate întâmpla și probabil așa va fi!“
Îmi datorezi zece parai.

Iar mi se făcu rău. Aveam multe cunoștințe în SWAT.

— Ești sigur de asta?

— O, da. Câțiva agenți de la patrulă au auzit împușcături. Au mers să investigheze.

Unul dintre ei a fost împușcat în stomac. Ei i-au recunoscut pe cei din SWAT.

Mi-am rotit capul. Brusc, parcă mi-a înțepenit gâtul.

— Deci forțele FBI au venit ca să lupte cu cei din SWAT?

— Cam așa se pare, bărbate. Bine-ai venit în rahat și alte alea. Ți-a venit vreo idee genială până acum?

Da, m-am gândit: „Să plec de aici chiar acum. Să mă întorc la copii. E sâmbătă. Sunt liber“.

I-am dat lui Ned cei zece dolari de la pariul nostru.

22

Eu sigur nu vedeam vreo cale de ieșire din încurcătura asta nasoală, cum nu vedea nici altcineva. De asta mă chemase Mahoney, în speranța că aș putea avea o idee care să-l salveze.

Și, desigur, suferinței îi e dragă compania, mai ales într-o după-amiază însorită de sâmbătă, când toată lumea ar vrea să fie oriunde altundeva decât în mijlocul unui schimb de focuri în urma căruia aveau probabil să moară oameni.

Prima informare asupra situației avu loc în amfiteatrul unei școli din apropiere. Era ticsit de angajați ai poliției din Washington, dar de asemenea de agenți FBI, inclusiv membri-cheie ai Echipei de Salvare a Ostaticilor. HRT^[1] era gata de acțiune, dacă avea să se ajungă la asta, și se părea că așa va fi.

Spre sfârșitul ședinței, căpitanul Tim Moran, șeful divizei SWAT a poliției metropolitane, recapitulă datele problemei, așa cum le cunoștea și el. Probabil că era într-o stare de puternic stres emoțional, însă părea calm și stăpân pe situație. Îl știam pe Moran de pe vremea când lucram în poliție și-i respectam curajul. Mai mult decât atât, îi respectam integritatea, și niciodată mai mult decât în acea după-amiază, când era posibil să fie nevoit să-și atace propriii oameni.

— Ca să rezum situația, ținta este o clădire cu patru nivele, unde heroina compactă este transformată în pudră pe bani mulți. Avem cel puțin șase muncitori înăuntru, majoritatea femei. Avem paznicii laboratorului – bine înarmați și prezenți pe cel puțin trei etaje. Se pare că și ei sunt cam tot pe-atâția. Și avem șase membri SWAT care au încercat un jaf și au fost prinși înăuntru. Se pare că au o oarecare cantitate de heroină și de bani în posesie. Sunt blocați între traficanții de droguri și alți muncitori de la etajele superioare, și poate încă vreo șase paznici înarmați care și-au făcut apariția în timpul

jafului. În momentul de față avem de-a face cu o confruntare mexicană. Am inițiat contactul cu ambele părți. Nimeni nu vrea să cedeze. Bănuiesc că se gândesc ce ar avea de pierdut sau de câștigat. Așa că rămân pe poziții.

Tim Moran continuă pe un ton calm:

— Pentru că sunt membrii SWAT înăuntru, având în vedere complicațiile acestui fapt, Echipa de Salvare a Ostaticilor va prelua comanda. Noi, cei de la metropolitană, vom coopera fără rezerve cu FBI.

Sinteza căpitanului Moran era clară și concisă și era nevoie de ceva curaj să predea operațiunea FBI-ului. Dar procedase corect dacă cineva trebuia să intre acolo și poate să tragă în tipii de la SWAT. Chiar dacă nu erau polițiști buni, erau totuși polițiști. Nu ne pica bine nici unuia dintre noi să tragem în frații noștri.

Ned Mahoney se aplecă mai aproape de mine.

— Și acuma ce facem, Einstein? HRT e prinsă în mijlocul unui sendviș de rahat. Vezi de ce am vrut să vii și tu?

— Mda, scuză-mă dacă nu mă dau peste cap să-ți mulțumesc.

— A, oricum, cu plăcere, zise Mahoney și-mi trase un pumn în braț într-un gest tâmpit de camaraderie, care ne făcu pe amândoi să râdem.

23

Era în sângele lui.

Măcelarul avea obiceiul să monitorizeze transmisiunile poliției metropolitane ori de câte ori se afla în Washington, și era greu să-ți scape una ca asta. „Ce căcat de toată frumusețea!” se gândi el fără să vrea. SWAT împotriva celor de la Salvarea Ostaticilor. Îi plăcea la nebunie.

În ultimii ani mai redusese din angajamentele pe care le lua, „muncea mai puțin, cerea mai mult”. Trei sau patru lovituri majore pe an, plus câteva favoruri pentru șefii mafioți. Era mai mult decât suficient ca să-și plătească facturile. Pe lângă asta, noul don, Maggione Jr, nu-l prea simpatiza. Singura problemă adevărată era că îi lipsea aventura, influxul de adrenalină, acțiunea constantă. Și iată-l acum la Balul Polițiștilor!

Râdea în timp ce-și parca Range Roverul la vreo douăsprezece străzi de potențialul loc al schimbului de focuri. Da, ce-i drept, era mare zarvă în cartier. Chiar și pe jos, nu putu să se apropie la mai mult de câteva cvartale distanță pe Kentucky Avenue. Pe drumul către locul incidentului, număraseră deja mai mult de douăzeci de autobuze ale poliției metropolitane parcate pe stradă. Plus mai multe duzini de mașini de poliție.

Apoi văzu hanoracele albastre ale celor de la FBI – probabil băieții de la Salvarea Ostaticilor din Quantico. La naiba! Se zicea că sunt tari, printre cei mai buni din lume. Exact ca și el. Era o treabă de toată frumusețea și n-ar fi ratat-o pentru nimic în lume, deși

era cam periculos pentru el să se afle acolo. Ochi apoi câteva vehicule care funcționau ca posturi de comandă. Iar în „zona înghețată” sau perimetrul interior i se păru că-l identifică pe „comandantul incidentului”.

Apoi Michael Sullivan văzu ceva ce îl făcu să se oprească-n loc și inima să-i bată un pic mai tare. Un tip în haine de stradă care vorbea cu unul dintre agenții FBI.

Sullivan îl știa pe tipul ăsta, cel în haine civile. Îl chema Alex Cross și, ei bine, el și Sullivan se cunoșteau de mult. Apoi își aminti altceva – *Marianne, Marianne*. Una dintre crimele și fotografiile sale preferate.

Situația devenea din ce în ce mai plăcută pe minut ce trecea.

24

Îmi dădeam bine seama de ce Mahoney voia să fiu și eu prezent.

O fabrică de heroină unde se estima că se afla peste o sută cincizeci de kile de otravă care valora șapte milioane pe stradă. Polițiști contra polițiști. Părea o situație perdantă pentru toți cei implicați. L-am auzit pe căpitanul Moran zicând:

— V-aș spune să vă duceți la dracu', dar acolo lucrez eu și nu vreau să vă văd în fiecare zi.

Cam ăsta era rezumatul lucrurilor.

Nimeni dinăuntru nu dădea semne că s-ar preda – nici traficanții de droguri, nici tipii de la SWAT. De asemenea, nu le permiteau nici muncitorilor prinși la etajul patru să plece. Aveam numele și vârsta aproximativă a unora dintre aceștia din urmă și majoritatea erau femei, între cincisprezece și optzeci de ani. Erau oameni din cartier care nu-și găsiseră altceva de lucru, de obicei din pricina barierelor de limbă și educație, dar care aveau nevoie și voiau să lucreze.

Nici eu nu reușeam mai bine decât ceilalți să găsesc o posibilă soluție sau un plan alternativ. Poate că din cauza asta m-am și decis, pe la ora zece, să fac o plimbare dincolo de baricade. Să încerc să-mi limpezesc mintea. Poate că îmi venea vreo idee dacă mă găseam fizic în afara situației.

Până la ora aceea se adunaseră deja sute de spectatori, inclusiv zeci de reporteri și echipe de filmare. M-am plimbat câteva cvartale de-a lungul M Street, cu mâinile adânc vârâte în buzunare.

Am ajuns la un colț de stradă aglomerat, unde câțiva oameni din cartier erau intervievați de televiziune. Mă pregăteam să trec pe lângă ei, pierdut în gânduri, când am auzit-o pe una dintre femei vorbind printre suspine sfâșietoare:

— Acolo înăuntru e carne din carnea mea, sânge din sângele meu. Pe nimeni nu interesează. Nimănui nu-i pasă.

M-am oprit să ascult interviul. Femeia nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani și era însărcinată. După cum se vedea, trebuia să nască în orice moment. Poate chiar în seara aceea.

— Buna mea are *șapteșcinci* de ani. Îi înăuntru ca să facă bani să-mi trimit copiii la școala catolică. O cheamă Rosario. E femeie frumoasă. Buna mea nu merită să moară.

Am mai ascultat câteva interviuri emoționale, majoritatea cu membri ai familiilor muncitorilor, dar și vreo două cu copii și soții ale traficantilor de droguri. Unul dintre curierii dinăuntru avea doar doisprezece ani.

În cele din urmă, m-am reîntors în spatele baricadelor, în perimetrul interior și l-am căutat pe Ned Mahoney. L-am găsit împreună cu niște funcționari, câțiva tipi în costume și cu căpitanul Moran, lângă unul dintre posturile mobile de comandă. Discutau despre tăierea curentului în clădire.

— Am o idee, i-am zis eu.

— Păi, era și timpul.

25

Măcelarul zăbovea încă în preajma barierelor poliției din Washington, deși știa că nu are ce căuta acolo. Trebuia să se fi întors acasă în Maryland de câteva ore bune. Dar merita. Toată nebunia întâmplării. Rătăci prin mulțimea de curioși și se simțea ca un copil scăpat de sub supraveghere într-un bâlci, sau cel puțin așa cum credea el că s-ar fi simțit un copil la bâlci.

Ce mai, erau prezenți chiar și vânzători de înghețată și hotdog acolo. Ochii oamenilor străluceau de încântare; voiau să vadă niște acțiune pe bune. Păi, ce naiba, și el la fel.

Era, cu siguranță, un dependent de locurile unde se petreceau infracțiuni și el credea că i se trage de pe vremea când locuia cu tatăl său în Brooklyn. Când era mic, tatăl lui îl ducea la intervenții ale pompierilor și poliției pe care acesta le intercepta pe stația sa. Fusese cam singurul lucru bun pe care îl făcuse împreună cu bătrânul și își închipuia că probabil tatăl său se gândise că n-o să aibă un aer de ciudat dacă duce un copil cu el. Îi plăcea să vadă cadavre, de orice fel – pe dalele trotuarului, înăuntru unei mașini lovite, scoase afară dintr-o clădire în flăcări. Tatăl său nebun fusese *originalul* Măcelar din Sligo – și mult, mult mai rău. Desigur, *el* era Măcelarul acum, unul dintre cei mai temuți și mai căutați asasini din lume. El era cel mai tare, nu? Putea face orice-și dorea și tocmai asta avea de gând acum.

Michael Sullivan fu trezit din reveria sa de vocea cuiva care vorbea la un microfon la locul incidentului cu ostatici. Își ridică privirea și iată-l din nou pe detectiv – Alex Cross. I se păru că e aproape mâna sorții, ca și cum fantome din trecut l-ar fi strigat pe Măcelar.

Mi-am dat seama că ideea mea avea puține șanse și era, cu siguranță, neașteptată, dar merita dacă putea să salveze câteva vieți. În plus, nimeni nu se gândise la o soluție mai bună.

Așa că la miezul nopții am plasat microfoane în spatele unei linii solide de mașini de poliție și autobuze pentru echipele de intervenție parcate de cealaltă parte a Fifteenth Street. Locul arăta cel puțin impresionant și echipele de televiziune erau grămadă pe chestiune, desigur.

În următoarea oră, le-am condus pe rudele celor implicați să-și spună povestea la microfon, să încerce să-i convingă și să-i roage pe bărbații dinăuntru să depună armele și să iasă din clădire, sau cel puțin să-i lase pe muncitori să plece. Cei care vorbiră insistară asupra faptului că nu aveau nicio șansă dacă refuzau să se predea și că, în caz contrar, mulți dintre cei aflați înăuntru aveau să moară. Unele dintre poveștile spuse la microfon erau de-a dreptul sfâșietoare și i-am văzut pe unii spectatori lăcrimând în vreme ce ascultau.

Cele mai bune momente erau anecdote – un meci de fotbal de duminică pe care un tată trebuia să-l arbitreze; o nuntă programată peste mai puțin de o săptămână; o fată însărcinată care ar fi trebuit să se odihnească la pat, dar care venise să se roage de prietenul său, curierul de droguri. Amândoi aveau optsprezece ani.

Apoi am primit un răspuns dinăuntru.

Acesta veni tocmai când o fetiță de doisprezece ani vorbea despre tatăl ei, unul dintre traficanți. În clădire izbucniră focuri de armă!

Schimbul de focuri dură cam cinci minute, apoi se opri. Nu aveam cum să știm ce se întâmplase. Știam un singur lucru – cuvintele celor apropiați nu-i mișcaseră pe bărbații dinăuntru.

Nimeni nu ieșise; nimeni nu se predase.

— E în regulă, Alex, mă luă Ned deoparte. Poate că așa am mai câștigat un pic de timp. Însă nu acesta era rezultatul pe care îl urmăream noi. Nici pe departe.

La ora unu și treizeci, căpitanul Moran închise microfoanele de afară. Se părea că nimeni n-are de gând să iasă. Se hotărâseră.

Puțin după ora două, șefii deciseră ca Echipa de Salvare a Ostaticilor să intre prima în clădire. Aveau să fie urmați apoi de ofițeri din poliția metropolitană – dar de nimeni din SWAT. Era o decizie dură, însă așa stăteau lucrurile acum în Washington – poate din pricina activității teroriste din ultimii ani. Oamenii nu mai păreau să vrea să negocieze ieșirea din situațiile de criză. Nu eram sigur de care parte a disputei mă situam, dar le înțelegeam pe amândouă.

Eu și Ned Mahoney urma să facem parte din prima echipă de asalt care intra. Eram

adunați pe Fourteenth Street, chiar în spatele clădirii asediate.

Majoritatea oamenilor noștri se plimbau înapoi și-ncolo, vorbind între ei, încercând să se concentreze.

— Treaba e groasă, făcu Ned. Tipii de la SWAT știu cum gândim. Probabil, știu și că intrăm în noaptea asta.

— Cunoști pe cineva? Din echipa SWAT dinăuntru? l-am întrebat.

Ned clătină din cap.

— De obicei, nu suntem invitați la aceleași petreceri.

27

Ne-am pus salopetele negre cu toate elementele de protecție, iar eu și Ned aveam amândoi câte un pistol-mitralieră MP5. Nu puteai niciodată să faci previziuni prea exacte despre un atac de noapte, mai ales în privința acestuia, cu oameni de la SWAT înăuntru și Echipa de Salvare a Ostaticilor ca forță potrivnică.

Ned primi un mesaj prin cască și se întoarse spre mine:

— Pornim, Alex. Ține-ți capu' la cutie, amice! Tipii ăștia sunt la fel de buni ca și noi.

— La fel să faci și tu.

Însă atunci se produse ceva neașteptat. Și, de data asta, nu era de rău.

Ușa de la intrare se deschise. Timp de câteva secunde, nu se văzu nicio mișcare la ușă. Ce se întâmpla acolo?

Apoi o femeie în vârstă, îmbrăcată în uniformă de laborator, se aventură în luminile puternice ațintite asupra clădirii, își ținea mâinile sus și repeta întruna:

— Nu trageți în mine!

O urmară alte femei în halate de laborator, și tinere, și bătrâne, alături de doi băieți care păreau să aibă cel mult doisprezece sau treisprezece ani.

Oamenii din spatele baricadelor strigau nume. Plângeau de bucurie, bătând nebunește din palme.

Apoi ușa de la intrare se închise din nou.

Exodul se terminase.

28

Eliberarea a unsprezece muncitori opri asaltul Echipei de Salvare a Ostaticilor și deschise din nou comunicarea. Șeful poliției și cel al detectivilor își făcură apariția la locul faptei și vorbiră cu căpitanul Moran. La fel făcură și vreo doi pastori din cadrul comunității. Cu toate că era târziu, echipele de la televiziuni erau tot acolo, filmând.

Pe la ora trei am primit vorbă că aveam să intrăm în cele din urmă. Apoi se mai produse o întârziere. *Grăbește-te și așteaptă, grăbește-te și așteaptă.*

La trei și jumătate, veni ordinul de asalt. Ni se spuse că asta era hotărârea finală.

La câteva minute după trei și jumătate, eu și Ned Mahoney fugeam către o intrare laterală în clădire; la fel făcură și vreo duzină de alți tipi de la HRT. Partea bună a echipamentului de protecție e că poate opri un glonț periculos sau mortal; partea proastă e că te încetinește, te împiedică să fugi cât de repede e nevoie sau cât de repede ai vrea tu și te forțează să respiri gâfâit, sacadat.

Țintașii trăgeau în ferestre, încercând să mențină rezistența din interior la un nivel cât de scăzut cu putință.

Lui Mahoney îi plăcea să numească procedura „cinci minute de panică și senzații tari”, însă pe mine mă îngrozise întotdeauna. Din punctul meu de vedere era mai degrabă „cinci minute mai aproape de rai sau de iad”. Nu trebuia neapărat să fiu aici, însă eu și Ned mai făcuserăm câteva intervenții de genul ăsta împreună și nu puteam sta deoparte.

O explozie asurzitoare dădă ușa din spate.

Dintr-odată, în jur se răspândiră nori rotitori de fum negru și resturi de la explozie; pornirăm amândoi în fugă prin mijlocul lor. Eu nu speram decât să nu mă aleg cu un glonț în cap sau în vreo altă parte expusă a corpului, în următoarele câteva minute. Speram să nu fie nevoie să moară nimeni în acea seară.

Eu și Ned ne-am confruntat numaidecât cu focuri de armă și nici măcar nu ne puteam da seama cine naiba trăgea în noi. Traficanții de droguri sau tipii de la SWAT. Poate cu toții.

Pistoalele-mitralieră și grenadele făceau un zgomot asurzitor pe holuri, în vreme ce noi ne apropiam pas cu pas de scările în spirală. Existau o groază de arme și muniție în clădire, poate prea multe ca aceasta să mai rămână în picioare. Din pricina nivelului de zgomot era dificil să gândești clar sau să te concentrezi.

— Mă, nenorociților! am auzit pe cineva strigând de deasupra noastră. Urmă o rafală de gloanțe. Străfulgerări de lumină orbitoare în întuneric.

Apoi Ned icni și se rostogoli pe scări în jos.

Nu mi-am dat seama din prima unde fusese lovit; apoi am văzut o rană lângă claviculă. Nu știam dacă fusese împușcat sau lovit de resturi care zburau prin preajmă. Însă din rană curgea mult sânge.

Am rămas acolo cu el și am chemat ajutoare prin stație. De sus se auzeau mai multe împușcături, urlete, strigăte de femei și de bărbați. Haos.

Mâinile lui Ned tremurau și nu-l mai văzusem vreodată să-i fie frică de ceva. Schimbul de focuri care se dezlănțuise în clădire nu făcea decât să sporească teroarea și confuzia. Fața lui Ned devenise palidă; nu arăta bine.

— Vin să te ia, i-am spus eu. Rămâi cu mine, Ned. Mă auzi?

- Prost ce sunt, zise el în cele din urmă, gemând. Am picat drept în capcană.
- Simți durerea?
- Se putea și mai rău. Se putea și mai bine, totuși. Apropo, făcu el, și *tu* ești rănit.

29

- Nu mor eu din asta, i-am răspuns eu lui Ned, ducându-mă lângă el pe scări.
- Da, nici eu. Probabil...

Câteva minute mai târziu paramedicii erau alături de noi, în locul acela înghesuit. Până îl scoaseră ei pe Ned de acolo, schimbul de focuri părea să fi încetat. Exact cum spunea el – „cinci minute de panică și senzații tari”.

Oamenii începură să raporteze. Căpitanul Tim Moran îmi transmise chiar el cel mai recent raport. Atacul asupra fabricii de heroină se soldase cu urmări nedorite. Majoritatea dintre noi nu credeam că ar fi trebuit să intrăm așa devreme – însă nu era decizia noastră. Doi agenți de la poliția metropolitană și doi de la HRT erau răniți dintre ai noștri. Pe Ned îl băgau în operație.

Se înregistraseră șase morți în rândul celor care intraseră în clădire, inclusiv doi oameni din SWAT. O fată de șaptesprezece ani, mamă a doi copii, se număra printre victime. Din oarece motiv, aceasta rămăsese înăuntru când muncitorii ieșiseră afară. Soțul fetei murise și el. Avea șaisprezece ani.

Am ajuns în cele din urmă acasă puțin după șase dimineața. Mă târâm, istovit, rupt de oboseală și ceva din venirea acasă atât de târziu, sau de devreme, părea ireal.

Dar lucrurile meraseră tot înspre rău. Buni era trează și mă aștepta în bucătărie.

30

Stătea cu pâinea prăjită și cafeaua în față, cu o expresie stăpânită, însă eu știam mai bine.

Băutura fierbinte scotea aburi, la fel și ea. Nu-i trezise încă pe copii. Micul ei televizor era dat pe știrile locale unde se vorbea despre acțiunea poliției din acea noapte la intersecția dintre Kentucky și Fifteenth. Mi se părea ireal să văd filmările chiar la noi în bucătărie.

Ochii lui Buni se fixară pe julitura fruntea mea – asupra *bandajului* de acolo.

– E doar o zgârietură, am zis eu. Nu-i mare lucru. Totul e bine. Eu sunt bine.

– Nu mă lua cu răspunsuri din astea ridicole, Alex! Nu-mi vorbi de sus, că nu-s proasta nimănui. Văd și io traiectoria pe unde a trecut glonțul și nu i-a lipsit mai mult de doi centimetri să-ți zboare creierii și să-i lase orfani pe copiii ăștia trei. Fără mamă, fără

tată. Greșesc? Nu, sigur că nu. Însă *așa* m-am săturat, Alex! Trăiesc cu groaza asta teribilă în fiecare zi de mai bine de zece ani. De data asta m-am săturat! Până *peste cap*. Chiar mi-a ajuns. Eu am terminat cu asta. Gata! Te las! Da, m-ai auzit *bine*. Te las și pe tine, și pe copii! *Vă las!*

Eu mi-am ridicat mâinile în chip de apărare.

— Buni, eram plecat cu copiii când am primit un apel de urgență. Nu știam că o să primesc apelul. De unde să știu? N-aveam ce face ca să împiedic ce s-a întâmplat.

— Tu ai răspuns la apel, Alex. Apoi ai acceptat misiunea. Tot timpul faci așa. Tu îi zici dedicare, datorie. Eu îi zic nebunie, demență.

— *Nu. Am. Avut. De. Ales.*

— Ba ai de ales, Alex. Tocmai asta vreau să-ți spun. Puteai să zici nu, că ești plecat cu copiii. Ce crezi că ar face, Alex, te-ar da afară că ai și tu o viață a ta? Că ești tată? Și dacă printr-o întâmplare fericită chiar te-ar da afară, atunci asta e.

— Nu știu ce *ar putea* să facă, Buni. În cele din urmă presupun că m-ar concedia.

— Și ar fi un lucru chiar așa de rău? Ar fi? O, las-o baltă! făcu ea și-și trânti cana de cafea pe masă. Eu plec, zise.

— O, pentru Dumnezeu, asta e ridicol, Buni. Sunt extenuat. Am fost împușcat. Aproape. Discutam despre asta mai târziu. Trebuie să dorm acum.

Dintr-odată, Buni se ridică și porni înspre mine. Chipul îi era răvășit de furie, ochii ca niște mărgele mici și negre. Nu o mai văzusem în starea asta de ani de zile, poate de când eram și eu mic și nu prea cuminte.

— *Ridicol?* Așa numești tu asta? Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva?

Buni începu să mă lovească în piept cu podul palmelor. Loviturile nu dureau, însă intenția lor da, la fel ca adevărul vorbelor sale.

— Iartă-mă, am zis. Sunt doar obosit.

— Să-ți găsești o menajeră, o dădacă sau ce-oi putea. *Tu* ești extenuat? *Eu* sunt extenuată! Sunt sătulă și extenuată, sătulă de moarte să-mi fac griji pentru tine!

— Buni, îmi pare rău. Ce vrei să zic?

— Nimic, Alex. Nu zice nimic. M-am săturat oricum să te ascult.

Se îndreptă cu pași grei spre camera sa, fără să mai rostească un cuvânt. Ei bine, măcar asta s-a terminat, m-am gândit eu, așezându-mă la masa din bucătărie, obosit și deprimat ca naiba acum...

Însă nu se terminase.

Câteva minute mai târziu, Buni își făcu din nou apariția în bucătărie, trăgând după ea o valiză veche de piele și o geantă de voiaj mai mică, pe roți. Trecu pe lângă mine, prin sufragerie și apoi pe ușa din față fără măcar o privire.

— Buni, am strigat eu, sărind de pe scaun și alergând după ea. Oprește-te! Oprește-te și vorbește cu mine! Hai să vorbim.

— *Am terminat cu vorbitul!*

Ajuns la ușă, am văzut la stradă un taxi albastru-deschis al companiei DC Cabs, lovit și zgâriat și scoțând un nor de fum și gaze. Unul dintre numeroșii ei veri, Abraham, era șofer la DC Cabs. Îi vedeam de pe verandă ceafa cu frizura retro afro.

Buni se urcă în mașina aia albastră urâtă și aceasta se îndepărtă în grabă, scuipând fum.

Apoi am auzit o voce de copil:

— Unde pleacă Buni?

M-am întors și l-am ridicat în brațe pe Ali, care se furișase în spatele meu pe verandă.

— Nu, știu, omulețule. Cred că tocmai ne-a părăsit.

El păru șocat.

— Buni a părăsit familia noastră?!

31

Michael Sullivan se trezi speriat, tresărind îngrozitor și știu imediat că nu avea să poată adormi la loc. Îl visase din nou pe tatăl său, nemernicul ăla înfricoșător, baubaul tuturor coșmarurilor sale.

Când era mic, bătrânul îl ducea vara să lucreze cu el la măcelărie de două sau trei ori pe săptămână. Treaba asta durase de la vârsta de șase ani și până la unsprezece, când încetase. Măcelăria ocupa parterul unei clădiri din cărămidă maro, cu etaj, între Quentin Road și Thirty-sixth Street. „KEVIN SULLIVAN, MACELAR” era recunoscut pentru că avea cele mai bune cărnuri din tot cartierul Flatlands din Brooklyn, dar și pentru priceperea sa de a le face pe plac nu doar irlandezilor, ci și italienilor și germanilor.

Rumegușul de pe podea se găsea întotdeauna într-un strat gros și era măturat în fiecare zi. Geamurile vitrinelor străluceau. Iar Kevin Sullivan avea un gest al său – după ce prezenta unui client carnea pentru inspecție, zâmbea și făcea o plecăciune politicoasă. Mica lui plecăciune îi convingea de fiecare dată.

Michael, mama sa și cei trei frați cunoșteau însă și o altă față a tatălui său. Kevin Sullivan avea niște brațe masive și cele mai puternice mâini imaginabile, mai ales în ochii unui băiețel. Odată prinsese un șobolan în bucătărie și-l strivise cu mâinile goale. Le spunea fiilor săi că putea să le facă și lor același lucru, să le zdrobească oasele făcându-le rumeguș, iar mama lor rareori scăpa o săptămână fără să-i apară vreo vânătaie undeva pe trupul ei slab și fragil.

Însă asta nu era partea cea mai rea și nici motivul pentru care Sullivan se trezise în acea noapte și de atâtea alte ori în viața sa. Adevărata poveste de groază începuse când el avea șase ani și făceau curat prin măcelărie după ora închiderii. Tatăl său îl chemă în

micul birou al firmei, unde se afla o masă de scris, un dulap cu dosare și un pat de companie. Kevin Sullivan era așezat pe pat și-i spuse lui Michael să se așeze alături de el:

— Aici, băiete. Lângă mine.

— Îmi pare rău, tată, zise Michael de îndată, știind că toată treaba avea probabil legătură cu vreo greșală prostească pe care o făcuse în timp ce-și îndeplinea îndatoririle. O să mă îndrept. O să fac mai bine.

— Stai jos! repetă tatăl său. Ai destule lucruri pentru care să-ți ceri iertare, dar nu despre asta e vorba. Acuma să mă ascuți. Să mă ascuți cu atenție.

Tatăl își puse mâna pe genunchiul băiatului.

— Știi cât de tare pot să te rănesc, Michael, începu el. Știi asta, așa-i?

— Da, domnule, știu.

— Și *chiar* o voi face, continuă tatăl său, dacă spui cuiva pe lumea asta.

„Ce să le spun?“ vru Michael să întrebe, însă știa că e mai bine să nu zică nimic, să nu-și întrerupă tatăl când acesta începea să vorbească.

— Nimănui pe lume.

Tatăl său îl strânse de picior până când ochii lui Michael se umplură de lacrimi.

Apoi tatăl său se aplecă și-l sărută pe băiat pe gură și făcu alte lucruri pe care niciun tată nu ar trebui să i le facă vreodată fiului său.

32

Tatăl său era mort de multă vreme, însă nemernicul acela înfricoșător nu era niciodată prea departe de gândurile lui Sullivan și, de fapt, Michael se gândise la niște metode neobișnuite pentru a „scăpa“ de demonii din copilăria sa.

A doua zi după-amiaza, în jurul orei patru, merse la cumpărături în Tysons Galleria din McLean, Virginia. Căuta ceva foarte special: fata potrivită. Voia să joace un joc numit Roșu – verde.

Pe parcursul următoarei jumătăți de oră petrecute la Galleria, el abordă câteva posibile parteneri de joc în fața magazinului Saks Fifth Avenue, apoi lângă Neiman Marcus și, în cele din urmă, la Lillie Rubin.

Abordarea sa era directă și mereu aceeași. Un zâmbet larg, apoi:

— Bună. Numele meu e Jeff Carter. Pot să-ți pun câteva întrebări? Dacă nu te superi. N-o să dureze mult, promit.

Cea de-a cincea sau a șasea femeie pe care o opri avea o față foarte drăguță, inocentă – un chip de madonă? – și ascultă ce avea el de spus. Patru dintre femeile la care se dăduse înaintea ei erau destul de plăcute. Una dintre ele chiar cochetă cu el, însă toate se îndepărtară apoi. Nu-l deranja câtuși de puțin, îi plăceau oamenii deștepți, iar femeile

acelea erau doar prudente în privința agățatului. Cum era zicala aia veche? *Nu te atinge de aia, nu știi pe unde a fost.*

— Ei bine, nu sunt tocmai întrebări, continuă el cu prezentarea gen agent de vânzări în fața madonei de la Galleria. Să-ți explic altfel. Dacă spun ceva ce te deranjează, mă opresc și te las în pace. Ți se pare corect? Ca în Roșu – verde.

— E un pic cam ciudat, zise bruneta.

Avea un chip cu adevărat superb și un corp frumos, din câte-și dădea seama. Vocea îi era cam monotonă – dar asta e, nimeni nu-i perfect. Poate doar el însuși.

— Dar e lipsit de orice pericol, continuă el. Apropo, îmi plac cizmele tale.

— Nu mă deranjează să aud asta. Și mie-mi plac.

— Și ai și un zâmbet frumos? *Știi* asta, nu? Sigur că știi.

— Fii atent! Nu sări calul.

Râseră amândoi. Se înțelegeau bine pentru început, își spuse Sullivan. Oricum, jocul începuse. Trebuia doar să evite culoarea roșie.

— Pot să continui? întrebă el. „Întotdeauna să le ceri voie.” Asta era regula lui oricând juca. „Fii întotdeauna *politicos*.”

Fata ridică din umeri, își dădu peste cap ochii căprui și blânzi, mutându-și greutatea de pe o cizmă pe cealaltă.

— Păi, da, cred. Am ajuns până aici, nu-i așa?

— O mie de dolari, zise Sullivan. În acest moment pierdeai sau câștigai la jocul ăsta de obicei. Chiar... acum.

Zâmbetul madonei dispăruse – însă nu se îndepărtă. Inima lui Sullivan începu să bată cu putere. O urnise din loc, în direcția dorită de el. Acum trebuia doar să încheie afacerea.

— Nimic ciudat, îți promit, zise Sullivan repede, fiind cât se poate de fermecător, însă fără a părea prea evident.

Madona se încruntă.

— Promiți, zici?

— O oră, continuă Sullivan.

Șmecheria aici era *cum* spuneai asta. Trebuia să sune ca nefiind mare lucru, nimic amenințător, nimic neobișnuit. „Doar o oră. Doar o mie de dolari. De ce nu? Ce-i rău în asta?”

— Roșu, zise ea și se îndepărtă supărată, fără măcar să se mai uite înapoi.

Vedea și el că fata se enervase.

Sullivan era furios, inima îi bătea încă tare și mai era ceva ce devenise acum tare ca piatra. Voia să pună mâna pe madonă și să o stranguleze în mijlocul mallului. S-o distrugă. Însă îi plăcea jocul ăsta pe care-l inventase. Roșu – verde.

Jumătate de oră mai târziu, își încerca norocul lângă magazinul Victoria's Secret de la

Tyson's Corner Mall aflat în apropiere – obținuu „o oră” cu o blondă superbă cu un tricou „Jersey Girl” și pantaloni scurți. Avea nevoie de un succes, avea nevoie să și-o tragă, avea nevoie de o doză de adrenalină.

Următoarea fată pe care o abordă avea un păr frumos, roșcat și strălucitor. Corp superb. Picioare lungi și țâțe mici, vioaie, care se mișcau în ritmul vorbelor ei. La replica cu „o oră”, aceasta își încrucișă brațele subțiri pe piept. Ce mai limbaj al corpului! Însă roșcata nu se îndepărtă. Contrariată? Desigur. Îi plăcea asta la o femeie.

– Tu deții controlul tot timpul. Poți să alegi un hotel sau la tine acasă. Ce vrei tu, ce îți convine ție. Totul depinde de tine.

Ea îl privi o clipă, tăcută, iar el știa că fata îl măsoară din priviri – când făceau asta toate te priveau în ochi. Își dădea seama că asta avea încredere în instinctele ei. *Totul depinde de tine*. Plus, fie că își dorea, fie că avea nevoie de mia de dolari. Și, desigur, era simpatic.

În cele din urmă, roșcata vorbi pe un ton scăzut, fiindcă nimeni nu trebuia să audă ce spunea, nu-i așa?

– Ai banii la tine?

El îi arătă o rolă de bancnote de o sută.

– Sunt toți de o sută? întrebă ea.

El îi arătă.

– Te superi dacă te întreb cum te cheamă? zise el.

– Sherry.

– E numele tău adevărat?

– O fi, *Jeff*... Hai să mergem. Ceasul ticăie. Ora ta a început deja.

Și plecară împreună.

După ce ora cu Sherry ajunse la final, deși fusese mai aproape de o oră și jumătate, Michael Sullivan nu mai trebui să-i dea bani. Nu o mie, nici măcar un cent. Tot ce trebui să facă fu să-i arate lui Sherry colecția sa de fotografii și un bisturiu pe care-l avea la el.

Roșu – verde.

Al naibii joc!

33

La două zile după ce ne lăsase baltă, Buni se întoarse acasă, slavă lui Dumnezeu și îngerilor, care, fără îndoială, vegheau asupra noastră. Întreaga familie, dar mai ales eu, am învățat o lecție despre cât de mult o iubeam pe Buni și câtă nevoie aveam de ea; câte lucruri mici, adesea trecute cu vederea și neapreciate, făcea pentru noi în fiecare zi; cât de indispensabilă era și câte sacrificii făcea.

Nu că Buni ne-ar fi lăsat să-i uităm contribuțiile în condiții normale. Însă era chiar mai bună decât își închipuia.

Când își făcu apariția în bucătărie în acea dimineață, o prinse pe Jannie mâncând cereale cu ciocolată și-i făcu prompt morală în stilul ei inimitabil:

— Numele meu e Janelle Cross. *Și sunt dependentă de substanțe nocive*, făcu ea.

Jannie își ridică amândouă mâinile deasupra capului, semn că se predă; apoi dădu fuga și goli cutia fix la coșul de gunoi. O privi pe Buni în ochi și zise:

— Dacă te afli într-un vehicul care circulă cu viteza luminii, ce se întâmplă când aprinzi farurile?

Apoi o îmbrățișă pe Buni înainte să apuce să răspundă la întrebarea fără răspuns.

Am îmbrățișat-o și eu pe Buni și am fost suficient de deștept să tac din gură și să rămân în expectativă.

Când m-am întors în seara aceea de la lucru, bunica mă aștepta în bucătărie. Aha, m-am gândit eu, însă, în clipa în care dădu cu ochii de mine, Buni își deschise brațele pentru o îmbrățișare, ceea ce mă surprinse.

— Vino! mă îndemnă ea.

Strângându-mă în brațe, îmi zise:

— Îmi pare rău, Alex. Nu aveam niciun drept să plec și să te las așa. Am greșit. Mi s-a făcut dor de voi toți de îndată ce am urcat în taxi cu Abraham.

— Aveai tot dreptul... am început eu.

Buni îmi tăie vorba:

— Acuma, să nu mă contrazici, Alex. Măcar o dată în viață, renunță cât ești încă în avantaj.

Am făcut ce mi-a spus și mi-am ținut gura.

34

Treburile mari – să-i dăm drumul. În acea săptămână, vineri dimineața, la ora nouă și câteva minute, stăteam de unul singur în fața biroului directorului Ron Burns, aflat la etajul nouă al clădirii Hoover, sediul central al FBI.

Asistentul directorului, Tony Woods, își îți fața rotundă și doar aparent angelică din anticamera lui Burns:

— Salut, Alex, ai ajuns. Ce-ar fi să intri? Bună treabă ați făcut zilele astea pe Kentucky Avenue! Mai ales în condițiile date. Directorul așteaptă să-ți vorbească despre asta și despre alte chestii care îl preocupă. Am auzit că Ned Mahoney o să-și revină complet.

„Am făcut treabă excelentă – aproape că am reușit să fiu omorât, m-am gândit eu urmându-l pe Woods în birou. Ned Mahoney a fost împușcat în gât. Și el ar fi putut să

moară.” Directorul mă aștepta acolo, în „Sfânta Sfintelor”. Ron Burns are un caracter interesant: e un tip dur, însă a învățat să facă conversație de complezență și să zâmbească larg înainte să treacă la afaceri. Asta e o cerință obligatorie la Washington, mai ales dacă ai de-a face cu atâția politicieni alunecoși cum are el. Ca mulți bărbați care sunt în primul rând înzestrați pentru afaceri însă, Burns nu se prea pricepe la conversație politicoasă. Am sporovăit însă despre evenimentele sportive locale și despre vreme cam vreo nouăzeci de secunde înainte să ajungem la adevăratul motiv al vizitei mele.

— Deci, ce te mai preocupă în ultima vreme? mă întrebă Burns. Tony a zis că voiai să mă vezi, așa că înțeleg că asta nu e în totalitate o vizită de curtoazie. Sunt și câteva lucruri pe care aș vrea să le discut și eu cu tine. O nouă misiune, pentru început: o serie de crime în Maine și Vermont, din toate locurile din lume.

Eu am încuviințat din cap și l-am lăsat pe Burns să-i dea înainte, însă m-am simțit brusc încordat și nesigur pe mine. În cele din urmă, a trebuit să-l întrerup:

— Nu am cum să deschid subiectul ăsta într-un mod potrivit, domnule director, așa că am să vă spun pur și simplu. Am venit să vă anunț că plec de la FBI. E foarte dificil și e jenant. Apreciez tot ce ați făcut pentru mine, dar am luat o decizie pentru familia mea. E definitivă. N-am să mă răzgândesc.

— *Rahat!* făcu Burns și izbi cu palma în birou. Fir-ar să fie, Alex! De ce să pleci tocmai acum? N-are niciun sens. Ești într-o poziție bună pentru o avansare rapidă. Știi asta, nu-i așa? Știi ce, *nu* am să-ți dau voie să faci asta.

— N-aveți cum să mă împiedicați, i-am zis eu. Îmi pare rău, însă sunt sigur că fac ceea ce trebuie. M-am gândit la asta de sute de ori în ultimele zile.

Burns mă privi drept în ochi și probabil că văzu hotărârea din ei, pentru că se ridică în picioare. Apoi ocoli biroul și veni la mine cu mâna întinsă:

— Faci o greșeală teribilă și o mișcare îngrozitor de proastă pentru cariera ta, însă îmi dau seama că nu are sens să încerc să te contrazic. Mi-a făcut plăcere, Alex, și am învățat multe de la tine, zise el strângându-mi mâna. Am mai discutat, jenați, nimicuri preț de câteva minute. Apoi m-am ridicat să plec.

Când am fost la ușă, Burns zise:

— Alex, sper că pot să te mai sun din când în când. Se poate, nu?

Am izbucnit în râs fără să vreau, fiindcă remarcă era atât de tipică pentru atitudinea lui Burns de „niciodată să nu renunți”.

— Puteți să mă sunați, *cândva*. Însă hai să mai lăsăm să treacă câteva luni, bine?

— Sau măcar câteva zile, insistă Burns, însă măcar îmi făcu cu ochiul când zise asta.

Am râs amândoi și atunci am realizat brusc că scurta și oarecum ilustra mea carieră la FBI se încheiase pentru totdeauna.

Și, de asemenea, că eram șomer.

Nu-mi prea place mie să privesc înapoi la etapele vieții mele cu un sentiment de regret și, oricum, perioada pe care o petrecusem la FBI fusese în mare parte foarte bună și probabil chiar valoroasă pe termen lung. Învățasem unele lucruri, avusesem și ceva realizări – cum s-a întâmplat când l-am prins pe un psihopat din mafia rusă, numit Lupul. Și îmi făcusem și câțiva prieteni buni – șeful de la Salvarea Ostaticilor, poate chiar și directorul – ceea ce nu putea să strice, ba chiar putea să-mi fie de folos într-o bună zi.

Cu toate astea, nu eram pregătit pentru incredibilul sentiment de ușurare pe care l-am trăit în timp ce ieșeam cu o cutie de carton în brațe, plină cu lucruri personale, din clădirea FBI, în acea dimineață. Mi se părea că mi se ridicase de pe umeri un balast de cel puțin câteva sute de kilograme, o povară despre care nici nu știam că există. Nu eram sigur că am luat o decizie bună, însă, cu siguranță, simțeam asta.

Gata cu monștrii, umani sau de altă natură, mă gândeam eu.

Gata cu monștrii pentru totdeauna.

Am plecat spre casă cu puțin înainte de prânz. Liber, în sfârșit! Coborâsem geamurile mașinii și ascultam la radio melodia lui Bob Marley, *No Woman, No Cry*, cuvintele „totul va fi bine” răsunându-mi în urechi. Cântam și eu. Nu aveam niciun plan în legătură cu ceea ce urma să fac în continuare, nici măcar pentru restul zilei – și mă simțeam grozav. De fapt, îmi plăcea însăși ideea de a nu face nimic o vreme și începeam să cred că aveam să fiu foarte priceput la asta.

Era însă ceva ce trebuia să fac acum, cât mai aveam încă chef. Am mers până la reprezentanța Mercedes și am găsit-o pe agenta Laurie Berger. Am făcut un *test drive* cu R350, iar tot spațiul ăla de la picioare era și mai plăcut pe autostradă decât fusese în showroom. Îmi plăcea elanul mașinii și climatizarea cu două zone, ceea ce avea să mulțumească pe toată lumea, chiar și pe Buni.

Însă, ce era mai important, venise timpul ca eu și familia mea să ne despărțim de vechea mașină a Mariei. Era timpul, economisiseam banii de pe cărți, așa că am cumpărat R350-ul și am fost încântat în privința asta.

Când am ajuns acasă, am găsit un bilet de la Buni pe masa din bucătărie. Era pentru Jannie și Damon, însă l-am citit oricum:

Să mai ieșiți la aer. E coq au vin în oala sub presiune. Delicios! Să puneți voi masa, vă rog și să vă apucați de teme înainte de cină. Damon are cor diseară. Ține minte să-ți „susții respirația” tinere. Eu și mătușa Tia suntem cu Ali la zoo și NE DISTRĂM DE MINUNE.

Buni nu e aici, da' sunt oricum cu ochii pe voi!

N-am putut să nu zâmbesc. Femeia asta mă salvase pe mine cu mult timp în urmă și

acum îi salva și pe copiii mei.

Speram să mai stau și eu cu Ali, însă avea să fie destul timp pentru asta în viitorul apropiat. Așa că mi-am pregătit un sandwich din friptura de porc rămasă și salată de varză murată și apoi, din nu știu ce motiv ciudat, am făcut floricele pentru o singură persoană.

De ce? De ce nu! Mie nici măcar nu-mi prea plac floricelele, însă aveam brusc chef de ceva mâncare nesănătoasă și fierbinte, cu unt. Liber să fiu eu însumi; liber să mă prostesc, dacă aveam chef.

Am mâncat floricelele proaspăt făcute și am cântat la pian vreo două ore în după-amiaza aceea – Duke Ellington, Jelly Roll Morton, Al Green. Am citit câteva capitole dintr-o carte intitulată *Umbră vântului*. Și apoi am făcut ceva cu adevărat de neconceput – am tras un pui de somn în toiul zilei. Înainte să ațipesc, m-am gândit iar la Maria, la vremurile cele mai bune, luna noastră de miere la Sandy Lane, în Barbados. Ce bine ne distraserăm! Și cât de dor îmi era încă de ea și-mi doream să fie acum aici ca să audă veștile!

Tot restul după-amiezii, telefonul nu sună nici măcar o dată. Nu mai aveam nici pager, și – ca s-o citez pe Buni – *mă distram de minune*.

Buni și Ali se întoarseră acasă împreună, apoi veni Jannie și în cele din urmă Damon. Sosirea lor decalată îmi oferi ocazia să mă laud cu noua noastră mașină de trei ori și să primesc laudele și aplauzele lor *de trei ori*. Ce zi frumoasă se dovedea a fi ziua aceea!

În seara aceea la cină am băgat la burdihan deliciosul pui franțuzesc al lui Buni, iar eu am ținut pentru mine vestea cea mare până la sfârșitul mesei, după înghețata de dovleac și *café au lait*.

Jannie și Damon au vrut să mănânce și s-o șteargă, însă eu i-am reținut pe toți la masă. Jannie voia să se întoarcă la cartea ei. O ținea întruna cu *Eragon* la vremea aia, ceea ce era OK, cred, însă nu înțelegeam de ce puștii trebuie să citească aceeași carte de cinci ori.

– Ce mai e acum? întrebă ea dându-și ochii peste cap de parcă știa deja răspunsul.

– Vreau să vă dau niște vești, i-am răspuns eu, adresându-mă și celorlalți.

Copiii se uitară unul la altul, iar Jannie și Damon se încruntară și clătinară amândoi din cap. Cu toții credeau că știau ce avea să urmeze – că aveam să plec din oraș pentru o nouă anchetă, probabil niște crime în serie. Poate chiar în seara asta, cum făceam eu de obicei.

– Nu plec nicăieri, am continuat eu, rânjind larg. Dimpotrivă, chiar. De fapt, o să merg cu Damon la repetiții în seara asta. Vreau să ascult și eu *zgomotul de bucurie*. Vreau să văd cât de bine își *susține respirația* mai nou.

– Mergi la repetiții? se miră Damon. Ce, avem vreun *criminal* în cor?

Eu o lungeam în mod intenționat, trecând metodic cu ochii de la un chip la celălalt. Îmi dădeam seama că niciunul dintre ei nu avea habar ce va urma. Nici măcar șireata și atotștiutoarea Buni nu-i dăduse încă de capăt.

Jannie se uită în cele din urmă în jos, la Ali:

— Fă-l să ne spună ce se întâmplă, Ali. Fă-l să vorbească.

— Haide, tati, se rugă omulețul, care era deja un manipulator priceput. Spune-ne.

Înainte ca Janelle să o ia razna.

— Bine, bine, bine. Uite care-i treaba. Mă tem că trebuie să vă anunț că sunt șomer și că suntem practic săraci. Bine, nici chiar așa. Oricum, în dimineața asta mi-am dat demisia din FBI. Tot restul zilei n-am făcut nimic. Diseară e repetiție pentru *Cantate Domino*.

Buni și copiii izbucniră în aplauze nebunești.

— Să-raci! Să-raci! începură copiii să intoneze.

Și știți ce? Suna chiar bine.

La fel ca „fără monștri.“

36

De aici povestea se derulă în felul următor. John Sampson era vedetă în poliția din Washington pe vremea aia. De când Alex părăsise departamentul și trecuse la FBI, reputația lui Sampson sporea, nu că până atunci nu ar fi fost la un nivel ridicat, nu că Sampson nu ar fi fost respectat, dintr-o seamă de motive. Lucrul curios era însă că lui Sampson puțin îi păsa. Aprobarea colegilor nu prea însemnase niciodată nimic pentru Uriăș. Poate doar în cazul în care venea din partea lui Alex și nici atunci de fiecare dată.

Cel mai recent caz al său era însă, cu siguranță, o provocare. Poate fiindcă îl ura pe șmecherul pe care încerca să-l înfunde. Gunoii în cauză, Gino „Slinosu“ Giametti deținea localuri de striptease și saloane de masaj până departe spre sud, la Ford Lauderdale și Miami. Afacerea „secundară“ era să-i deservească pe perverșii care voiau fete adolescente, uneori chiar preadolescente. Giametti însuși era obsedat de așa-zisul complex Lolita.

— *Capo*, murmură Sampson printre dinți trecând cu mașina pe strada lui Giametti din simandicoasa zonă Kalorama din Washington.

Cuvântul măgulitor venea de la *capitano*, căpitan în mafie. Gino Giametti avea venituri considerabile de ani de zile. Fusese printre primii care-și dăduseră seama că se poate câștiga gras din aducerea în țară a unor fete frumoase din fostul bloc sovietic, mai ales din Rusia, Polonia și Cehoslovacia. Asta era specialitatea lui și motivul pentru care Sampson stătea acum pe capul acestuia. Singurul lui regret era că Alex nu putea fi cu el când îl ridicau. Avea să fie o arestare frumoasă.

Puțin după miezul nopții, opri mașina în fața casei lui Giametti. Mafiotul nu trăia prea extravagant, însă nu-i lipsea nimic. Așa avea mafia grijă de oamenii săi.

Sampson privi în oglinda retrovizoare și mai văzu două mașini care traseră lângă

bordură, exact în spatele lui. Vorbi la un microfon prins de gulerul cămășii:

— Bună seara, lume. Cred că o să avem o noapte frumoasă. Am un presentiment. Hai să mergem să-l trezim pe Slinosu’.

37

Partenerul lui Sampson la acea vreme era un detectiv de douăzeci și opt de ani, pe nume Marion Handler, un tip aproape la fel de masiv ca și Sampson. Nu se putea însă compara cu Alex Cross. Locuia pentru moment cu o majoretă cu sânii mari și mintea mică de la echipa Washington Redskins și căuta să-și câștige un renume la Omucideri.

— O să avansez rapid, îi plăcea lui să-i spună lui Sampson, fără măcar o urmă de umor sau modestie.

Numai să stai în preajma încrezutului de detectiv era extenuant și, de asemenea, deprimant. Tipul era pur și simplu prost; mai rău, era și arogant în privința asta, lăudându-se cu desele sale scăpări de logică.

— Merg eu primul, anunță Handler când ajunseră pe veranda casei lui Giametti. Alți patru detectivi, dintre care unul ținea un berbec de asalt, așteptau deja la ușă. Se uitară la Sampson pentru instrucțiuni.

— Vrei în față? Nicio problemă, Marion. Chiar te rog, îi zise acesta lui Handler. Primul care intră, primul care ajunge la morgă. Apoi i se adresează detectivului care ținea berbecul: Dărâmă ușa! Detectivul Handler intră primul.

Ușa de la intrare se prăbuși după două lovituri puternice cu berbecul. Sistemul de alarmă al casei începu să țiuie și detectivii se năpustiră înăuntru.

Ochii lui Sampson scrutară bucătăria întunecată. Nu era nimeni acolo. Electrocasnice noi peste tot. Un iPod și CD-uri împrăștiate pe podea. Erau copii în casă.

— E jos, le spuse Sampson celorlalți. Giametti nu mai doarme cu soția.

Detectivii se grăbiră să coboare niște trepte de lemn de cealaltă parte a bucătăriei. Nu se aflau în casă de mai mult de douăzeci de secunde. La subsol, dădură de o ușă și o doborâă.

— Poliția metropolitană! Mâinile sus! Acum, Giametti! tună vocea lui Marion Handler.

Slinosu’ se trezi urgent. Se plasă într-o poziție de apărare în colțul îndepărtat al patului său uriaș. Era un bărbat scund, burtos și păros, la vreo patruzeci și cinci de ani. Arăta amestec și încă dus, poate chiar drogat. Însă John Sampson nu fu păcălit de aspectul său fizic – omul ăsta era un ucigaș cu sânge-rece. Și mult mai rău.

O tânără frumoasă, goală, cu părul lung și blond și pielea albă era încă pe pat. Încercă să-și acopere sânii mici și zona genitală rasă. Sampson știa cum o cheamă, Paulina Sroka, și că era originară din Polonia. Sampson știuse că aceasta avea să fie aici și că se zvonea

că Giametti era îndrăgostit nebunește de frumusețea blondă pe care o „importase” din Europa în urmă cu șase luni. Potrivit unor surse, Slinosu’ o omorâse pe cea mai bună prietenă a fetei pentru că refuzase să facă sex anal cu el.

— Nu trebuie să-ți fie frică, îi zise Sampson Paulinei. Suntem poliția din Washington. Nu avem nimic cu tine. Cu *el* avem.

— Să taci dracului din gură! urlă Giametti la fată, care părea confuză și speriată. Să nu le spui un cuvânt! Un cuvânt, Paulie! Te avertizez!

Sampson se mișcă mai repede decât l-ai fi crezut în stare, îl aruncă pe Giametti la podea, apoi îi puse cătușele ca unui taur la rodeo.

— Să nu spui niciun cuvânt, continuă Giametti să strige, deși fața îi era presată de covorul lăptos. Să nu vorbești cu ei, Paulie! Te avertizez! M-ai auzit?

Fata arăta jalnic și pierdută stând între cearșafurile șifonate, încercând să se acopere cu o cămașă bărbătească pe care i-o dăduseră detectivii.

Vorbi în cele din urmă, cu cea mai blândă șoaptă:

— Pune să fac tot ce zice el. Face lucruri rele la mine. Știți voi – tot ce poți să imaginezi. Abia merg... Am paisprezece ani.

Sampson se întoarse către Handler:

— Poți să preiei tu de aici, Marion. Ia-l naibii de aici. Nu vreau să mă ating de scârboșeni.

38

O oră mai târziu, Gino Giametti fu lăsat la marinat, apoi prăjit bine la lumina puternică din Camera de Interogatoriu nr. 1 de la secția din Districtul Unu. Sampson nu-și lua ochii de la gangsterul malefic, care avea un obicei deranjant de a-și scărpinga în mod obsesiv capul, destul de tare încât să sângereze. Giametti însă nu părea să bage de seamă.

Marion Handler condusesese până acum spectacolul, pusese întrebările preliminare, însă Giametti nu avu multe de spus. Sampson stătea deoparte și observa, analizându-i pe *cei doi* bărbați.

Deocamdată, Giametti câștiga. Era mult mai deștept decât părea.

— M-am trezit și Paulie dormea la mine în pat. *Dormea* – ca și atunci când ați dat voi buzna. Ce pot să vă spun? Are dormitorul ei sus. E o fetiță speriată. Și nebună, câteodată. Paulie face menaj și alte porcării din astea pentru soția mea. Am vrut să o trimitem la școlile din zonă. La cele mai bune școli. Am lăsat-o însă să-și îmbunătățească engleza mai întâi. Hei, noi am încercat să ne comportăm frumos cu fata, așa că de ce mă frecați la ouă?

Sampson se împinse cu scaunul mai în față. Auzise destule minciuni în seara aceea.

— Ți-a spus vreodată cineva că ai putea să te apuci de *stand-up*? întrebă el. „Și, Marion,

tu ai putea să-i fii marionetă.”

— De fapt, da, făcu Giametti și rânji. Mi-au mai spus câțiva același lucru. Știi ce? Cred că și ăia erau polițiști.

— Paulina ne-a spus deja că te-a văzut când ai omorât-o pe prietena ei, Alexa. Alexa avea șaisprezece ani când a murit. Fata a fost sugrumată!

Giametti izbi cu pumnul în masa din fața lui.

— Târfulița aia nebună! Paulie minte de rupe. Ce-ați făcut, ați amenințat-o că o trimiteți înapoi? Că o deportați în Polonia? De asta se teme cel mai tare.

Sampson clătină din cap.

— Nu, i-am spus că o s-o ajutăm să rămână în America, dacă putem. Să o trimitem la școală. La cea mai bună. Să ne purtăm frumos cu ea.

— Minte și e dusă. Vă spun eu, fetița aia drăguță e nebună de legat.

Sampson dădu din cap.

— Minte? Bine, atunci ce zici de Roberto Gallo? Și el minte? Te-a văzut când ai omorât-o pe Alexa și i-ai îndesat trupul în portbagajul Lincolnului. Asta a inventat-o el?

— Sigur că a inventat-o! E o totală porcărie; un mare rahat. Voi știți asta. Eu știu asta. Bobby Gallo o știe. Alexa? Cine naiba e Alexa? *Prietena imaginară a lui Paulie?*

Sampson ridică din umerii săi lați.

— De unde să știu eu că povestea lui Gallo e o porcărie?

— Pentru că nu s-a întâmplat *niciodată*, de aia! Fiindcă Bobby Gallo a căzut probabil la o înțelegere cu voi.

— Vrei să zici că nu s-a întâmplat așa? Gallo nu a fost martor ocular? Însă Paulina da. Asta vrei să zici?

Giametti se încruntă și scutură din cap.

— Crezi că sunt prost, detective Sampson? Nu sunt!

Sampson își desfăcu mâinile și arătă mica și foarte luminoasă cameră de interogatoriu:

— Însă iată-te aici...

Giametti reflectă la asta câteva secunde. Apoi arătă înspre Handler:

— Spune-i Juniorului să plimbe ursu'. Vreau să vorbesc cu tine. Doar noi doi, uriașule.

Sampson se uită la Marion Handler. Ridică din umeri, dându-și ochii peste cap.

— Ce-ar fi să iei o pauză, Marion?

Lui Handler nu-i conveni treaba, însă se ridică și părăsi camera de interogatoriu. Făcu mult tărăboi când ieși, ca un licean cu toane care tocmai fusese pedepsit.

Sampson nu zise nimic după ce rămase singur cu Giametti. Îl studia încă pe mafiot, încercând să intre pe sub pielea derbedeului. Tipul ăsta era un criminal – știa asta sigur. Și Giametti trebuia să știe că era în rahat până la gât. *Paulina Sroka avea paisprezece ani*

— Ești tipu' puternic și tăcut? rânji Giametti din nou. Așa o arzi tu, băiete?

Niciun cuvânt din partea lui Sampson. Situația continuă timp de câteva minute.

În cele din urmă, Giametti se aplecă în față și vorbi pe un ton scăzut, serios:

— Uite ce e, știi că treaba asta e un rahat, nu? Nu există arma crimei. Nu există cadavru. N-am hăcuit nicio poloneză mică pe nume Alexa. Iar Paulie e nebună. Crede-mă pe cuvânt. E tânără la ani, da' nu e o fetiță. Făcea trotuarul la ea în țară. Știai asta?

Sampson vorbi în sfârșit:

— Uite ce știu eu și ce pot dovedi: făceai sex cu o fată de paisprezece ani la tine acasă.

Giametti clătină din cap:

— Nu are paisprezece ani. E o *târfa* mică. Oricum, am ceva pentru tine, ceva de dat la schimb. E în legătură cu un prieten de-al tău – *Alex Cross*. Mă ascuți, domnule detectiv? Ascultă asta: știu cine i-a ucis nevasta. Știu și unde se află criminalul acum.

39

John Sampson se dădu jos din mașină și-și târî picioarele pe aleea de piatră cunoscută, apoi pe treptele din fața casei familiei Cross de pe Fifth Street.

Zăbovi la ușă, încercând să-și adune gândurile, să se calmeze dacă putea. Nu avea să fie ușor și nimeni nu știa asta mai bine decât el. Știa unele lucruri despre uciderea Mariei Cross pe care nici măcar Alex nu le știa.

În sfârșit, întinse mâna și sună la sonerie. Probabil că făcuse asta de mii de ori în viața sa, însă niciodată nu se simțise cum se simțea acum.

Nimic bun nu putea ieși din vizita lui. Absolut nimic. Se putea chiar să pună capăt unei lungi prietenii.

O clipă mai târziu, Sampson fu surprins că Buni deschise ușa. Bătrânica era îmbrăcată cu un halat negru cu flori și arăta chiar mai micuță decât de obicei, ca o pasăre antică pe care se cuvine s-o venerezi. Și în casa asta chiar era venerată, chiar și de el.

— John, ce s-a întâmplat? Ce-i? Aproape că mi-e frică să întreb. Păi, hai înăuntru, hai înăuntru. O să-i sperii pe vecini.

— Sunt deja speriați, Buni, vorbi Sampson trăgănat și încercând un zâmbet. Locuiți în Southeast, ai uitat?

— Nu încerca s-o transformi într-o glumă, John. Să nu îndrăznești! Cum de-ai venit?

Sampson se simțea din nou ca un adolescent, surprins de una dintre faimoasele priviri severe ale lui Buni. Ceva i se părea atât de al naibii de familiar la scena asta. Îi amintea de vremea când, în școala generală, îi prinseseră pe el și pe Alex furând discuri de la Grady's. Sau de vremea când fumau iarbă în spatele liceului John Carroll și-i descoperise directorul adjunct, iar Buni trebuise să vină și să-i ia.

— Trebuie să vorbesc cu Alex, începu Sampson. E important, Buni. Trebuie să-l trezim.

— Și de ce, mă rog? întrebă ea bătând din picior. E trei și un sfert noaptea. Alex nu mai

lucrează pentru orașul Washington. De ce nu-l lasă lumea în pace? Mai ales tu dintre toți, John Sampson! Știi bine că nu ai ce să cauți acum, în toiul nopții, să-i ceri iar ajutorul.

Sampson nu o contrazicea de obicei pe Buni, dar de data asta o făcu:

— Mă tem că nu pot aștepta, Buni. Și nu eu am nevoie de ajutorul lui Alex de data asta.

El are nevoie de al meu.

Apoi Sampson trecu pe lângă Buni și intră neinvitat în casa familiei Cross.

40

Era aproape ora patru dimineața, iar eu și Sampson ne duceam înapoi la secția de poliție din Districtul Unu cu mașina lui. Eram acum cât se poate de treaz și în priză. Sistemul meu nervos parcă vibra.

Ucigașul Mariei? După atâția ani? Exista oare chiar și o posibilitate infimă ca ucigașul soției mele să fie prins la mai mult de zece ani după ce soția mea fusese împușcată? Întreaga situație mi se părea ireală. La vremea când se întâmplase, stătusem la caz un an și nu renunșasem niciodată complet la urmărire. Și acum s-ar putea să găsim dintr-odată criminalul? Să fie posibil?

Am ajuns la sediul de pe Fourth Street și ne-am grăbit înăuntru, fără ca vreunul din noi să vorbească. O secție de poliție în timpul nopții seamănă bine cu o cameră de gardă: niciodată nu știi la ce să te așteți când calci înăuntru. De data asta, nu aveam nici cea mai mică idee, însă de-abia așteptam să vorbesc cu Giametti.

Locul părea neobișnuit de tăcut când am intrat pe ușa din față – însă asta nu dură mult. Fu evident și pentru Sampson, și pentru mine că era în neregulă ceva când am ajuns jos la celule. Vreo șase detectivi și agenți în uniformă stăteau în picioare. Păreau prea treji și neliniștiți la ora asta a dimineții. Ceva se petrecea, cu siguranță.

Noul partener al lui Sampson, Marion Handler, ne văzu și veni repede la John. Pe mine Handler mă ignoră, și m-am străduit să nu-i acord nici eu atenție. Vorbisem cu el de câteva ori și credeam că tipul era un derbedeu lăudăros. Mă întrebam cum de îl suporta John.

Poate că vedea la Handler ceva ce mie îmi scăpa sau poate că Sampson se înmuiase în sfârșit un pic.

— N-o să-ți vină să crezi rahatu' ăsta, îi zise el lui Sampson. Cineva a ajuns la Giametti. Nu fac bășcălie, Sampson. E acolo, mort, în celulă. Cineva a ajuns la el aici.

Mă simțeam tot amortit când Handler ne-a condus la ultima celulă din blocul de detenție. Nu-mi venea să cred ce auzisem. Mai întâi, promisem un pont despre unde s-ar putea afla ucigașul Mariei, apoi bărbatul care ni-l dăduse fuse ucis? Aici?

— Avea chiar celulă de o singură persoană, îi zise Handler lui Sampson. Cum să

ajungă cineva la el aici? Sub nasul nostru?

Eu și Sampson am ignorat întrebarea și am intrat în ultima celulă de pe dreapta. Erau acolo doi tehnicieni criminaliști care lucrau în jurul cadavrului, însă am putut vedea ce era nevoie. Cineva îi băgase lui Gino Giametti o daltă de spart gheața exact pe nas în sus. Se părea că unealta fusese folosită mai întâi pentru a-i scoate ochii.

— Să nu vezi niciun rău, zise Sampson cu o voce profundă și monotonă. Trebuie să fie mafia.

41

Când am ajuns acasă, mai târziu, în acea dimineață, știam că nu voi putea dormi foarte bine. Și ce era nou în asta? Copiii erau la școală, Buni, plecată; casa, tăcută ca un mormânt.

Buni pusese pe ușa frigiderului o altă „greșeală” amuzantă din titlurile ziarelor, cum avea obiceiul: „TÂNĂRUL ESTE TATĂL BIOLOGIC AL FIULUI SĂU”. Destul de haios, însă eu nu aveam dispoziție să zâmbesc, nici măcar pe seama jurnaliștilor. Am cântat la pian în verandă și am băut un pahar de vin roșu, însă nimic nu părea să-mi fie de vreun folos.

Vedeam fața Mariei și îi auzeam vocea în minte. M-am întrebat: „De ce începem să uităm, apoi ne amintim cu atâta claritate oamenii pe care i-am pierdut?” Tot ce avea legătură cu Maria, cu timpul petrecut împreună părea să se agite din nou înlăuntrul meu.

În cele din urmă, pe la zece și jumătate, m-am îndreptat spre camera mea de la etaj. Fuseseră prea multe zile și nopți ca asta. Aveam să urc în pat și să dorm acolo singur. Cum așa?

M-am întins pe pat și am închis ochii, însă nu mă așteptam să dorm cu adevărat, ci doar să mă odihnesc. Mă gândeam la Maria de când plecasem de la secția de pe Fourth Street. Unele dintre imaginile cu Maria pe care le vedeam erau de pe vremea când copiii erau mici – și părțile bune, și cele rele, nu doar amintiri selective ale momentelor sentimentale.

Am simțit o stare de încordare gândindu-mă la ea și am înțeles în cele din urmă ceva folositor despre prezent – că voiam ca viața mea să aibă din nou sens. Însă putea oare să se mai întâmple una ca asta? Puteam oare să merg mai departe?

Ei bine, *poate*. Exista o femeie. Cineva la care țineam destul pentru a face unele schimbări de dragul ei. Sau doar mă amăgeam singur, din nou? În cele din urmă am alunecat într-un somn neliniștit, fără vise, însă mai bine de-atât nu dormeam în ultima vreme.

Tot ce trebuia să fac era să merg mai departe, nu? Să fac niște schimbări inteligente în viața mea. Scăpasem de rabla veche a Mariei și avansasem la vehiculul nostru mixt. Ce putea fi așa de greu să fac și alte schimbări? Și de ce eșuam mereu la treaba asta?

„Alex are o întâlnire importantă“, mi-am spus eu în diverse momente ale zilei în vinerea următoare. De asta alesesem restaurantul New Heights pe de Calvert Street, în Woodley Park. New Heights era genul de restaurant unde mergeai pentru întâlnirile importante. Eu și doctorița Kayla Coles trebuia să ne întâlnim acolo după ce ea ieșea de la lucru – devreme, după standardele ei – la ora nouă.

M-am așezat la masa noastră, în parte fiindcă mă temeam că avea să dea masa altcuiva dacă întârzia Kayla – ceea ce se și întâmplă, ea ajungând acolo pe la nouă și un sfert.

Faptul că întârziase nu avea importanță pentru mine. M-am bucurat pur și simplu să o văd. Kayla era o femeie frumoasă, cu un zâmbet radios, însă, ce era mai important, îmi plăcea să-mi petrec timpul cu ea. Se părea că tot timpul aveam despre ce vorbi. Tocmai pe dos față de multe cupluri pe care le cunosc.

– Uau! am zis eu și i-am făcut cu ochiul când am văzut-o pășind elegant prin sală.

Purta pantofi cu talpă joasă, poate pentru că avea un metru șaptezeci și cinci fără ei sau poate fiindcă e sănătoasă la cap și nu poate suporta disconfortul tocurelor.

– Uau și pentru tine! Și tu arăți bine, Alex. Și *privești* asta. Iubesc locul ăsta.

Cerusem să fim așezați lângă un rând de ferestre care dădeau spre parcul Rock Creek și era destul de spectaculos, trebuie să recunosc. Același lucru se putea spune și despre Kayla, care se gătise cu un sacou alb de mătase cu un camizol bej, pantaloni lungi negri și o eșarfa aurie drăguță, legată în jurul taliei și care cădea delicat într-o parte.

Am comandat o sticlă de Pinot Noir după care a urmat o cină grozavă, compusă din salată de fasole neagră și brânză de capră, păstrăv pentru ea, antricot de vită la grătar pentru mine și tort de praline cu ciocolată dulce-amăruie pentru amândoi. Ne plăcea totul la restaurantul New Heights: cireșii din față, înfloriți toamna; artă locală destul de interesantă pe pereți; mirosuri delicioase de la gătit – chimen, usturoi prăjit – care se strecurau în sala de mese; lumânări aprinse oriunde vedeai cu ochii. În majoritatea timpului însă, ochii mei erau la Kayla, de obicei privind-o pe ai ei, care erau căprui, frumoși și inteligenți.

După cină, ne-am plimbat peste podul Duke Ellington spre Adams Morgan și Columbia Road. Ne-am oprit la unul dintre magazinele mele preferate din Washington, Crooked Beat Records, și i-am cumpărat niște discuri cu Alex Chilton și Coltrane de la Neil Becton, unul dintre proprietari și un vechi prieten care scria pe vremuri pentru *Post*. Apoi eu și Kayla am ajuns în Kabani Village, la doar câțiva pași de stradă.

Am băut *mojito* și am urmărit un *workshop* de teatru timp de o oră.

Pe drumul de întoarcere la mașină ne-am ținut de mână și am continuat să discutăm cu însuflețire. Apoi Kayla m-a sărutat – pe obraz.

Nu am știut *ce* să înțeleg din asta.

– Mulțumesc pentru seara asta, Alex, zise ea. A fost perfectă, Alex. Exact ca tine.

– A fost plăcut, nu? am replicat eu, încă puțin confuz după sărutul frățesc.

Ea zâmbi.

– Nu te-am văzut niciodată atât de relaxat.

Cred că a fost cel mai bun lucru pe care-l putea spune și compensă oarecum sărutul pe obraz. Oarecum.

Atunci Kayla m-a sărutat pe gură, iar eu i-am răspuns la sărut. Așa era mult mai bine și la fel a fost și restul nopții pe care l-am petrecut la apartamentul ei din Capitol Hill. Pentru câteva ore măcar, m-am simțit ca și cum viața mea ar fi început să aibă din nou un sens.

43

Măcelarul considerase întotdeauna că orașul Veneția din Italia era cam supraapreciat, ca să fim cinstiți.

Însă în ziua de azi, cu puhoiul fără sfârșit de turiști, mai ales americani aroganți și naivi fără speranță, oricine avea un pic de creier ar fi fost de acord cu el. Sau poate că nu, având în vedere că majoritatea celor pe care îi cunoștea erau total imbecili, la urma urmei. Învățase asta înainte să împlinească cincisprezece ani, când locuia pe străzile din Brooklyn, după ce fugise de acasă pentru a treia oară, fiind un adolescent, un tânăr cu probleme, o victimă a circumstanțelor sau, poate, doar un psihopat din naștere.

Ajunsese lângă Veneția cu mașina și parcă în Piazzale Roma. Apoi, grăbindu-se să prindă un taxi pe apă către destinația sa, văzu încântarea sau poate chiar adorația pentru Veneția pe aproape fiecare față pe lângă care trecu. „Măgari proști și oi ce sunteți.” Niciunul dintre ei nu avusese vreodată o idee originală și nu ajunsese la vreo concluzie fără ajutorul unui ghid stupid. Totuși, chiar și el trebuia să admită că aglomerarea de vile vechi care se scufundau încet era o priveliște ce putea să te oprească-n loc, mai ales de la distanță.

Însă, odată ajuns la bordul taxiului, nu se mai gândi la nimic altceva decât la misiunea care-l aștepta – *Martin și Marcia Harris*.

Sau așa credeau că-i cheamă vecinii și prietenii lor neștiutori din Madison, Wisconsin. Nu conta cine era cuplul *cu adevărat* – deși Sullivan le cunoștea identitatea. Ce era mai important decât atât, ei reprezentau o sută de mii de dolari deja virați în contul său din

Elveția, plus cheltuieli, pentru o muncă de doar câteva zile. Era considerat unul dintre cei mai de succes asasini din lume și primeai exact serviciul pentru care plăteai, poate doar cu excepția restaurantelor din Los Angeles. Fusesse un pic surprins când John Maggione îl angajase, însă se simțea bine să lucreze din nou.

Taxiul trase la mal pe Rio di San Moisè, un braț al Canal Grande, iar Sullivan trecu pe lângă magazine înghesuite și pe lângă muzee către celebra Piață San Marco. Ținea legătura prin stație cu un supraveghetor și aflase astfel că soții Harris se plimbau prin piață, admirând în voie împrejurimile. Era aproape ora unsprezece seara și el se întreba ce anume aveau în program pe mai departe. Cluburi? O cină târzie la Cipriani? Un pahar la Harry's Bar?

Atunci văzu cuplul – *pe el*, într-un trenchi Burberry; *pe ea*, cu un șal de cașmir și având în mână romanul lui John Berendt, *Orașul îngerilor căzuți*.

O luă pe urmele lor, ascuns în mulțimea jovială și zgomotoasă. Sullivan găsisse de cuviință să se îmbrace ca un tip comun – pantaloni kaki, bluză de trening, pălărie de ploaie cu boruri lăsate. Pantalonii, bluza și pălăria puteau fi date jos în interval de câteva secunde. Pe dedesubt purta un costum maro de tweed, cămașă și cravată și avea la el o beretă. Astfel, avea să devină Profesorul. Una dintre deghizările sale preferate când călătorea prin Europa cu o misiune.

Soții Harris nu se îndepărtară prea mult de San Marco, luând-o în cele din urmă pe Calle 13 Martiri. Sullivan știa deja că stăteau la hotelul Bauer, ceea ce însemna că acum se îndreptau spre casă.

— Aproape că-mi faceți treaba prea ușoară, mormăi el pentru sine.

Apoi se gândi: „Greșeală”.

44

Îi urmări pe Martin și pe Marcia Harris care străbătură la braț o alee venețiană întunecată, îngustă și foarte specifică locului. Intrară apoi pe poarta hotelului Bauer. Se întrebă de ce John Maggione îi voia morți, însă chiar nu conta pentru el.

Câteva clipe mai târziu, stătea vizavi de ei la barul de pe terasa hotelului. Un loc drăguț, confortabil ca un cuibușor al dragostei, care dădea spre canal și Chiesa della Salute. Măcelarul comandă un pahar de Bushmills, însă nu bău mai mult de o înghițitură sau două, doar cât să se relaxeze un pic. Avea un bisturiu în buzunarul de la pantaloni și se juca cu el în timp ce-i supraveghea pe soții Harris.

„Ce mai porumbei, nu putu el să nu observe când ei se sărutară lung la bar. Ce-ar fi să mergeți în cameră, mai bine.” Ca și cum i-ar fi citit gândurile Măcelarului, Martin Harris achită nota de plată și apoi cuplul părăsi terasa aglomerată luminată discret. Sullivan îi

urmă. Hotelul Bauer era un *palazzo* venețian tipic, semănând mai mult cu o reședință particulară decât cu un hotel, luxos și opulent. Soției sale, Caitlin, i-ar fi plăcut la nebunie, însă nu o va putea duce niciodată aici, și nici măcar el nu putea să se mai întoarcă.

Nu după seara acesta și după tragedia de neînchipuit care avea să se petreacă aici în câteva minute. Fiindcă în asta se specializase Măcelarul – în tragedii, dintr-acelea de neimaginat.

Știa că erau nouăzeci și șapte de camere de oaspeți și optsprezece apartamente la Bauer și că soții Harris stăteau în unul dintre apartamentele de la etajul trei. Îi urmă sus pe scările mochetate și imediat se gândi: „Greșeală”.

„Însă a cui – a mea sau a lor?” O întrebare importantă la care să te gândești și să fii gata să răspunzi.

Ajuns în casa scărilor, dădu colțul și de acolo întreaga situație se duse repede de râpă! Soții Harris îl așteptau, amândoi cu armele scoase, iar Martin avea un rânjet răutăcios pe față. Cel mai probabil, aveau să-l ducă la ei în cameră și să-l omoare acolo. Era în mod evident o capcană... din partea a doi profesioniști.

Și nici nu făcuseră o treabă prea proastă. Opt puncte din zece.

Însă cine îi făcuse una ca asta? Cine îi întinsese o capcană ca să moară la Veneția? Și mai curios de atât – de ce era el o țintă? De ce el? De ce acum?

Nu că se gândea el la așa ceva acum, pe coridorul slab luminat de la Bauer, cu două arme îndreptate împotriva lui.

Din fericire, soții Harris comiseseră mai multe greșeli până în acest punct: făcuseră urmărirea prea ușoară; fuseseră prea neglijenți și fără grijă; și prea romantici, cel puțin după părerea sa de blazat, pentru un cuplu căsătorit de douăzeci de ani, chiar și unul care se afla în vacanță la Veneția.

Așa că Măcelarul urcase scările cu pistolul scos și, în clipa în care le văzu armele, trase. Nicio ezitare, nici măcar o fracțiune de secundă.

Ca un porc misogin ce era, îl împușcă întâi pe bărbat, oponentul cel mai periculos după părerea sa. Îl nimeri pe Martin Harris în față, spărgându-i nasul și buza de sus. O lovitură ucigașă, fără-ndoială. Capul bărbatului se dădu pe spate și peruca blondă căzu.

Apoi Sullivan se lăsă în jos, se rostogoli către stânga, iar glonțul Marciei Harris îl rată cu vreo treizeci de centimetri sau chiar mai mult.

Trase din nou și o nimeri pe Marcia în partea laterală a gâtului; apoi înfipse un al doilea glonț în pieptul ei care se înălța și cobora zgomotos. Și un al treilea în inimă.

Măcelarul știa că soții Harris erau morți pe hol, zăcând acolo ca niște hălci de carne, însă nu fugi din hotel.

În schimb, scoase bisturiul la iveală și începu să le lucreze fețele și gâturile. Dacă ar fi avut timp, le-ar fi cusut și ochii, și gurile – ca să transmită un mesaj. Apoi făcu vreo șase

fotografii cu victimele, asasinii aspiranți, pentru valoroasa sa colecție foto.

Într-o zi, nu prea îndepărtată, Măcelarul avea să-i arate pozele astea persoanei care plătitise să fie ucis și *eșuase* și care acum era ca și moartă.

Persoana aceea era John Maggione, Donul însuși.

45

Sub identitatea de Michael Sullivan, acesta avea obiceiul de a reflecta temeinic și de mai multe ori la unele lucruri, și asta nu numai în cazul misiunilor sale de asasin. Obiceiul acesta de-o viață includea și aspecte legate de familia sa, detalii mărunte cum ar fi unde și cum trăiseră și cine știa toate astea. De asemenea, îl însoțeau mereu imagini din măcelăria tatălui său din Flatlands: copertina de la intrare cu dungii late portocalii, albe și verzi, culorile steagului Irlandei; albeața orbitoare a magazinului pe dinăuntru; zgomotosul tocător de carne electric care părea să cutremure toată clădirea de câte ori era pornit.

Pentru această nouă viață a sa, departe de Brooklyn, alesese bogatul ținut Montgomery din Maryland, locuit în mare majoritate de albi.

Mai exact, alesese orașul Potomac.

Pe la ora trei, în după-amiaza când se întorsese din Europa, acesta conducea cu exact cincizeci de kilometri la oră prin Potomac Village, oprindu-se ca orice alt bun cetățean la semaforul care ținea supărător de mult pe culoarea roșie, la intersecția dintre River și Falls Roads.

Avea mai mult timp să gândească sau să dezvolte o obsesie, ceea ce de obicei îi făcea plăcere.

Deci, cine pusese un preț pe capul său? *Fusesse* oare Maggione? Și ce însemna asta pentru el și familia sa? Era în siguranță să se întoarcă acasă acum?

Printre „înfățișările” sau „deghizările” originale pe care le alesese cu grijă pentru familia sa se număra și aceea a burghezului boem. Ironiile acestui stil de viață ales îi prilejuia un amuzament constant: unt fără grăsime, de pildă, și postul național mereu pornit la radioul din SUV-ul *trendy* al soției sale; și mâncăruri bizare – ca briose cu măslina și ovăz. Toate astea i se păreau evident absurde și hilare Măcelarului: bucuriile vieții de carierist nu mai încetau.

Cei trei băieți ai săi învățau la școala privată Landor, unde socializau cu copiii bogaților din clasa de mijloc, în majoritate manierați, însă adesea destul de diabolici. Erau mulți doctori bogați în ținutul Montgomery, care lucrau pentru Institutul Național de Sănătate, Administrația Alimentelor și Medicamentelor și Centrul Medical Naval Bethesda. Așa că acum se îndrepta spre Hunt County, subdiviziunea simandicoasă unde

locuia el, și ce glumă bună și doar de el înțeleasă era asta – Hunt County, adică Ținutul Vânătorii, unde locuia Vânătorul.

Și în sfârșit, iată și casa, scumpa lui casă, cumpărată în 2002 cu un milion și jumătate. Șase dormitoare mari, patru băi și jumătate, piscină încălzită, saună, subsol amenajat în stil *media room*. Radioul prin satelit Sirius era ultima nebunie a lui Caitlin și a băieților. Dulcea Caitlin, dragostea vieții sale normale, care avea acum un consilier motivațional și un vindecător intuitiv, toți plătiți din munca sa dubioasă de *Vânătoare*.

Sullivan îi sunase din timp de pe mobil și iată-i acolo pe peluza din față, gata să-l întâmpine și să-l salute –, făcând cu mâna ca o familie mare și fericită ce credeau că sunt. Nu aveau habar, nici cea mai mică idee că ei făceau parte din deghizarea sa, că erau doar o acoperire. Asta era tot, nu-i așa?

Sări jos din Cadillac, zâmbind de parcă era într-o reclamă la fast-food și cântând cântecul său de fundal, clasică piesă a celor de la Shep and the Limelites, *Daddy's Home*.

– Tati e acasă, tati aici rămâneee!

Iar Caitlin și copiii se porniră în cor:

– Nu mai e la depărtare de kilometrii!

Viața lui era cea mai grozavă, nu-i așa? Cu excepția faptului că acum cineva încerca să-l omoare. Și desigur, mai erau și trecutul său, felul în care crescuse în Brooklyn, tatăl său nebun, Omul cu Oasele, înfiorătoarea cameră din spatele magazinului, însă Măcelarul încercă să nu se gândească la asta acum.

Era din nou acasă; supraviețuise – și făcu o plecăciune frumoasă în fața familiei sale care, bineînțeles, izbucni în urale pentru eroul lor care se întorsese.

Asta era el, da, un erou.

Partea a treia

TERAPIE

— *Alex!* Hei, bună! Ce mai faci? Nu ne-am văzut de mult, băiete. Arăți bine!

I-am făcut cu mâna unei femei drăguțe, mignone, pe nume Malina Freeman, și am continuat să alerg. Malina era o partidă în cartier, cam ca și mine. Era cam de-o vârstă cu mine și deținea magazinul de ziare unde noi doi ne cheltuiam banii de alocație pe dulciuri și suc când eram copii. Se zvonea că tipa mă place. Ei bine, și mie îmi plăcea de Malina, întotdeauna îmi plăcuse.

Picioarele mă îndreptară spre nord, pe Fifth Street, de parcă ar fi cunoscut drumul, lăsând cartierul în urmă. Aproape de Seward Square, am făcut la dreapta și am luat-o pe ocolite. Nu era logic să fac asta, însă nu o făceam din motive logice.

Noutățile despre ucigașul Mariei erau singurul lucru care mă mai trăgea înapoi acum. Acum evitam zona în care se întâmplase și, în același timp, încercam din greu să mi-o amintesc pe Maria cum o știam, nu cum o pierdusem. De asemenea, în fiecare zi petreceam câtva timp încercând să dau de urma ucigașului – acum că suspectam că era încă acolo, undeva.

Am luat-o la dreapta pe Seventh, apoi m-am îndreptat spre National Mall, forțând un pic mai tare. Când am ajuns la clădirea mea de pe Indiana Avenue, am mai adunat exact atâta energie cât să urc cele patru șiruri de scări, câte două trepte odată.

Biroul meu era o garsonieră transformată, o cameră mare cu o baie mică și cu o chicinetă într-o parte. Lumina naturală se revărsa din belșug printr-un semicerc de ferestre din colțul rotunjit.

Acolo instalasem două scaune confortabile și o canapea mică pentru ședințe de terapie.

Simplul fapt de a mă afla acolo îmi făcea plăcere. Îmi scosesem carnetelul și eram gata să primesc primul pacient.

Trei teancuri de dosare așteptau pe birou, două de la FBI și unul trimis de poliția orașului. Majoritatea dosarelor reprezentau posibile slujbe de consultanță. Câteva crime de rezolvat? *Un cadavru ocazional?* Cred că era realist.

Primul dosar la care m-am uitat era cazul unui criminal în serie din Georgia, cineva pe care mass-media îl numise „Oaspetele de la miezul nopții”. Trei bărbați de culoare erau deja morți, uciși la intervale tot mai scurte. Era un caz bunicește pentru mine, cu excepția celor aproape o mie de kilometri dintre Washington și Atlanta.

Am pus dosarul deoparte.

Următorul dosar era mai aproape de casă. Doi profesori de istorie de la Universitatea din Maryland, posibil într-o relație intimă, fuseseră găsiți morți într-o sală de clasă. Trupurile fuseseră spânzurate de grinzile tavanului. Poliția locală avea un suspect, însă voia să întocmească un profil înainte de a merge mai departe.

Am pus dosarul înapoi pe birou, cu un *sticker* galben atașat.

Galben pentru *poate*.

Cineva bătu la ușă.

— E deschis, am strigat eu și am devenit imediat suspicios, paranoic sau cum oi fi eu în majoritatea timpului.

Ce-mi spusese Buni mai devreme, când plecasem de acasă? „Încearcă să nu te împuște careva.”

47

Vechile deprinderi dispar greu. Însă nu era Kyle Craig sau vreun alt diliu suferind de psihoze, venit să mă viziteze din negura trecutului.

Era primul meu pacient.

Vizitatoarea ocupa aproape tot cadrul ușii, unde zăbovea acum ca și cum i-ar fi fost frică să intre. Colțurile gurii i se lăsaseră, iar mâna îi era încleștată pe tocul ușii în timp ce încerca să-și tragă sufletul și să-și păstreze o oarecare demnitate în același timp.

— Instalați un lift în curând? întrebă ea abia răsuflând.

— Îmi cer scuze pentru mulțimea de scări, am zis eu. Dumneavoastră trebuie să fiți Kim Stafford. Eu sunt Alex Cross. Vă rog, intrați. Este cafea sau pot să vă aduc apă.

Primul pacient al noului meu cabinet intră împleticindu-se în birou. Era o femeie solidă, aproape de treizeci de ani, am ghicit eu, însă ar fi putut trece drept una de patruzeci. Era îmbrăcată foarte formal, cu fustă neagră și bluză albă care păreau vechi, însă bine croite. O eșarfă de mătase albastră cu mov îi era legată cu grijă sub bărbie.

— Spuneați în mesajul dumneavoastră că Robert Hatfield v-a trimis la mine? am întrebat-o. Am lucrat cu Robert în poliție. Sunteți prieteni?

— Nu chiar.

„OK, nu e o prietenă de-a lui Hatfield.” Am așteptat să mai spună ceva, însă nimic. Stătea pur și simplu în picioare în mijlocul biroului, părând să examineze în tăcere toate obiectele din cameră.

— Putem să ne așezăm aici, am propus eu.

Ea a așteptat să mă așez eu mai întâi, așa că m-am conformat.

Kim se așază și ea în sfârșit pe marginea scaunului, ca și cum ar fi vrut să-l încerce. Una din mâini îi flutura cu nervozitate în jurul nodului de la eșarfă. Cealaltă o ținea

strânsă.

— Am nevoie de ajutor ca să încerc să înțeleg pe cineva, începu ea. Cineva care se înfurie uneori.

— Acest cineva e un apropiat al dumneavoastră?

Ea se încordă.

— Nu vă spun numele lui.

— Nu, am liniștit-o eu. Numele nu e important. Dar este un membru al familiei?

— Logodnic.

Eu am încuviințat din cap.

— De cât timp sunteți logodiți? Pot să întreb asta?

— De patru ani, răspuse ea. Vrea să mai slăbesc înainte să ne căsătorim.

Poate că era puterea obișnuinței, însă eu întocmeam deja un profil al logodnicului. Totul se întâmpla din vina ei în relație; el nu-și asuma responsabilitatea pentru propriile acțiuni; greutatea ei era calea lui de scăpare.

— Kim, când spui că se înfurie adesea – poți să-mi spui mai multe despre asta?

— Ei bine, e doar...

Ea se opri să se gândească, însă sunt sigur că jena, iar nu lipsa de claritate o făcea să aibă rețineri. Lacrimile i se adunară ca niște perle în colțurile ochilor.

— A fost violent cu tine? am întrebat eu.

— *Nu*, zise ea, un pic cam repede. Nu violent. Doar că... Ei bine, da. Cred că da.

Cu o răsuflare tremurătoare, păru să renunțe la cuvinte. În schimb, își desfăcu eșarfa de la gât și o lăsă să-i alunece în poală.

Nu mi-a plăcut ce am văzut. Semnele de abuz erau evidente pe piele. Se întindeau ca niște dungii întunecate în jurul gâtului ei.

Mai văzusem eu urmele astea ca niște striații. De obicei însă pe cadavre.

48

Trebui să îmi reamintesc: „Ai lăsat crimele în urma ta; asta e doar o ședință de terapie”.

— Kim, de unde ai urmele alea pe gât? Povestește-mi atât cât poți.

Ea se strâmbă un pic de durere când își legă eșarfa la loc.

— Dacă-mi sună telefonul, trebuie să răspund. El crede că sunt la mama, zise ea.

Pe chipul ei a apărut o expresie îngrozită și mi-am dat seama că era prea devreme să o întreb despre manifestări specifice de abuz.

Tot fără să mă privească, își descheie nasturii de la mânecă. Nu eram sigur ce vrea să facă până când nu am văzut inflamația roșie și dureroasă pe antebraț, deasupra

încheieturii. Tocmai începea să se vindece.

— E o urmă de arsură? am întrebat.

— Fumează trabucuri, răspunse ea.

Am tras aer în piept. Răspunsese atât de degajat.

— Ai sunat la poliție?

Ea râse cu amărăciune.

— Nu, nu am sunat.

Își duse mâna la gură și-și feri din nou privirea. Era evident că bărbatul acesta o speriasse ca să-l protejeze, orice s-ar întâmpla.

Telefonul îi sună în geantă.

Fără să-mi spună un cuvânt, scoase telefonul, se uită la număr și răspunse:

— Bună, iubire. Ce mai faci? Vocea îi era blândă și relaxată și pe deplin convingătoare.

Nu, zise ea. Mama a ieșit să cumpere lapte. Sigur că sunt sigură. O să-i spun că ai salutat-o.

Era fascinant să privești fața lui Kim în timp ce vorbea. Nu juca un rol doar de dragul lui. O făcea și pentru ea însăși. Așa reușea să supraviețuiască, nu?

Când închise în cele din urmă, mă privi cu un zâmbet foarte nelalocul lui, ca și când conversația nu ar fi avut loc. Dură mai puțin de câteva secunde. Apoi izbucni dintr-odată. Un geamăt surd se transformă în suspine, scuturându-i trupul; se legăna înainte și înapoi, cu mâinile încleștate în jurul mijlocului.

— E-e așa de greu, se înecă ea. Îmi pare rău. Nu pot s-o fac. Nu pot... *să mă aflu aici.*

Când telefonul sună pentru a doua oară, fată sări de pe scaun. Telefoanele astea de supraveghere făceau prezența ei acolo dificilă – încercarea de a jongla cu stările de conștientizare și de negare în același timp.

Își șterse fața ca și când înfățișarea ar fi avut vreo importanță, apoi răspunse cu aceeași voce moale de mai înainte:

— Bună, iubire. Nu, mă spălam pe mâini. Îmi pare rău, iubire. Mi-a luat un pic să ajung la telefon.

Îl auzeam urlând în legătură cu ceva în vreme ce Kim dădea răbdătoare din cap și asculta.

În cele din urmă, ridică un deget în semn să aștept puțin și ieși pe hol.

M-am folosit de acest timp ca să mă uit peste câteva liste cu furnizori de servicii medicale și să-mi domolesc propria furie.

Când Kim se întoarse, am încercat să-i dau numele câtorva adăposturi din zonă, însă ea le refuză.

— Trebuie să plec, zise ea deodată. Al doilea apel o făcuse să se închidă definitiv în sine. Cât vă datorez?

— Să zicem că a fost un consult inițial. Mă plătești la a doua vizită.

— Nu vreau nimic de pomană. Oricum nu cred că pot să mă mai întorc. Cât e tariful?

I-am răspuns fără tragere de inimă:

— Începe de la o sută de dolari pe oră și mai coboară, în funcție de caz. Cincizeci ar fi de ajuns.

Îi numără în fața mea, cele mai multe bancnote de cinci și de un dolar pe care probabil le pusese deoparte pe ascuns de-a lungul timpului. Apoi ieși din birou. Prima mea ședință se încheiase.

49

„Greșeală. Una mare.”

Un șef mafirot din New Jersey și fost asasin plătit cu numele de Benny „Goodman” Fontana fluiera o melodie săltăreață de-a lui Sinatra, apropiindu-se agale de Lincolnul său albastru-închis, pe partea pasagerului; deschise ușa cu o emfază și un zâmbet strălucitor care l-ar fi făcut mândru pe cântărețul poreclit Ochi Albaștri.

O blondă cu un bust generos coborî din berlină, întinzându-și picioarele lungi ca și cum ar fi dat o probă pentru o trupă de dans. Era o fostă candidată la titlul de Miss Univers, de douăzeci și șase de ani și una dintre cele mai grozave bunăciuni pe care le puteai cumpăra cu bani. Era, de asemenea, și prea elegantă și sexy pentru ca mafirotul să fi pus laba pe ea fără ca banii să circule.

Benny era un jucător dur, însă nu arăta tocmai ca un star de cinema, poate doar dacă ar fi să-l încadrăm în această categorie și pe tipul care l-a jucat pe Tony Soprano.

Măcelarul privea, ușor amuzat, din mașina sa parcată la vreo jumătate de cvartal mai încolo, pe aceeași stradă. Își închipuia că blonda îl costa pe Benny cam cinci sute pe oră, poate chiar și două miare dacă se întâmpla cumva ca doamna Fontana să fie plecată din oraș în vizită la fiica lor, aceasta din urmă confortabil aranjată la școala Marymount din Manhattan.

Michael Sullivan se uită la ceas.

Șapte cincizeci și doi. Asta era răzbunarea pentru ce se întâmplase în Veneția. Sau cel puțin începutul răzbunării. Primul dintr-o serie de mesaje pe care plănuia să le trimită.

La opt și cincisprezece, își luă servieta de pe bancheta din spate, se dădu jos din mașină și traversă strada, rămânând în umbra blândă a arșarilor și ulmilor. Nu dură mult până când o femeie cu păr albastru, înfășurată într-o blană, ieși din bloc. Sullivan îi ținu ușa cu un zâmbet prietenos și apoi intră în clădire.

Totul era mai mult sau mai puțin așa cum își amintea. Apartamentul 4C aparținea Familiei de ani de zile, de când începuseră să apară în Washington oportunități de afaceri pentru mafie. Locul era foarte nimerit pentru oricine ar fi avut nevoie de puțină

intimitate, din orice motiv. Măcelarul îl folosise și el o dată sau de două ori pe vremea când executa lovituri pentru Benny Fontana. Asta fusese însă înainte ca John Maggione să preia conducerea de la tatăl său și să înceapă să-l dea la o parte pe Măcelar.

Chiar și yala coreeană ieftină de la ușa de la intrare era la fel sau pe aproape. „O altă greșeală.“ Sullivan o deschise cu un șperaclu de trei dolari din atelierul său de acasă. Puse unealta înapoi în servietă și scoase lama chirurgicală, una foarte specială.

Camera de zi era în mare parte cufundată în întuneric. Conuri de lumină se revărsau din două direcții – dinspre bucătăria din stânga și din dormitorul din dreapta sa. Gemetele insistente ale lui Benny îi dădeau de înțeles că partida se apropia de sfârșit. Călcând iute și fără zgomot pe covorul din cameră, ajunse la ușa dormitorului și aruncă o privire înăuntru.

Miss Univers era deasupra – deloc surprinzător – cu spatele ei delicat spre el.

— Așa, iubito! Asta-mi place mie... făcea Benny și apoi: O să-mi bag degetul...

Amortizorul lui Sullivan scoase un sunet înăbușit, doar unul singur. O împușcă pe fosta concurentă la Miss Univers în ceafa, iar sângele și creierii femeii se împrăștiară peste tot pe pieptul și fața lui Benny Fontana. Mafiotul urlă ca și cum l-ar fi împușcat pe el.

Reuși să se rostogolească de sub fata moartă și apoi jos din pat, departe de noptieră și de asemenea de arma sa. Măcelarul începu să râdă. Nu voia să arate lipsă de respect pentru șeful mafiot sau pentru cei morți, însă Fontana nu făcuse nimic bine în seara asta. Se înmuiase, motiv pentru care Sullivan îl atacase pe el primul.

— Salut, Benny. Ce mai faci? zise Măcelarul, aprinzând lumina din tavan. Trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat la Veneția.

Scoase un bisturiu care avea o lamă specială pentru tăiat mușchii.

— De fapt, aș vrea să-i trimiți un mesaj domnului Maggione din partea mea. Ai putea să faci asta, Benny? Să te faci mesager? Apropo, ai auzit vreodată de operația Syme, Ben? E o amputare de picior.

50

Michael Sullivan nu putea să meargă direct acasă la familia sa din Maryland, nu după ce tocmai le făcuse ce le făcuse lui Benny Fontana și prietenei sale. Era prea tulburat, îi clocotea sângele-n vine. Îi veneau din nou în minte scene din magazinul tatălui său din Brooklyn – rumeguș păstrat într-un butoi mare de carton, podeaua acoperită cu plăci de gresie cu rosturi albe, fierăstraie de mână, cuțite de dezosat, cârlige de carne în camera frigorifică.

Așa că rătăci o vreme pe străzile din Georgetown, căutând să dea de necazuri dacă

putea găsi genul care să-i convină. Treaba era că îi plăceau femeile un pic mai aranjate. Mai ales genul de avocate, masterande în afaceri, genul profesoare-bibliotecare – îi plăceau ochelarii lor, hainele sobre, coafurile conservatoare. Tot timpul atât de sigure pe ele.

Îi plăcea să le ajute să piardă un pic din acel control în vreme ce se descărca și el, scăpând de stres, încalcând toate regulile societății ăsteia idioate.

Georgetown era un teren bun de agățat pentru el. Jumătate din găsculițele pe care le vedea pe stradă erau un pic cam înțepate. Nu că erau prea multe, să ai de unde alege, nu la ora asta din noapte. Însă el nu avea nevoie de prea multe opțiuni, doar de una bună. Și poate că pusese deja ochii pe ea. Cel puțin așa credea.

Părea să fie ceva avocată pledantă, îmbrăcată ca să impresioneze în costumul ei de tweed. Tocurile băteau un ritm constant pe trotuar – *stâng, drept, stâng, drept*.

În schimb, adidașii Nike ai lui Sullivan nu făceau mai deloc zgomot. Cu o haină de trening cu glugă, era doar un tip obișnuit ieșit să alerge noaptea târziu prin cartier. Dacă cineva ar fi tras cu ochiul de la o fereastră, asta ar fi văzut.

Însă nimeni nu se uita, și cu atât mai puțin domnișoara Tweedy. „Păsărică Tweedy, se gândi el, rânjind. Greșeală. A ei”

Continua să meargă în ritmul alert de oraș, ținând strâns geanta și servieta de piele sub braț ca și cum ar fi fost cheia de la Codul lui Da Vinci și pășind pe partea exterioară a trotuarului – toate acestea fiind măsuri inteligente pentru o femeie care merge singură pe stradă noaptea târziu. Singura ei greșeală fu că nu privi cu destulă atenție în jur, că nu realizează ce se întâmplă în preajma ei. Că nu-l zări pe *alergătorul* care mergea în spatele ei.

Iar greșelile te pot ucide, nu-i așa?

Sullivan se retrase în umbră când Tweedy trecu pe sub un felinar. Brațe frumoase și un fund grozav, observă el. Fără verighetă pe mâna stângă.

Tocurile înalte ținură ritmul pe trotuar încă vreo jumătate de cvartal; apoi ea încetini în fața unei case elegante din cărămidă. Frumoasă locuință. Secolul al XIX-lea. După cum arăta însă, era una dintre clădirile ce fuseseră măcelărite pe interior și transformate în apartamente.

Scoase un mănunchi de chei din geantă înainte chiar să ajungă la ușa de la intrare, iar Sullivan începu să-și planuiască abordarea. Băgă și el mâna în buzunar și scoase o bucată de hârtie. Un tichet pentru spălătorie? Oricum nu conta ce era.

Ea introduse cheia în ușă, însă înainte să o deschidă, el zise cu o voce prietenoasă:

– Scuzați-mă, domnișoară? Domnișoară? De la dumneavoastră a căzut?

Nu era proastă, Păsărica Tweedy – n-o făcuse mă-sa idioată. Știu imediat că era în pericol, însă nu putu face prea multe în următoarele câteva secunde.

El ajunsese repede la trepte, înainte ca femeia să apuce să închidă ușa de sticlă dintre ei și aceasta să se încuie automat, oferindu-i adăpost.

O lampă pe gaz falsă de pe peretele holului scotea în evidență groaza din frumoșii ei ochi albaștri.

De asemenea, aceasta arunca lumină și asupra lamei bisturiului din mâna lui, îndreptat spre fața femeii.

Măcelarul voia ca ea să vadă marginea ascuțită ca să se gândească la aceasta chiar mai mult decât la el. Așa mergeau lucrurile, iar el știa asta. Aproape nouăzeci la sută dintre oamenii care sunt atacați își amintesc detalii despre armă mai degrabă decât despre persoana care o mânua.

Tweedy nu reuși mai mult decât să se împiedice, stângace, până ce Sullivan fu lângă ea pe hol, în ușă. Michael Sullivan se întoarse cu spatele la stradă, împiedicând-o să vadă ceva, în caz că cineva s-ar fi întâmplat să treacă pe lângă clădire. Ținu bisturiul la vedere cu o mână, iar cu cealaltă îi smulse cheile.

— *Să nu suflă o vorbă*, îi porunci el, ducându-i lama la buze. Și încearcă să nu uiți – nu administrez anestezic pentru ăsta. Nici măcar local. Eu doar tai.

Ea se ridică pe vârful picioarelor, cu spatele proptit de stâlpul balustradei.

— Poftim. Îi împinse în brațe geanta mică, de firmă. Te rog. E a ta. Pleacă.

— Nici gând. Nu vreau banii tăi. Acum, *ascultă-mă*. Mă ascuți?

— Da.

— Locuiești singură? întrebă el.

Avu efectul dorit. Pauza ei fu răspunsul pe care-l căuta.

— Nu.

Încercă prea târziu să se scoată.

Erau trei căsuțe poștale pe perete. Doar numărul doi avea un singur nume: L. Brandt.

— Haide să mergem sus, domnișoară Brandt.

— Nu sunt...

— Ba da, ești. N-ai niciun motiv să minți. Acum mișcă-ți fundul.

În mai puțin de douăzeci de secunde, erau în apartamentul ei de la etajul doi. Camera de zi, la fel ca L. Brandt, era curată și organizată. Fotografii alb-negru ale unor scene de sărut erau agățate pe pereți. Postere cu filme – *Noapți albe în Seattle*, *Ofițer și gentleman*. Fata era o romantică în adâncul sufletului, însă, din unele puncte de vedere, și Sullivan era la fel – sau cel puțin așa se considera.

Corpul ei era țeapăn ca lemnul când el o ridică. Era tare micuță; nu fu nevoie decât de un braț ca să o ducă în dormitor și apoi să o pună pe pat, unde rămase întinsă, fără să se miște.

— Ești o fată frumoasă, observă el. Absolut încântătoare. Ca o păpușă minunată. Acum, dacă nu te superi, aș vrea să văd și restul pachetului.

Se folosi de bisturiu ca să taie nasturii de la costumul ăla scump de tweed pe care-l purta. L. Brandt se prăbuși odată ce-i fură îndepărtate hainele; trecu de la starea de paralizată la cea de fără viață, însă cel puțin nu trebuia să-i reamintească să păstreze liniștea.

Se folosi de mâini pentru sutien și chiloții negri din dantelă. *Și într-o zi de lucru.* Nu purta ciorapi, iar picioarele ei erau superbe, suple și ușor bronzate. Unghiile de la picioare erau date cu lac roșu aprins. Când încercă să-și închidă strâns pleoapele, el o plesni suficient încât să-i capteze atenția.

— Nu mă părăsi, L. Brandt.

Ceva de pe noptieră îi atrase atenția. Ruj.

— Știi ce, ia dă-te cu niște ruj. Și cu un parfum ca lumea. Alege tu ceva. L. Brandt făcu ce i se spuse. Știa că nu are de ales.

El își ținea scula într-o mână, bisturiul în cealaltă – o imagine pe care ea nu avea să o uite vreodată. Apoi se împinse cu forță în ea.

— Vreau să te implici și tu, zise el. Prefă-te, dacă trebuie. Sunt sigur că ai mai făcut asta. Ea se strădui pe cât putu, arcuindu-și pelvisul, gemând o dată sau de două ori, însă fără să-l privească.

— Acum, *uită-te la mine*, îi ordonă el. *Uită-te la mine. Uită-te la mine. Uită-te la mine!* Așa e mai bine.

Apoi, se sfârși pentru el. Pentru amândoi.

— Să discutăm un pic înainte să plec, zise el. Și, chiar dacă nu-ți vine să crezi, am de gând să plec. N-am să te rănesc. Nu mai mult decât am făcut-o deja.

Îi găsi poșeta pe podea. Înăuntru se afla ceea ce căuta el – un permis de conducere și o agendă cu coperti negre. Ținu permisul la lumina veiozei de pe noptieră.

— Deci *Lisa* te cheamă. O poză foarte reușită, având în vedere că e oficială. Desigur, ești chiar mai frumoasă în realitate. Acum haide să-ți arăt și eu niște poze de-ale mele.

Nu adusesese multe, doar patru, însă erau printre favoritele sale. Le ținu în palmă ca pe un evantai. Lisa îngheță din nou. I se părea aproape amuzant, ca și cum dacă ar fi stat îndeajuns de nemișcată, s-ar fi putut ca el să nu-i observe prezența.

Îi arată pozele – una câte una.

— Astea sunt persoane pe care le-am întâlnit de *două ori*. Noi doi, desigur, nu ne-am întâlnit decât *o dată*. Dacă o să ne mai întâlnim sau nu depinde în întregime de tine. Mă urmărești? M-am făcut înțeleș?

— Da.

El se ridică și se duse de cealaltă parte a patului, lângă ea, lăsându-i câteva momente ca să priceapă ce-i spusese. Ea se acoperi cu cearșaful.

— M-ai înțeles, Lisa? Cu adevărat? Știu că se poate să-ți fie cam greu să te concentrezi acum. Îmi imaginez că e așa.

— N-o să spun nimic, șopti ea. Promit.

— Bine, te cred, răspunse el. Totuși, pentru orice eventualitate, o să iau și asta.

Îi arată agenda. Deschise la litera B:

— Uite aici. Tom și Lois Brandt. Mami și tati? Vero Beach, Florida. Se zice că e tare frumos pe-acolo. Coasta Comorilor.

— O, Doamne, te rog... începu ea.

— Totul depinde de tine, Lisa. Desigur, dacă mă întrebi pe mine, ar fi păcat ca după toate astea să sfârșești ca fetele din fotografii. Știi – în bucăți, cusută la loc. Depinde ce am avut chef să fac.

Ridică apoi cearșaful și o privi încă o dată.

— Ar fi bucăți frumoase, în cazul tău, dar totuși *bucăți*.

Și cu aceste ultime cuvinte, o lăsă pe Lisa Brandt singură cu amintirea lui.

52

— *De-asta* nu port eu cravată.

John Sampson trase și rupse nodul nenorocit care-l strângea de gât. Îl aruncă în coșul de gunoi împreună cu ce mai rămăsese din cafeaua sa. Imediat, își dori să nu fi aruncat cafeaua. El și Billie stătuseră trei jumătate din noapte cu micuța Djakata și gripa ei. Un camion de cofeină era exact ce avea nevoie acum.

Când telefonul de pe biroul lui sună, nu avea niciun chef să vorbească cu nimeni despre nimic:

— Mda, ce e?

De la celălalt capăt se auzi o voce de femeie:

— Domnul detectiv Sampson?

— Da, Sampson la telefon. Ce e?

— Sunt detectiv Angela Susan Anton. De la Unitatea de Agresiuni Sexuale, responsabilă de Districtul Doi.

— Așa.

Așteptă ca ea să-i ofere mai multe informații.

— Speram să ni te alături la un caz care nu ne dă pace, domnule detectiv. Ne lovim întruna de piste moarte.

Sampson căută prin coșul de gunoi după recipientul de cafea. Perfect! Aterizase cu capacul în sus.

— Ce caz?

– Un viol. S-a întâmplat în Georgetown aseară. Femeia a fost tratată la Spitalul Universitar Georgetown, însă nu vrea să spună decât că a fost atacată. Nu vrea să-l identifice pe tip. Nici să-l descrie măcar. Am petrecut toată dimineața cu ea și nu am ajuns nicăieri. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător, domnule detectiv! Intensitatea fricii care se vede la femeia asta.

Sampson prinse telefonul între umăr și ureche și mâzgăli niște notițe într-un carnețel pe care scria sus „Carnețelul lui Tati“, un cadou primit de Ziua Tatălui de la Billie.

– Am înțeles până aici. Însă sunt curios de ce mă suni pe mine, doamnă detectiv. Sorbi din nou din cafeaua proastă și brusc nu i se mai păru la fel de rea.

Anton ezită o clipă înainte de a răspunde:

– Am înțeles că Alex Cross îți este prieten.

Sampson puse jos stiloul și se lăsă în scaun.

– Acum înțeleg.

– Speram să poți...

– Te-am înțeles perfect, doamnă detectiv Anton. Vrei să vă fac lipeala?

– Nu, răspunse ea repede. Rakeem Powells mi-a spus că voi doi sunteți extrem de buni când anchețați împreună infracțiuni în serie. Aș vrea să vă implicați amândoi în cazul ăsta. Uite, sunt sinceră.

Sampson rămase tăcut, așteptând să vadă dacă avea să se scoată sau să-și sape în continuare groapa.

– I-am lăsat domnului doctor Cross mesaje și aseară, și de dimineață, însă îmi închipui că o groază de oameni împreună cu familiile lor vor o bucațică din timpul lui. Acum că e *freelancer*.

– Ei bine, aici ai dreptate, toți vor o bucațică din el, replică el. Însă Alex e băiat mare. Poate să-și poarte singur de grijă și să ia decizii pe cont propriu. De ce nu mai încercați să-l găsiți la telefon?

– Domnule detectiv, agresorul ăsta e un ticălos foarte bolnav. Nu-mi permit luxul să irolesc timpul *nimănui* în acest caz, inclusiv al meu. Așa că dacă te-am călcat cumva pe bătăture, poate că ai putea să treci naibii peste asta, să lași prostiile și să-mi spui dacă mă ajuți sau nu.

Sampson recunoscu tonul și-l făcu să zâmbească.

– Ei bine, dacă pui astfel problema – da, bine. Nu pot să-mi iau un angajament pentru Alex. Însă o să văd ce pot face.

– Grozav. Mulțumesc. O să-ți trimit dosarele acum. Dacă nu cumva vrei să le iei de aici.

– Stai un pic. Dosare? La plural?

– Vorbesc prea repede, domnule detectiv? Motivul pentru care te-am sunat e experiența dumitale și a doctorului Cross în ceea ce privește infracțiunile *în serie*.

Sampson își frecă receptorul telefonului de tâmplă.

– Da, cred că m-ai luat un pic cam repede. Vorbim și despre crimă aici?

– Nu crime în serie, replică Anton încordată. Violuri în serie.

53

– Țsta nu e un consult, i-am zis lui Sampson. E o *favoare*. Pentru tine, *personal*, John.

Sampson ridică din sprâncene înțelegând despre ce e vorba:

– Cu alte cuvinte, i-ai promis lui Buni și copiilor că nu mai faci muncă de teren.

Eu i-am respins afirmația cu o mișcare a mâinii.

– Nu, nu am promis nimănui nimic. Tu condu acolo și fii atent să nu lovești pe nimeni până ajungem acolo. Cel puțin, nu pe cineva care ne e simpatic.

Ne aflam în McLean, Virginia, să o interogăm pe Lisa Brandt, care plecase din apartamentul ei din Georgetown ca să stea la o prietenă la țară. Aveam dosarul cazului ei în poală, împreună cu alte trei, ale unor femei care fuseseră violate, însă nu voiau să spună nimic care să ajute investigația și să-l oprească, poate, pe violator. Violatorul *în serie*.

Acum aveam pentru prima dată ocazia să mă uit peste hârtii, însă nu mi-a luat mult să cad de acord cu concluzia detectivului care ne ceruse ajutorul. Atacurile acestea erau toate comise de un singur om care era, cu siguranță, un psihopat. Supraviețuitoarele cunoscute se încadrau într-un tipar: femei albe, între douăzeci și treizeci și cinci de ani, necăsătorite, care locuiau singure în zona Georgetown. Fiecare era o femeie cu o carieră de succes – o avocată, o contabilă. Lisa Brandt era arhitectă. Erau toate femei deștepte, ambițioase.

Și niciuna dintre ele nu voia să spună un singur cuvânt împotriva sau despre bărbatul care o atacase.

Agresorul nostru era în mod clar un animal înzestrat cu discernământ și autocontrol care știa să bage spaima în victimele sale și să o facă să persiste. Și nu doar o dată, ci de patru ori. Sau poate mai mult de patru. Pentru că existau șanse mari să fi avut și alte victime, femei cărora le era prea frică să depună măcar plângere că fuseseră atacate.

– Am ajuns, zise Sampson. Asta e locul unde se ascunde Lisa Brandt.

54

Mi-am ridicat privirea din teancul de dosare din poala mea tocmai când treceam prin deschizătura din gardul viu într-o alee lungă în formă de semilună și pavată cu scoici sparte. Casa era o construcție impunătoare în stilul Renașterii grecești, cu două etaje și

coloane albe în față și arăta ca o fortăreață suburbană. Îmi dădeam seama de ce Lisa Brandt ar veni aici în căutarea refugiului și siguranței.

Prietena ei Nancy Goodes răspunse la ușă și apoi ieși afară ca să vorbească cu noi în particular. Era o blondă subțirică și părea cam de aceeași vârstă cu domnișoara Brandt, care potrivit dosarului avea douăzeci și nouă de ani.

— Nu trebuie să vă mai spun că Lisa a trecut printr-un adevărat iad, vorbi ea în șoaptă, ceea ce chiar nu era necesar afară pe verandă. Ați putea să scurtați interogatoriul pe cât este posibil? Mi-aș dori să plecați, pur și simplu. Nu înțeleg de ce trebuie să mai vorbească și cu alți polițiști. Îmi puteți explica vreunul din voi?

Prietena Lisei își puse mâinile peste piept ținându-se de coate, evident stânjenită, însă forțându-se de asemenea să fie un bun apărător. Eu și Sampson respectam asta, însă mai trebuia să avem în vedere și alte considerente.

— O să fim cât de succinți se poate, îi răspunse el. Însă violatorul acesta se află încă în libertate.

— *Să nu îndrăzniți* să o faceți să se simtă vinovată. Să nu cumva să îndrăzniți!

Am urmat-o pe doamna Goodes înăuntru, în holul pardosit cu marmură. O scară în spirală în dreapta noastră răspundea ca un ecou la curba candelabrului ce atârna deasupra. Când am auzit sporovăială unor voci de copii în partea stângă, mi s-a părut oarecum discordantă alături de formalitatea casei. Am început să mă întreb unde-și țineau oamenii ăștia dezordinea.

Doamna Goodes oftă, apoi ne conduse într-un salon retras, unde Lisa Brandt stătea de una singură. Era micuță, însă drăguță, chiar și acum, în aceste circumstanțe nefericite. Aveam impresia că se îmbrăcase ca să arate normal, cu blugi și o cămașă *oxford* în dungi, însă postura sa cocoșată – și ochii ei – spuneau mai mult din poveste. Evident, nu știa dacă durerea pe care o resimțea acum avea să treacă vreodată.

Eu și Sampson ne-am prezentat și am fost invitați să luăm loc. Lisa chiar se forță să zâmbească politicos înainte de a-și întoarce din nou privirea.

— Sunt frumoase, am zis eu, indicând o vază cu flori proaspete de rododendron de pe măsuța de cafea dintre noi.

Mi-a venit destul de ușor să spun asta pentru că era adevărat și, sincer, nu știam de unde să încep.

— A... Ea le privi absentă. Nancy se pricepe de minune la lucruri din astea. E o adevărată fată de la țară acum, mămică. Mereu și-a dorit să fie mamă.

Sampson începu cu blândețe:

— Lisa, vreau să știi cât de rău ne pare pentru ce ți s-a întâmplat. Știu că ai vorbit deja cu o grămadă de oameni. O să încercăm să nu repetăm prea mult detaliile despre informațiile de bază. E bine până aici?

Lisa își ținea privirea fixată într-un colț al camerei.

— Da. Vă mulțumesc.

— Acum, înțeleg că ai primit îngrijirea necesară, însă ai preferat să nu oferi nicio dovadă fizică în timpul consultației de la spital. De asemenea, că ai ales pentru moment să nu dai nicio descriere a bărbatului care te-a violat. E adevărat?

— Nu doar pentru moment, ci *niciodată*, răspunse ea.

Clătină încet din cap de mai multe ori, ca un „nu” slab repetat la nesfârșit.

— Nu ai nicio obligație să vorbești, am asigurat-o eu. Și nu suntem aici să obținem informații pe care nu vrei să le divulgi.

— Păstrând aceste lucruri în minte, continuă Sampson, să știți că avem câteva presupuneri după care ne ghidăm. În primul rând, agresorul *nu* a fost o persoană cunoscută ție. Și în al doilea rând, că te-a amenințat cumva ca să te împiedice să-l identifici sau să vorbești despre el. Lisa, te simți în largul tău să ne spui dacă presupunerile acestea sunt sau nu corecte?

Ea rămase nemișcată. Am încercat să-i citesc expresia feței și limbajul corpului, însă nu am identificat nimic. Nu răspunse întrebării lui Sampson, așa că am încercat o altă abordare:

— Te-ai mai gândit la ceva de când ai vorbit cu detectivii? Ai mai vrea poate să adaugi ceva?

— Chiar și un detaliu ne semnificativ ar putea să ne ajute în investigație, interveni Sampson, și să-l prindem pe violator.

— *Nu vreau* să se investigheze ce mi s-a întâmplat, izbucni ea. Nu am dreptul să aleg?

— Mă tem că nu, zise Sampson pe cel mai blând ton pe care l-am auzit vreodată la el.

— De ce nu?

Vorbele ieșiră mai degrabă ca o pledoarie disperată decât ca o întrebare.

Am încercat să-mi aleg cu grijă cuvintele:

— Suntem destul de siguri că tot ce ți s-a întâmplat ție nu a fost un incident izolat, Lisa. Au mai fost și alte femei...

Auzind asta, își pierde controlul. Îi scapă un suspin înecat care dădu drumul la tot ceea ce se afla în spatele lui. Apoi Lisa Brandt se îndoie de mijloc, plângând, cu mâinile încleștate strâns peste gură.

— Îmi pare rău, gemu ea. Nu pot să fac asta. Nu pot. Îmi pare rău, îmi pare rău.

Doamna Goodes năvăli atunci în cameră. Probabil că ascultase afară, lângă ușă. Îngenunche în fața lisei și-și puse brațele în jurul prietenei sale, șoptindu-i cuvinte de alinare.

— Îmi pare rău, rosti din nou Lisa Brandt.

— N-are de ce, draga mea. Absolut deloc. Așa, descarcă-te, o mângâie Nancy Goodes.

Sampson puse o carte de vizită pe măsuta de cafea.

— Nu e nevoie să ne conduceți, zise el.

Doamna Goodes îi răspunse fără a se întoarce de la prietena ei care plângea:
– Plecați. Vă rog să nu vă întoarceți. Lăsați-o în pace pe Lisa. Plecați.

55

Măcelarul avea o misiune – o lovitură, pentru o sumă de șase cifre. Printre altele, încerca să nu se gândească la John Maggione și la durerea pe care voia să i-o cauzeze. Observa un bărbat mai în vârstă și bine îmbrăcat, cu o tânără de decor la braț. O „păsărică” cum li se spunea pe vremuri aici, la Londra.

El avea probabil vreo șaizeci de ani; ea maxim douăzeci și cinci. Ciudat cuplu. „Sare în ochi”, ceea ce putea fi o problemă pentru el.

Măcelarul îi urmări cu privirea în timp ce aceștia așteptau în fața aristocraticului hotel Claridges sosirea mașinii bărbatului. Aceasta trase în față, la fel ca seara trecută și apoi din nou în jurul orei zece în acea dimineață.

Nicio greșală serioasă până acum din partea cuplului. Nimic de care să se poată agăța.

Șoferul mașinii era gardă de corp și purta armă. Și era destul de bun în meseria sa.

Nu era decât o problemă cu garda de corp – în mod evident, fata nu dorea să se afle prin preajmă. Încercase, fără succes însă, să-l convingă pe bătrân să scape de el seara trecută, când participaseră la un eveniment la Saatchi Gallery.

Ei bine, nu-i rămânea decât să vadă ce avea să se mai întâmple astăzi. Măcelarul porni de la câteva mașini distanță de Mercedesul CL65 de un negru strălucitor. Merțanul era rapid, avea peste șase sute de cai-putere, însă asta n-avea să le folosească pe străzile aglomerate din Londra.

Era un pic paranoic în legătură cu reluarea activității, și din motive destul de întemeiate, însă promise misiunea asta printr-o persoană de legătură de încredere din zona Bostonului. Avea încredere în tip, în limitele rezonabilului. Și avea nevoie de suma de șase cifre.

O posibilă oportunitate se ivi pe Long Acre, lângă stația de metrou Covent Garden. Fata sări din mașină la un semafor și o luă pe jos, iar bărbatul mai în vârstă coborî și el.

Michael Sullivan trase imediat pe dreapta și abandonă pur și simplu mașina. O închinase și oricum nu putea nimeni să facă legătura cu el pe baza acesteia. Mișcarea era una clasică prin faptul că mulți nici nu s-ar gândi să o facă, însă lui puțin îi păsa că își lăsa pur și simplu mașina în mijlocul Londrei. Mașina nu avea nicio relevanță.

Se gândi că șoferul-gardă de corp nu avea să facă la fel cu Mercedesul de două sute de mii de dolari și că avea câteva minute la dispoziție până când tipul avea să ajungă din nou la cei doi.

Străzile din jurul Covent Garden Plazza erau înteșate de pietoni, însă el vedea cuplul, cu capetele înălțându-se și coborând prin mulțime, răsând, probabil de „evadarea” de sub protecția gărzii de corp. Îi urmări pe James Street. Aceștia continuau să râdă și să vorbească, fără nicio grijă pe lumea asta.

„Mare, mare greșeală.”

Văzu în față o piață cu acoperiș de sticlă. Și o mulțime de oameni se adunaseră în jurul unor artiști de stradă costumați în statui albe de marmură care nu se mișcau decât atunci când cineva le arunca o monedă.

Apoi, dintr-odată, avu o vedere bună asupra cuplului și simți că era momentul potrivit, așa că își descărcă Beretta sa cu amortizor – două lovituri în inimă.

Fata se prăbuși ca și cum cineva i-ar fi tras covorul de sub picioare.

Nu avea idee cine era, cine o voia moartă și de ce și oricum nu-i păsa.

– Infarct! Cineva a făcut infarct! strigă el, lăsând arma să-i cadă din mână, se întoarse și dispăru în mulțimea tot mai deasă.

O luă pe Neal Street, trecând pe lângă câteva puburi cu aspect victorian și găsi mașina abandonată unde o lăsase. Ce surpriză plăcută!

Era mai sigur să rămână la Londra peste noapte, însă a doua zi de dimineață luă avionul spre Washington.

Bani câștigați ușor – ca întotdeauna sau cel puțin așa stăteau lucrurile pentru el înainte de înscenarea de la Veneția, întâmplare pentru care avea de gând să se răzbune în stil mare.

56

Eu și John ne-am întâlnit în seara aceea pentru un antrenament ușor la Roxy Gym, după ultima mea ședință de terapie. Afacerea la cabinet creștea în mod constant, iar zilele pe care le petreceam acolo mă făceau fericit și mulțumit pentru prima dată după mulți ani.

Ideea plăcută de *normalitate* îmi intrase acum în cap, deși nu eram sigur ce însemna cu adevărat cuvântul.

– Retrage-ți coatele, zise Sampson, înainte să-ți trag una direct în cap.

Le-am retras. Asta nu mă ajută însă cine știe ce.

Bărbatul masiv mă prinse cu un bun croșeu de dreapta care duru cum numai un pumn sănătos putea să o facă. M-am întors și i-am tras un croșeu în lateral unde rămăsese descoperit, ceea ce păru să-mi provoace mie mai multă durere decât lui.

Lupta continuă în acest fel încă o vreme, însă mintea mea nu fusese de la început în ring. După mai puțin de douăzeci de minute, mi-am ridicat mânușile, simțind o durere în

ambii umeri.

— Knock-out tehnic, am zis eu prin gardă. Hai să mergem să bem ceva.

Acel „ceva“ fură câteva sticle de Gatorade roșu pe trotuarul din fața sălii. Nu la asta mă gândisem, dar era bine și așa.

— Deci, începu Sampson, fie eu am devenit mult mai bun la box, fie tu ai fost cu mintea în altă parte în seara asta. Care e varianta corectă?

— Nu ai devenit mai bun, i-am tăiat-o eu.

— Încă te mai gândești la ziua de ieri? Ce e? Spune-mi.

Amândoi ne simțeam nasol în legătură cu interogatoriul greu cu Lisa Brandt. Una e să forțezi mâna unui martor și să ajungi undeva; și alta să încerci din greu și să nu obții nimic.

Am încuviințat din cap.

— Ieri, da.

Sampson se lăsă jos pe lângă perete, ca să se așeze alături de mine pe trotuar.

— Alex, trebuie să te dai jos din trenul cu griji.

— Frumos citat de lipit pe mașină, i-am răspuns eu.

— Credeam că-ți merge destul de bine, continuă el. Cel puțin în ultima vreme.

— Chiar îmi merge, am zis. Cabinetul merge bine, chiar mai bine decât mă așteptam.

— Și atunci care-i problema? Ți s-a urât cu binele? Ce te doare, omule?

Aveam răspunsul lung în minte. L-am ales însă pe cel scurt:

— Maria.

Știa la ce mă refeream și știa și de ce.

— Ce s-a întâmplat ieri ți-a amintit de ea?

— Da. În mod straniu, da, am zis eu. Mă gândeam la ceva. Îți amintești de vremea când a fost ucisă? Și atunci s-au petrecut o serie de violuri. Îți amintești de asta?

Sampson își miji ochii, privind undeva în depărtare.

— Așa e, acum că ai adus vorba.

Mi-am frecat încheieturile care mă dureau.

— În orice caz, asta vreau să zic. În ultima vreme e ca în teoria cu legăturile dintre toți oamenii din lume. La orice mă gândesc îmi aduce aminte de Maria. Tot ce fac mă duce înapoi la cazul ei. Mă simt de parcă aș fi în purgatoriu și nu știu cum ar trebui să reacționez.

Sampson așteptă ca eu să termin. De obicei știe când s-a făcut înțeles și când să tacă. Nu mai avea nimic de spus pentru moment. În cele din urmă, am tras adânc aer în piept, ne-am ridicat și am luat-o pe trotuar.

— Ce-ai mai auzit de ucigașul Mariei? Ceva nou? l-am întrebat eu. Sau Giametti se juca doar cu noi?

— Alex, de ce nu treci peste asta?

— John, dacă aş putea să trec peste asta, aş face-o. Bine? Poate că ăsta e felul în care fac eu asta.

Rămase cu privirea în pământ cât am străbătut jumătate de cvartal. Când răspunse în cele din urmă, o făcu cam fără tragere de inimă:

— Dacă aflu ceva despre ucigaşul ei, o să fii primul pe care-l anunţ.

57

Michael Sullivan se săturase să mai suporte rahaturi din partea cuiva pe la paisprezece sau cincisprezece ani. Toţi din familia lui ştia că bunicul James avea o armă pe care o păstra în sertarul de jos al comodei din dormitorul său. Într-o după-amiază de iunie, în ultima săptămână de şcoală, Sullivan sparse încuietoarea şi fură arma din apartamentul bunicului său.

Tot restul zilei, hoinări prin cartier cu arma la brâu, ascunsă sub un tricou larg. Nu simţea nevoia să se dea mare cu ea, însă descoperi că-i plăcea să o aibă, îi plăcea foarte mult. Aceasta schimbă complet lucrurile pentru el. Se transformă dintr-un copil dur într-unul invincibil.

Sullivan pierdu vremea pe afară până pe la ora opt; apoi o luă pe Quentin Road spre magazinul tatălui său. Ajunse acolo când ştia că bătrânul avea să închidă.

Un cântec pe care nu-l suporta, *Crocodile Rock* al lui Elton John, se auzea la radioul din maşina cuiva undeva pe stradă şi fu tentat să-l împuşte pe cel care asculta rahatul ăla.

Uşa de la măcelărie era deschisă, iar când intră, tatăl său nici măcar nu-şi ridică privirea spre el – însă trebuie să-şi fi văzut fiul trecând prin faţa ferestrei.

Teancul obişnuit de ziare *Irish Echo* era lângă uşă. Fiecare lucru la locul său nenorocit. Curat, aranjat şi un dezastru psihologic.

— Ce vrei? mârâi tatăl său.

Mătura pe care o folosea avea o lamă de răzuit pentru îndepărtarea grăsimii din rosturi. Era genul de muncă murdară pe care Sullivan o ura.

— Pot vorbi cu dumneata? îl întrebă el pe tatăl său.

— Dispari. Sunt ocupat, încerc să-mi câştig pâinea.

— A! Chiar aşa? Ocupat cu curăţatul podelei?

Braţul său lovi cu repeziciune.

Şi asta fu prima dată când Sullivan îşi lovi tatăl – cu arma – în tâmplă, deasupra ochiului drept. Îl lovi din nou, în nas, şi bărbatul masiv se prăbuşi în rumeguş şi rămăşiţele de carne, începu să geamă şi să scuipe rumeguş şi zgârciuri de porc.

— „Ştii cât de tare pot să te rănesc?” îşi întrebă Michael Sullivan tatăl aplecându-se. Mai ţii minte replica asta, Kevin? Eu da. N-o s-o uit niciodată cât voi trăi.

— Să nu-mi spui tu mie Kevin, golanule!

Își lovi tatăl din nou cu patul armei. Apoi îi trase un șut în testicule, iar acesta gemu de durere.

Sullivan se uită prin magazin cu un dispreț total. Răsturnă un raft cu pâine tradițională irlandeză, doar așa, ca să lovească ceva cu piciorul. Apoi puse arma la capul tatălui său și trase piedica.

— Te rog, se rugă acesta trăgând aer în piept și făcând ochii mari din pricina șocului și a fricii și a straniei conștientizări legate de natura fiului său. Nu. Nu face asta. Nu, Michael!

Sullivan apăsă pe trăgaci – și se auzi o pocnitură puternică de metal lovit de metal.

Însă nicio explozie asurzitoare. Nicio lovitură care să-i zboare creierii. Se lăsă o tăcere totală, la fel ca într-o biserică.

— Într-o bună zi, îi promise el tatălui său. Nu astăzi, ci când ai să te aștepți mai puțin. Într-o zi când n-ai să vrei să mori, o să te omor. Și o să ai o moarte grea, Kevin. Și nu cu o armă de jucărie ca asta.

Apoi ieși din măcelărie și deveni *el* Măcelarul din Sligo. Cu trei zile înainte de Crăciun, în anul când împlinea optsprezece ani, se întoarse și-l omorî pe tatăl său. Cum promisese, fără armă de foc. Se folosisse de unul dintre cuțitele de dezosat ale acestuia și făcu câteva fotografii cu un aparat Polaroid ca amintire.

58

În Maryland, unde locuia în prezent, Michael Sullivan duse la umăr o bătă de baseball. Și nu orice bătă, ci un Louisville Slugger *vintage*, o bătă de-a echipei Yankees din 1986, mai exact. Dar la naiba cu colecționarea, bucata asta solidă de frasin era făcută să fie folosită.

— Bine, strigă Sullivan la pitcher. Hai să vedem de ce ești în stare, băiete! Tremură hainele pe mine. Să te vedem ce poți.

Era greu de crezut că Mike Junior era destul de mare pentru a avea un avânt atât de fluid și de bun, însă chiar așa era. Și aruncarea la viteză mai redusă era o capodoperă în miniatură. Sullivan o recunoscuse doar fiindcă el însuși îl învățase pe băiat cum să arunce.

Totuși, nu îi arăta milă fiului său mai mare. Asta ar fi fost o insultă la adresa băiatului. Îi acordă aruncării fracțiunea de secundă necesară de care avea nevoie, apoi lovi cu putere și nimeri mingea cu o pocnitură satisfăcătoare a bătei. Își închipuia că mingea era capul lui John Maggione.

— Și și-a luat zborul! se lăudă el.

Parcurse toate bazele ca să se dea în spectacol în timp ce Seamus, mezinul, se cățără

peste gardul de plasă al terenului ca să recupereze mingea de *home-run*.

– Bună lovitură, tată! strigă el, ridicând mingea de unde aterizase.

– Tată, ar trebui să plecăm. Fiul său mijlociu, Jimmy, își dăduse deja jos mănușa și masca de pe față. Trebuie să plecăm de acasă la șase jumate. Ai uitat, tata?

După Sullivan însuși, Jimmy era cel mai entuziasmat în legătură cu acea seară. Sullivan le făcuse rost de bilete la turneul „Vertigo“ al celor de la U2 la 1st Mariner Arena din Baltimore. Avea să fie o seară frumoasă, genul de activitate cu familia pe care o putea tolera.

Pe drumul către concert, Sullivan cântă împreună cu casetofonul până când băieții începură să ofteze și să facă glume de pe bancheta din spate.

– Vedeți voi, băieți, le spuse Caitlin, tatăl vostru se crede al doilea Bono. Dar sună mai mult ca... Ringo Starr?

– Mamei voastre îi este ciudă, replică Sullivan, râzând. Voi și cu mine, copii, avem mult sânge irlandez care ne curge prin vene. Ea nu are decât sicilian.

– A, sigur. O singură întrebare: Ce v-ar plăcea mai degrabă – mâncare italienească sau irlandeză? Caz închis.

Băieții chiuiră și bătură palma cu mama lor.

– Hei, ce e *ăsta*, mami? întrebă Seamus.

Caitlin se uită; apoi scoase un mic telefon argintiu cu clapetă de sub scaunul din față. Sullivan îl văzu și i se întoarse stomacul pe dos.

Era telefonul lui Benny Fontana. Sullivan îl luase cu el în noaptea când îl vizitase pe Benny și de atunci îl tot căutase. Asta da greșeală.

„Și greșelile te vor ucide.“

Își controlă perfect expresia feței.

– Pun pariu că e telefonul lui Steve Bowen, minți el.

– Al cui? întrebă Caitlin.

– Steve Bowen. Clientul meu. L-am condus cu mașina la aeroport când a venit în oraș.

Caitlin părea confuză.

– De ce nu a încercat să și-l recupereze?

„Fiindcă omul nu există.“

– Probabil fiindcă acum e la Londra, continuă să improvizeze Sullivan. Pune-l în torpedou.

Acum că avea telefonul însă, știa ce vrea să facă cu el. De fapt, de-abia aștepta. Își duse familia cât putu de aproape de arenă, apoi trase pe dreapta.

– Poftiți – serviciu de la ușă la ușă. Nu găsiți mai bun. Merg să parchez trăsurica și ne întâlnim înăuntru.

Nu dură mult să găsească o parcare supraetajată cu locurile libere. Urcă până la ultimul etaj, ca să aibă mai multă liniște și un semnal mai bun. Numărul pe care îl voia

era chiar în memoria telefonului. Îl formă.

„Asta o să fie bună. Numai de-ar răspunde gunoiul ăla nenorocit.“

Și să mai și aibă sistem de afișare a numărului.

Răspunse chiar John Maggione.

— Cu cine vorbesc? întrebă el, părând deja să nu se simtă în largul lui.

Bingo! Chiar omul său. Se urau reciproc de când tatăl lui Maggione îl lăsase pe Sullivan să se ocupe de câteva lovituri pentru el.

— Ia ghicește, Junior!

— Habar n-am. De unde ai numărul ăsta? Oricine ai fi ești un om mort.

— Atunci înseamnă că avem ceva în comun.

Adrenalina zvâcnea în corpul lui Sullivan. Se simțea de neoprit în clipa asta. Era cel mai bun la treburi din astea: să stabilească ținta, să se joace cu ea.

— Exact, Junior. Vânătorul devine vânat. Michael Sullivan sunt. Mă mai ții minte? Și știi ce? Tu ești următoarea mea țintă.

— Măcelarul? Tu ești, golanule? Oricum voiam să teucid, dar acum o să te fac să plătești pentru ce i-ai făcut lui Benny. Căcat ce ești, o să te calc în picioare!

— Ce i-am făcut lui Benny e nimic pe lângă ce-o să-ți fac ție! Am să te tai în două cu un fierăstrău de bucătărie și o să-i trimit o jumătate mamei tale și cealaltă soției. O să i-o arăt lui Connie exact înainte să i-o trag în fața copiilor tăi. Ce părere ai de asta?

Maggione explodează:

— Ești un om *mort!* *Mort!* Tot ce ai tu mai drag e... *mort!* O să te prind eu, Sullivan!

— Da, păi, ia-ți un bon de ordine.

Închise clapeta telefonului, apoi se uită la ceas. Îi făcuse plăcere să-i vorbească astfel lui Maggione. Șapte cincizeci. Nu avea să piardă nici măcar trupa care cânta în deschiderea concertului U2.

59

Tocmai terminasem ultima ședință a zilei și mă uitam din nou prin vechile dosare din cazul Mariei, când se auzi o bătaie puternică și neașteptată în ușa cabinetului. Ce se mai întâmplase acum?

Am deschis-o ca să dau de Sampson în hol.

Avea un bax cu douăsprezece sticle de Corona sub un braț, dar acesta arăta ridicol de mic în comparație cu corpul său. Ceva nu era în regulă.

— Îmi pare rău, am început eu. Nu permit să se consume alcool în timpul ședinței.

— Bine. Am înțeles. Atunci eu și prietenii mei imaginari o să ne vedem de drum.

— Însă văzând cât de multă nevoie aveți de terapie, o să fac o excepție doar de data

asta.

Îmi întinse o bere rece și l-am lăsat să intre. Cu siguranță, ceva nu era în regulă. Sampson nu mai fusese niciodată la mine la cabinet.

— Locul arată deja bine, observă el. Încă îți datorez o plantă sau ceva de genul ăsta.

— Să nu alegi ceva opere de artă pentru mine. Scutește-mă măcar de asta.

Treizeci de secunde mai târziu, Commodores cântau la CD player – alegerea lui Sampson –, iar Sampson stătea prăbușit pe canapeaua mea, care arăta ca un fotoliu sub el.

Însă înainte să apuc măcar să mă relaxez, m-a lovit pe neașteptate:

— O cunoști pe Kim Stafford?

Fu nevoie de o înghițitură bună de bere ca să-mi ascund reacția. Kim fusese ultima mea pacientă pe ziua aceea. Era logic ca Sampson să o fi văzut plecând, însă cum de știa cine e nu aveam idee.

— De ce întrebi?

— Aăă, eu sunt *detectiv de poliție*... Tocmai am văzut-o afară. E o doamnă pe care e greu să n-o vezi. E iubita lui Jason Stemple.

— Jason Stemple?

Sampson o spusese de parcă ar fi trebuit să știu cine e. Și într-o manieră bizară chiar îl cunoșteam, însă nu după nume.

Mă bucuram că fata se întorsese pentru mai multe ședințe, însă ținuse cu fermitate să nu dezvăluie identitatea logodnicului său, chiar dacă abuzurile domestice păreau să se înrăutățească.

— Lucrează în Districtul Șase, îmi explică Sampson. Cred că a intrat în poliție după ce ai plecat tu.

— Districtul Șase? Adică e polițist?

— Mda. Însă nu-i invidiez poziția. E o zonă dură în ziua de azi.

Rotițele mi se învârteau și mi se făcu un pic greață. *Jason Stemple era polițist?*

— Cum merge cazul din Georgetown? l-am întrebat eu pe Sampson, probabil ca să-l abat de pe calea pe care se îndreptase.

— Nimic nou, răspunse el, alunecând imediat înspre noul subiect. M-am ocupat de trei dintre cele patru victime și *încă* nu am avansat deloc.

— Deci nimeni nu vorbește nimic? După ce li s-a întâmplat? E greu de crezut. Nu crezi, John?

— Ba da. O femeie cu care am vorbit astăzi, căpitan în armată, a recunoscut că violatorul a făcut o amenințare urâtă la adresa familiei ei. Chiar și atât a fost mai mult decât și-ar fi dorit să spună.

Ne-am terminat berile în tăcere. Mintea mea oscila între cazul lui Sampson și Kim Stafford și logodnicul ei polițist.

Sampson dădu pe gât ultima înghițitură de Corona; apoi se ridică și-mi oferi încă una.

— Ascultă, reluă el. Mai am un interviu de făcut – avocata care a fost violată. Încă o șansă de a-i da, poate, de capăt chestiei ăsteia.

„Aha, acu-i acu’.”

— Luni după-amiază?

M-am rotit cu scaunul ca să-mi verific agenda de pe birou. *Liber*.

— Fir-ar să fie, sunt plin.

Am deschis a doua bere. O dâră lungă de lumină se prelinge prin obloanele de lemn, iar eu am urmărit-o din ochi până la locul unde ședea Sampson, uitându-se la mine cu privirea aceea greoaie a lui. Omul-munte, ăsta era unul dintre numele pe care i le dădusem. Dublu-John era altul.

— La ce oră luni? am întrebat în cele din urmă.

— La ora trei. O să te iau eu cu mașina, dulceață. Se întinse și ciocni sticla de bere de a mea. Știi, m-ai făcut să pierd șapte dolari.

— Cum așa?

— Baxul de douăzeci sticle, zise el. Aș fi luat unul de șase dacă știam că o să te lași așa de ușor.

60

Luni, ora trei. Nu ar trebui să fiu aici, dar iată-mă oricum.

Din câte îmi puteam da seama până la acest punct, specialitatea juridică a firmei Smith, Curtis și Brennan erau familiile vechi cu bani. Zona recepției îmbrăcată în lambriuri de lemn și exemplare din *Golf Digest*, *Town & Country* și *Forbes*^[2] de pe mesele laterale păreau să vorbească de la sine: clienții firmei cu siguranță nu proveneau din cartierul meu.

Mena Sunderland era partener junior în firmă și, de asemenea, a treia victimă de care știam noi, în ordine cronologică. Părea să se integreze perfect în birou, cu un costum gri de designer și genul de reținere demnă pe care o au uneori oamenii din Sud. Ne conduse într-o mică sală de ședințe și închise jaluzelele verticale pe peretele de sticlă înainte să dea voie conversației să înceapă.

— Mă tem că vă irosiți timpul, ne spuse ea. Nu am nimic nou să vă spun. I-am explicat asta și doamnei detectiv. De mai multe ori.

Sampson împinse o foaie de hârtie înspre ea:

— Ne gândeam că asta v-ar putea ajuta.

— Despre ce este vorba?

— O schiță de declarație de presă. Dacă vreo informație va fi făcută publică, asta va fi.

Ea se uită peste declarație în timp ce el îi explica:

— Plasează investigația pe un curs agresiv și spune că niciuna dintre victimele cunoscute nu a vrut să identifice atacatorul sau să depună mărturie împotriva lui.

— Chiar e adevărat? întrebă ea, ridicând ochii de pe hârtie.

Sampson a dat să răspundă, însă, cuprins de o reacție instinctuală, l-am întrerupt. Am început să tușesc. O mișcare destul de stângace, însă a mers de minune.

— Ați putea, vă rog, să-mi aduceți un pahar de apă? am rugat-o eu pe Mena Sunderland. Îmi cer scuze.

Când femeia a ieșit din cameră, m-am întors către Sampson:

— Nu cred că ar trebui să știe că doar de ea depinde totul.

— Bine. De acord. Sampson încuviință din cap, însă continuă: Dar dacă întreabă...

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, i-am propus eu. Am un presentiment în legătură cu ea.

Faimoasele mele „presentimente” făceau parte din reputația mea, însă asta nu însemna că Sampson trebuia să-mi cânte în strună. Dacă am fi avut mai mult timp de discuție, mi-aș fi făcut griji în privința asta, dar Mena Sunderland a revenit o secundă mai târziu cu două sticle de apă Fiji și două pahare. A încercat chiar să zâmbească curajos.

Sorbind din apa pe care mi-o adusese, am observat că Simpson se lăsase pe spătarul scaunului. Asta era semnalul ca să preiau conducerea.

— Mena, am început eu, am vrea să încercăm să găsim un fel de teritoriu comun cu tine. Între informațiile pe care te simți în largul tău să le discuți și ce avem noi nevoie să știm.

— Cum adică? întrebă ea.

— Adică nu avem în mod obligatoriu nevoie de o *descriere* a bărbatului acestuia ca să-l prindem.

Am interpretat tăcerea ei ca o undă verde, oricât de nesigură.

— Aș vrea să-ți pun câteva întrebări. Toate cu da sau nu. Poți să răspunzi cu un singur cuvânt sau chiar doar să-ți miști capul, dacă dorești. Și dacă vreo întrebare e prea stânjenitoare, poți să o ignori.

Un zâmbet amenința să i se formeze la colțurile gurii. Tehnica mea era facilă și ea știa asta. Însă voiam ca întrevederea să pară cât mai lipsită de amenințare cu putință.

Își aranjă o șuviță lungă de păr blond după ureche.

— Continuați. Deocamdată.

— În noaptea atacului, v-a amenințat acest bărbat în mod specific ca să vă împiedice să vorbiți după plecarea sa?

Ea încuviință prima dată din cap, apoi verbaliză răspunsul:

— Da.

Brusc, am căpătat speranță.

— A făcut amenințări și la adresa altor cunoscuți? Familie, prieteni, ceva de acest gen?

— Da.

— V-a mai contactat din acea seară? Sau și-a mai făcut simțită prezența în vreun fel?

— Nu. Mi s-a părut că l-am mai văzut o dată pe stradă. Probabil, nu era el.

— Amenințările astea au fost mai mult decât verbale? A mai făcut și altceva ca să se asigure că nu veți vorbi?

— Da.

Dădusem peste ceva. Eram sigur. Mena Sunderland își coborî privirea în poală pentru câteva secunde, apoi se uită din nou la mine. Încordarea de pe fața ei lăsase locul la ceva ce semăna mai mult cu hotărârea.

— Te rog, Mena. E important.

— Mi-a luat Blackberry-ul, zise ea. Se opri câteva secunde, apoi continuă: Aveam în el toate informațiile personale. Adrese, totul. Ale prietenilor, ale familiei mele din Westchester.

— Înțeleg.

Și chiar înțelegeam. Se potrivea perfect cu profilul preliminar al monstrului.

Am început să număr în gând până la zece. Când am ajuns la opt, Mena vorbi din nou.

— Erau niște poze, zise ea.

— Scuză-mă? Poze?

— Fotografii. Ale unor oameni pe care i-a ucis. Sau cel puțin a zis că i-a ucis. Și – aici își luă un moment să-și adune curajul pentru următoarea parte – *mutilat*. Mi-a vorbit despre fierăstraie de măcelărie, bisturie.

— Mena, ai putea să-mi spui și altceva despre pozele acelea pe care ți le-a arătat?

— M-a făcut să mă uit la mai multe, însă nu mi-o mai amintesc bine decât pe prima. A fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am văzut în viața mea. Apoi o amintire i se oglindi în ochi și am văzut cum pune stăpânire pe ea. Groază pură. Își pierdu concentrarea. După câteva secunde, își reveni și vorbi din nou. Mâinile ei... începu ea, dar se opri.

— Ce era cu mâinile ei, Mena?

— Îi tăiasse ambele mâini. Și în poză *era încă în viață*. Se vedea că țipă. Vocea ei se pierdu într-o șoaptă abia audibilă. Ajunsesem la limita de delimitare a pericolului; am simțit asta imediat. Îi spunea Beverly. Ca și cum ar fi fost vechi prieteni.

— Bine, am intervenit eu cu blândețe. Ne putem opri aici dacă vrei.

— Vreau să mă opresc, zise ea. Însă...

— Continuă, Mena.

— În seara aceea... avea un bisturiu. Avea deja sângele cuiva pe el.

Asta era o descoperire uriașă, însă și o veste proastă în același timp. Sau cel puțin putea să fie.

Dacă descrierea Menei Sunderland era corectă – și de ce să nu fie? – nu mai vorbeam doar de viol în serie. Era un caz de *crime* în serie. Brusc, m-am gândit la cum fusese ucisă Maria, la cazul de viol în serie de la vremea aceea. Am încercat să mi-o scot pe Maria din minte pentru moment. Câte un caz pe rând.

Mi-am notat tot ce mi-am putut aminti chiar după întâlnirea cu Mena, în timp ce Sampson mă ducea cu mașina acasă. Își luase și el notițe în timpul interviului, însă transferul informațiilor din minte pe hârtie mă ajută uneori să pun un caz cap la cap.

Profilul preliminar al violatorului mi se părea din ce în ce mai logic. Să te bazezi pe primele impresii, nu asta ne învață *bestseller*-ul *Blink*? Fotografiile pe care Mena le descrisese – suvenire de orice fel – erau destul de comune în cazurile în serie, desigur. Fotografiile îl ajutau să treacă peste perioadele de inactivitate. Și, printr-o întorsătură oribilă de situație, se folosiseră de aceste suvenire ca să-și mențină victimele în starea pe care și-o dorea – paralizate de frică.

Trecând cu mașina prin zona Southeast, Sampson rupse în cele din urmă tăcerea:

— Alex, vreau să te implici în cazul ăsta. *Oficial*, adăugă el. Colaborează cu noi. Colaborează cu *mine* la asta. Oferă consultanță. Cum vrei tu să-i spui.

M-am uitat la el.

— M-am gândit că poate o să fii un pic enervat că am preluat controlul discuției mai devreme.

El ridică din umeri.

— Nici gând. Nu pot să contrazic rezultatele. Pe lângă asta, deja ești implicat, nu? Ai putea la fel de bine să fii și plătit. N-ai putea să renunți acum la caz nici dac-ai încerca.

Am clătinat din cap, încruntându-mă, însă doar fiindcă avea dreptate. Simțeam în minte un zumzăit familiar – gândurile mele care se concentrau involuntar în jurul cazului. E unul dintre lucrurile care mă face să fiu bun în meseria mea, dar și motivul pentru care îmi era imposibil să fiu doar *oarecum* implicat într-o investigație.

— Și ce să-i spun lui Buni? l-am întrebat eu, întrebare care era, cred, felul meu de a spune da.

— Spune-i că investigația are nevoie de tine. Spune-i că Sampson are nevoie de tine. Coti la dreapta pe Fifth Street și casa mea apăru în câmpul vizual. Ai face bine însă să te gândești repede la ceva. O să te miroasă cu siguranță. O s-o citească în ochii tăi.

— Vrei să intri?

— Bună încercare!

Lăsă motorul pornit când se opri lângă trotuar.

— Am ajuns, am zis eu. Urează-mi noroc cu Buni.

— Ei, băiete, nimeni nu a zis că munca de polițist nu e periculoasă.

Am lucrat la caz în seara aceea în biroul din pod. Era târziu când am decis că-mi ajunsese.

Am coborât la parter și am luat cheile – aveam obiceiul ca în cele mai multe seri să fac o plimbare în noul Mercedes, mașina mea mixtă. Te simțeai ca într-un vis când o conduceai, iar scaunele erau la fel de confortabile ca mobilierul din camera noastră de zi. Dai drumul la CD player, te lași pe spate și te relaxezi. Viață bună.

Când m-am băgat în cele din urmă în pat în acea seară, gândurile m-au adus înapoi într-un loc pe care mai aveam nevoie să-l vizitez din când în când. Un sanctuar. Luna mea de miere cu Maria. Poate cele mai frumoase zece zile din viața mea. Totul era încă viu în mintea mea.

Soarele tocmai apune în spatele palmierilor, scufundându-se spre o linie orizontală de albastru, dincolo de balconul hotelului nostru. Locul gol din pat, de lângă mine, unde Maria stătuse întinsă până acum un minut, e încă cald.

Acum e în picioare lângă oglindă.

Frumoasă.

Nu poartă decât o cămașă de-a mea, deschisă în față și se pregătește pentru cină.

Ea zice întotdeauna că are picioarele prea subțiri, dar mie mi se par lungi și încântătoare și mă aprind doar privindu-le – privind-o pe ea în oglindă.

O urmăresc pe Maria cum își strânge la spate părul ei negru strălucitor cu o agrafă. Îi pune în evidență linia prelungă a gâtului. Dumnezeu, cât o ador.

— Mai fă o dată așa, o rog eu.

Ea îmi face pe plac fără niciun cuvânt.

Când își înclină capul ca să-și pună un cercel, privirea ei o întâlnește pe a mea în oglindă.

— Te iubesc, Alex. Se întoarce cu fața către mine. Nimeni nu te va iubi vreodată cum te iubesc eu.

Privirea ei o susține pe a mea și mi se pare că pot vedea ce simte. Felul în care gândim e atât de incredibil de asemănător. Îmi întind mâna către ea din pat și-i spun...

Ceva din inimă.

Însă acum nu puteam să-mi amintesc ce.

M-am ridicat – singur în pat –, marcat de starea dintre somn și trezie din care mă întorsesem. Memoria mea se lovise de un punct mort, ca o gaură în pământ care până atunci nu fusese acolo.

Detaliile lunii noastre de miere din Barbados fuseseră întotdeauna clare în mintea

mea. De ce nu puteam să-mi amintesc ce-i spuseseam Mariei?

Ceasul de lângă mine strălucea: 2.15.

Eram foarte treaz însă.

„Te rog, Doamne, am zis eu în gând, amintirile astea sunt tot ce mi-a rămas. Tot ce am. Nu mi le lua și pe astea.“

Am aprins lumina.

Statul în pat nu mai era o opțiune. Am ieșit pe hol, gândindu-mă să merg jos și să cânt la pian.

La capătul scărilor m-am oprit cu mâna pe balustradă. Sunetul ușor, răgușit, al respirației lui Ali mă țintui în loc.

Am intrat în cameră și mi-am privit băiețelul din prag.

Era doar o mogâldeață sub așternuturi și un picior gol care ieșea de sub ele; respirația lui suna ca un sforăit în miniatură.

Lampa de noapte de la Blue's Clues arunca din perete suficientă lumină cât să i se vadă fața. Sprâncenele micuțului Alex erau strâns împreunate, ca și cum ar fi fost adâncit în gânduri, exact cum arăt și eu uneori.

Când m-am strecurat sub pătură, s-a cuibărit la pieptul meu și și-a așezat capul în îndoitura mâinii mele.

— Bună, tati, zise el pe jumătate treaz.

— Bună, cățelușule, am șoptit eu. Culcă-te la loc.

— Ai visat urât?

Am zâmbit. Era întrebarea pe care i-o pusesem eu de nenumărate ori în trecut. Acum cuvintele se întorceau la mine ca o parte a ființei mele la care renunțasem.

El a repetat cuvintele mele. Eu, pe ale Mariei:

— Te iubesc, Ali. Nimeni nu te va iubi vreodată cum te iubesc eu.

Băiatul stătea perfect nemișcat, probabil dormea deja. Am rămas întins acolo, cu mâna pe umărul lui până când respirația i-a revenit la ritmul ușor de dinainte. Și cândva, în acest timp, m-am întors la Maria.

64

Amintirile despre tatăl său erau întotdeauna cât se poate de puternice când Michael Sullivan era împreună cu fiii săi. Măcelăria de un alb strălucitor, frigiderul din spate, Omul cu Oasele care venea o dată pe săptămână ca să ridice carcasele de animale, mirosurile de brânză irlandeză Carrigaline și de cârnați și caltaboși.

— Hei, tipul de la bătaie, tipul de la bătaie! auzi Sullivan și cuvintele îl aduseră cu viteză în prezent – la terenul de joc lângă care locuia în Maryland.

Apoi:

— Tipu' ăsta nu poate lovi nimic! E un nimic! Al tău e!

Seamus și Jimmy erau cei cu huiduielile la meciurile de baseball în familie. Michael Jr era la fel de concentrat ca întotdeauna. Sullivan văzu asta în ochii de un albastru strălucitor ai fiului său mai mare – o nevoie să-și elimine bătrânul tată din joc o dată pentru totdeauna.

Fiul său își luă avânt și lăsă mingea să zboare. O aruncare scurtă care avea să aterizeze brusc sau poate una mai înceată cu rotire. Sullivan expiră când se pregăti să lovească – apoi auzi pocnitura mingii care lovi mănua de prinzător a lui Jimmy în spatele său. Nenorocitul aruncase cu putere!

Ceva asemănător cu haosul se dezlănțui pe terenul American Legion, de altfel pustiu, unde se antrenau ei. Jimmy, prinzătorul, fugi în cerc în jurul tatălui său ținând mingea în aer.

Numai Michael Jr rămase calm și stăpânit. Își îngădui un rânjel ușor, însă nu-și părăsi poziția, nu sărbători împreună cu frații săi.

Își privea doar cu superioritate tatăl, pe care nu reușise niciodată să-l elimine până acum.

Își lăsă bărbia în piept, gata să-și ia din nou avânt – dar se opri apoi.

— Ce e *aia*? întrebă el, uitându-se la tatăl său.

Sullivan privi în jos și văzu ceva mișcându-se pe pieptul său. *Punctul roșu al unui laser de la o armă.*

Se aruncă la pământ lângă bază.

65

Băta Louisville Slugger *vintage*, încă la el în mână, se făcu țandări înainte să cadă la pământ. Se auzi un *ping* puternic, metalic, când glonțul ricoșă în gardul din spate. „Cineva trăgea în el! Oamenii lui Maggione? Cine altcineva?”

— Băieți! Feriți-vă! Acum! Fugiți! Fugiți! strigă el.

Nu trebui să le spună de două ori. Michael Jr îl apucă de braț pe fratele său mai mic. Toți trei alergară ca vântul să se adăpostească, iuți micii golani, fugind de parcă tocmai ar fi furat portofelul cuiva.

Măcelarul o luă la sănătoasa în direcția opusă; voia să distragă împușcăturile de la băieți.

Și avea nevoie de arma din mașină!

Humvee-ul era parcat la cel puțin cincizeci de metri depărtare, iar el fugi, pe cât îndrăzni, în linie dreaptă ca să ajungă acolo. Un alt glonț trecu atât de aproape, că îl auzi vâjâindu-i pe lângă bărbie.

Împuşcăturile veneau din pădurea din stânga terenului, de dincolo dedrum. De asta era sigur. Însă nu se deranjează să se uite în jur. Nu încă.

Când ajunse la Humvee, deschise larg uşa pasagerului și sări înăuntru. Urmă o explozie de sticlă.

Măcelarul rămase la podea, cu fața pe preș și vârî mâna sub locul șoferului.

Beretta fixată acolo reprezenta o promisiune încălcată față de Caitlin. Desprinse arma încărcată și se uită în cele din urmă în sus.

Erau doi, care acum ieșeau din pădure – doi dintre șmecherii lui Maggione, fără îndoială. Erau aici ca să-l elimine, nu-i așa? Și poate și pe copiii săi.

Deschise uşa șoferului și se rostogoli afară pe pietriș și praf. Uitându-se din întâmplare pe sub mașină, văzu o pereche de picioare venind în direcția sa cu un mers târșâit.

Nu era vreme de reflecție sau de făcut planuri. Trase de două ori pe sub șasiu. Omul lui Maggione scheună când o înfloritură roșie îi apărură deasupra gleznei.

Căzu grămadă la pământ, iar Măcelarul trase din nou chiar în fața de două ori șocată a tipului. Acesta nu mai fu în stare de un alt foc, cuvânt sau gând. Însă asta era cea mai ne semnificativă din grijile sale acum.

— Tată! Tată! Tată, ajutor!

Era vocea lui Mike – venea din cealaltă parte a terenului și era răgușită de panică.

Sullivan sări în picioare și-l văzu pe celălalt ucigaș îndreptându-se spre banca echipei, la o distanță de poate șaptezeci de metri. Ridică arma, însă știa că ar trage în același timp în direcția băieților săi.

Sări în mașină și băgă Humvee-ul în viteză.

66

Apăsă accelerația până la podea, ca și cum viețile băieților săi ar fi depins de asta. Probabil că așa și era. Maggione era genul de laș care ți-ar ucide familia. Apoi își scoase Beretta pe geam, căutând un culoar liber. Avea să fie la milimetru. Nu aveai cum să prevezi deznodământul. Ce mai suspans!

Ucigașul lui Maggione alerga peste zona de bătaie acum, avansând serios. Sullivan ghici că tipul fusese un sportiv bun când era mai tânăr. Și asta nu cu mult timp în urmă.

Michael Jr privea de pe treptele adăpostului pentru jucători. Puștiul avea sânge-rece, însă asta nu era neapărat de ajutor acum. Sullivan strigă la el:

— Dă-te jos! Michael, jos! Acum!

Asasinul profesionist știa că Sullivan vine în spatele său, așa că se opri și se întoarse ca să tragă.

„Greșeală! Posibil fatală.“

Făcu ochii mari chiar înainte ca grilajul Humvee-ul să-l lovească în piept, intrând în el cu mai mult de optzeci de kilometri pe oră. Mașina nu încetini până când nu-i oferi tipului o plimbare rapidă, apoi îl izbi în gardul de plasă din spatele prinzătorului.

— Sunteți bine, băieți? strigă Sullivan, ținându-și ochii pe atacator. Acesta nu se mișca și părea că va fi nevoie să fie răzuit de pe gard.

— Suntem bine, răspuse Michael Jr, părând zdruncinat, dar totuși stăpân pe sine.

Sullivan se duse să se uite la golan sau la ce mai rămăsese din el, oricum. Singurul lucru care-l mai ținea în picioare era sendvișul de oțel în care era prins. Capul îi atârna într-o parte. Părea să se uite în jur cu ochiul care nu-i era complet ascuns de sânge.

Sullivan merse și ridică rămășițele bâtei Louisville Slugger din praf.

Lovi cu bâta o dată, de două ori, iar și iar, marcând fiecare lovitură cu un strigăt:

— Nu... te... lua... de... familia... mea! Niciodată! Niciodată! Niciodată!

Ultima lovitură îi scăpă de sub control și rată; Sullivan făcu un crater în capota mașinii. Însă asta îl ajută să-și amintească unde se află.

Urcă în Humvee și dădu cu spatele până la locul unde băieții săi priveau ca un grup de *zombi* la înmormântarea cuiva. Ajunși în mașină, niciunul dintre ei nu vorbi, dar nici nu plânse.

— Totul e bine acum, îi liniști el. S-a terminat, băieți. O să am eu grijă de asta. M-ați auzit? Promit. Promit pe ochii mamei mele moarte!

Și avea să se țină de cuvânt. Îi atacaseră pe el și pe familia sa, iar Măcelarul avea să-i atace pe ei.

Mafia.

Pe John Maggione.

67

Aveam o altă ședință cu Kim Stafford și, când aceasta intră pe ușă, purta ochelari de soare negri și arăta ca o fugară. Mi s-a pus un nod în stomac. Tocmai realizam că ambele mele profesii intrau în coliziune în acest caz.

Acum că știam cine e logodnicul lui Kim, îmi era mai greu să-i respect dorința de a nu-l implica. Voiam să-i cer socoteală rahatului ăluia.

— Kim, am zis eu la un moment dat, nu mult după începerea ședinței, Sam ține arme în apartament?

Sam era numele pe care am căzut de acord să-l folosim în timpul ședințelor; Sam era, de asemenea, și numele unui bulldog care o mușcase pe Kim când era mică.

— Un pistol în noptieră, zise ea.

Am încercat să nu las să mi se vadă îngrijorarea pe care o simțeam, alarma care-mi răsuna puternic în creier.

— A îndreptat vreodată arma spre tine? Te-a amenințat că o va folosi?

— Doar o dată, zise ea și începu să se joace cu materialul fustei. S-a întâmplat cu ceva timp în urmă. Dacă aș fi crezut că vorbește serios, l-aș fi părăsit.

— Kim, aș vrea să discutăm despre un plan de siguranță.

— La ce te referi?

— Să identificăm niște măsuri de precauție, i-am explicat eu. Să pui ceva bani deoparte; să ții o valiză împachetată undeva; să găsești un loc unde ai putea merge – în caz că o să fie nevoie să pleci în grabă.

Nu știu de ce și-a scos ochelarii de soare tocmai în acel moment, însă atunci alese ea să-mi arate ochiul vânăt.

— Nu pot, domnule doctor, zise ea. Dacă fac un plan, o să-l folosesc. Și atunci chiar cred că o să mă omoare.

După ultima ședință din ziua aceea, mi-am apelat căsuța vocală înainte de a pleca. Aveam un singur mesaj. Era de la Kayla:

— Bună, eu sunt. Deci, ține-te bine, fiindcă Buni mă lasă să gătesc cina pentru toată lumea în seara asta. *În bucătăria ei!* Dacă nu aș fi moartă de spaimă, aș zice că abia aștept. Așa că am de făcut câteva vizite la domiciliu și apoi mă opresc la magazin. Apoi s-ar putea să mă-mpușc în parcare. Dacă nu, ne vedem acasă pe la șase. Adică *la tine* acasă.

Era deja ora șase când am primit mesajul. Am încercat să-mi înlătur din minte ședința tulburătoare cu Kim Stafford, însă n-am reușit decât în parte. Speram să fie bine și nu eram sigur dacă ar trebui să intervin. Până am ajuns eu pe Fifth Street și m-am grăbit să intru în casă, Kayla se instalase confortabil în bucătărie. Purta șorțul favorit al lui Buni și tocmai punea la cuptor o friptură cu costiță.

Buni stătea dreaptă la masa din bucătărie, cu un pahar neatins de vin alb în față. Acum *asta* chiar era interesant.

Copiii se agitau și ei prin bucătărie, probabil așteptând să vadă cât mai putea Buni să stea nemișcată.

— Cum ți-a mers astăzi, tati? mă întrebă Jannie. Care e cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat? continuă ea.

Asta aduse un zâmbet pe fața amândurora. Era o întrebare pe care ne plăcea să o punem la cină uneori. Făceam asta de ani de zile.

M-am gândit la Kim Stafford și apoi la cazul de viol din Georgetown și la reacția lui Buni față de implicarea mea în investigație. Gândul la Buni mă readuse în prezent, la răspunsul meu la întrebarea lui Jannie.

— Până acum? am zis eu. Asta. Să fiu aici cu voi e cel mai bun lucru.

Lucrurile se încingeau acum.

Măcelarul ura plaja; ura nisipul, mirosul de apă sărată, ambuteiajele, tot ce ținea de o vizită pe litoralul ăla jalnic. Caitlin și băieții, cu excursiile lor din timpul verii la Cape May – puteau să și le țină și să și le bage undeva.

Așa că afacerile și doar afacerile îl aduseseră la malul oceanului și cu atât mai mult până la South Jersey. Era răzbumarea împotriva lui John Maggione. Cei doi se urau de când tatăl lui Maggione îi permisesese acestui „irlandez nebun” să devină ucigașul său preferat. Apoi lui Sullivan i se ordonase să-l omoare pe unul dintre prietenii lui Junior, iar Măcelarul își făcuse treaba cu entuziasmul său obișnuit. Îl tăiasse în bucăți pe Rico Marinacci.

John Maggione se cam dăduse la fund în ultima vreme – ceea ce nu era de mirare –, așa că planul Măcelarului se schimbase puțin, deocamdată. Dacă nu putea reteza capul, avea să înceapă cu o altă parte a corpului.

Partea, în acest caz, se numea Dante Ricci. Dante era cel mai tânăr barosan din sindicatul lui Maggione, un favorit personal al donului. Era ca un fiu pentru el. Gluma doar de ei știută era că John Maggione nu-și lăsa un asociat nici să se șteargă la fund fără să se consulte cu Dante.

Sullivan ajunse în orașul Mantoloking, New Jersey, chiar înainte de apus. Traversând cu mașina Golful Barnegat, oceanul în depărtare părea aproape violet – frumos, dacă îți plăceau genul de chestii precum vederile și „momentele Kodak”. Sullivan ridică geamurile să nu mai simtă aerul sărat. De-abia aștepta să-și termine treaba, apoi să se care naibii de aici.

Orașul în sine se întindea pe o fâșie scumpă de pământ de mai puțin de un kilometru și jumătate de la un capăt la celălalt. Casa lui Ricci, pe Ocean Avenue, nu fu prea greu de găsit. Trecu cu mașina pe lângă poartă, parcă mai încolo pe drum și se întoarse pe jos vreo trei sute de metri.

Se părea că Ricci o ducea foarte bine. Clădirea principală era un căsoid în stil colonial: trei etaje, acoperiș din țiglă de lemn de cedru, totul perfect întreținut și chiar lângă apă. Garaj cu patru locuri, casă de oaspeți, jacuzzi sus pe o dună de nisip. Șase milioane, lejer. Exact genul de obiect strălucitor pe care barosanii din ziua de azi îl fluturau pe sub nasul nevestelor ca să le distragă atenția de la furturile și omorurile comise zilnic ca să-și câștige existența.

Iar Dante Ricci era un ucigaș; la asta se pricepea cel mai bine. Ce mai, era Măcelarul în versiune nouă și îmbunătățită.

Sullivan nu vedea mare lucru de unde se afla. Își imagina că cea mai mare parte din casă era orientată în așa fel încât să aibă vedere la ocean. Însă plaja nu-i oferea acoperire

bună. Trebuia să se instaleze unde se găsea și să nu se grăbească.

Asta nu era o problemă pentru el. Avea tot ce îi trebuia ca să-și facă treaba, inclusiv răbdare. O vorbă în limba irlandeză îi veni în minte, ceva ce obișnuia să spună bunicul lui, James: *Coimhead fearg fhear na foighde* sau un rahat de genul ăsta. „Ferește-te de mânia omului răbdător.“

„Întocmai, se gândi Michael Sullivan așteptând, perfect nemișcat în amurgul care se lăsa. Întocmai.“

69

Îi luă o vreme ca să înțeleagă așezarea casei de pe plajă și ce se afla în imediata apropiere a acesteia. Nu era prea multă mișcare înăuntru, însă destulă ca să se vadă că familia era acasă: Dante, doi copii și – cel puțin de la depărtarea asta – ceea ce părea a fi o soție tânără și sexy, o frumoasă italiancă blondă.

Însă niciun vizitator, niciun bodyguard la vedere. Mai exact, nu era niciun F mare: *Familia*. Asta însemna că prezența armelor de foc înăuntru se limita la ce avea Dante Ricci la îndemână. Orice ar fi fost, probabil că nu avea să facă față pistolului-mitralieră de 9 milimetri pe care Sullivan îl ținea în toc. *Și nici bisturiului său.*

În ciuda aerului rece, transpira sub jachetă și o pată de sudoare străbătuse prin tricou acolo unde arma se lipea de corp. Briza oceanului nu-l răcorea nici ea deloc. Doar răbdarea îl ajuta să se stăpânească. *Profesionalismul*, îi plăcea lui să creadă. Trăsături pe care le moștenise, fără îndoială, de la tatăl său, Măcelarul original, care, dacă nu altceva, măcar fusese un nemernic răbdător.

În sfârșit, se apropie de casa de pe plajă. Trecu pe lângă un Jaguar negru strălucitor de pe locul de parcare pavat cu cărămizi cafenii și intră pe una dintre porțile garajului, unde un Jaguar alb stătea în spatele celui negru.

„Mamă, Dante, da' nu te dai deloc mare!“

Nu dură mult să găsească ceva util în garaj. Măcelarul luă un baros cu mâner scurt de pe masa de lucru din spate. Îl ridică și-i simți greutatea. Numai bun. Foarte frumos. Mamă, ce-i mai plăceau uneltele! Ca și tatălui său.

Va trebui să lovească cu stânga dacă voia să poată folosi și arma, însă zona de acțiune ajungea până la, ei bine, parbrizul Jaguarului.

Ridică barosul la umăr, se sprijini pe picioare și făcu țândări sticla.

O alarmă de mașină începu să țiuie numaidecât, exact cum își dorise.

Sullivan o luă imediat la picior spre curtea din față, cam la jumătatea drumului către șoseaua principală. Se ascunse după un stejar roșu ajuns la maturitate și care părea să nu se potrivească în peisaj – ca și el. Degetul era pe trăgaciul armei, însă nu. Fără

împuşcături încă. Lasă-l pe Dante să creadă că fusese vreun căcăcios de hoț din Jersey. Asta ar fi trebuit să-l scoată din casă fugind și înjurând.

Ușa de plasă din față se deschise câteva secunde mai târziu, izbindu-se cu putere de peretele casei. Două reflectoare se aprinseră.

Sullivan miji ochii în fața luminii. Însă putea să-l vadă pe bătrânu' Dante pe verandă – cu un pistol în mână. În pantaloni scurți, nici mai mult, nici mai puțin, și șlapi. Musculos și în formă, dar ce-are a face. Un nemernic înfumurat!

„Greșeală.“

— Cine naiba e acolo? strigă mafiotul în întuneric. Cine-i acolo, am zis? Ai face bine s-o iei la picior!

Sullivan zâmbi. *Ăsta* era ajutorul lui Junior? Noul Măcelar? Golanul ăsta musculos care locuia într-o casă de pe plajă? În bermude și șlapi de plastic?

— Ei, e doar Mike Sullivan! îi strigă el.

Măcelarul ieși la vedere, făcu o mică plecăciune și apoi ciurui veranda înaintea ca Dante să-și dea seama de ce se va-ntâmpla. La drept vorbind, cine ar fi putut să-și dea? Cine ar fi avut curajul să-l atace la el acasă pe un om care-și câștigase o poziție în mafie? Cine ar fi atât de nebun?

— Asta e doar începutul! urlă Măcelarul în vreme ce jumătate de duzină de gloanțe îl nimeriră pe Dante Ricci în stomac și piept.

Mafiotul căzu în genunchi, se holbă la Sullivan și apoi căzu cu fața-n jos.

Sullivan nu luă degetul de pe trăgaci și găuri și cele două Jaguaruri din garaj și de pe alee. Mai multă sticlă făcută țândări. Rânduri ordonate de găuri apărură pe caroseria scumpă. Îi plăcu senzația.

Când încetă să mai tragă, auzi zgomotele care veneau din interiorul casei. Femei, copii. Stinse reflectoarele de pe verandă cu două lovituri rapide, controlate.

Apoi se apropie de casă, cu mâna pe bisturiu. De îndată ce ajunse la cadavru, știu că Dante Ricci era mort ca un pește umflat adus de valuri pe plajă. Cu toate astea, rostogoli cadavrul pe spate și tăie fața mortului de vreo duzină de ori cu o lama ascuțită.

— Nimic personal, Dante. Dar tu nu poți să-mi iei locul.

Se întoarse să plece. Dante Ricci primise mesajul și foarte, foarte curând avea să-l primească și Maggione Junior.

Apoi auzi o voce venind din afara casei. O femeie.

— L-ai ucis! Nenorocitul! L-ai omorât pe Dante al meu!

Sullivan se întoarse și o văzu pe soția lui Dante stând acolo cu o armă în mână. Femeia era mignonă, o blondă vopsită și drăguță, care nu avea mai mult de un metru cincizeci.

Soția trase orbește în întuneric. Nu știa să tragă, nici măcar nu putea să țină arma cum trebuie. Însă avea ceva din sângele fierbinte al familiei Maggione în ea.

— Intră înapoi în casă, Cecilia! urlă Sullivan. Sau îți zbor creierii!

— L-ai omorât! Gunoiule! Nenorocit împuțit! Coborî treptele de la verandă, înaintând spre curte. Femeia plângea, bolborosind, căutându-l: idioata. Te omor, nenorocitul!

Următorul foc făcu să explodeze o scaldătoare din beton pentru păsări, la doar un metru în dreapta lui Sullivan.

Plânsul ei se transformase într-un vaiet ascuțit. Părea mai degrabă al unui animal rănit decât ceva omenesc.

Apoi ceva din ea se frânse și porni în forță pe alee. Mai trase încă un glonț înainte ca Sullivan să-i tragă două în piept. Se prăbuși de parcă s-ar fi lovit de un perete, apoi rămase întinsă acolo, tremurând jalnic. O tăie și pe ea.

Odată ce ajunse în mașină, se simți mai bine, mulțumit de sine însuși. Drumul lung spre casă i se păru chiar bine-venit. Conducând pe autostradă, deschise toate geamurile și dădu muzica mai tare, cântând din toți rărunchii cuvintele lui Bono de parcă ar fi fost chiar ale sale.

70

Ziua următoare avea să fie înregistrată la categoria „Ce naiba o fi fost în capul meu?” M-am prezentat la secția Districtului Șase, unde lucra Jason Stemple și am întrebat de el în stânga și-n dreapta. Nu eram sigur ce aveam să fac dacă îl găseam, însă eram destul de neliniștit în privința lui Kim Stafford încât trebuia să încerc ceva, sau cel puțin așa credeam.

Nu mai purtam la mine acte sau insigna, însă mulți polițiști din DC știau cine eram, cine *sunt*. Se părea însă că nu și sergentul de la recepție.

M-a făcut să aștept în partea pentru civili, delimitată cu sticlă, mai mult decât mi-ar fi plăcut. Asta era în regulă, cred, nu era mare lucru. Am stat acolo, aruncând câte-o privire la Premiile Anuale Pentru Reducerea Infracționalității de pe perete, până când am fost informat în cele din urmă că i se ceruse permisiunea căpitanului ca să pot intra; apoi a apăsat pe buton și mi-a dat drumul înăuntru.

Un alt ofițer în civil mă aștepta acolo.

— Pulaski, ia-l pe domnul – și se uită la foaia cu intrările – Cross și du-l în spate, la vestiare. Îl caută pe Stemple. Credeam că a ieșit până acum.

L-am urmat de-a lungul unui culoar aglomerat, prinzând din zbor frânturi de conversații polițienești. Pulaski deschise împingând o ușă grea, batantă, care dădea în vestiar. Mirosul îmi era familiar, transpirație și diverse antiseptice.

— Stemple! Ai un vizitator.

Un tip tânăr, între douăzeci și cinci și treizeci de ani, cam de înălțimea mea, însă mai greoi, privi spre noi. Era singur în fața unui rând de dulapuri rablagite de culoare verde-

închis și tocmai își trăgea pe cap un pulover sport al echipei Washington Nationals. Vreo jumătate de duzină de polițiști care ieșiseră din tură mai stăteau și ei pe acolo, plângându-se și râzând de starea sistemului juridic, care, cu siguranță, era o glumă în zilele astea.

M-am îndreptat spre Temple, care tocmai își punea ceasul pe mână și practic încă mă ignora.

— Putem vorbi o clipă? l-am întrebat eu.

Încercam să fiu politicos, însă trebuia să fac un efort cu tipul ăsta căruia îi plăcea să-și bată prietena.

— Despre?

Stemple abia dacă se uită în direcția mea.

Am coborât vocea:

— Vreau să vorbim... despre Kim Stafford.

Dintr-odată, atitudinea deloc prietenoasă se transformă în animozitate pură. Stemple se balansă pe călcâie și mă privi de sus până jos ca și cum aș fi fost un vagabond care tocmai îi spărsese casa.

— Totuși, ce cauți tu aici? Ești polițai?

— Am fost, dar acum sunt terapeut. Lucrez cu Kim.

Ochii lui Stemple ardeau și aruncau săgeți. Începea să se prindă de situație și nu-i plăcea ce vedea. Nici mie, pentru că mă uitam la un bărbat bine făcut care bătea femeii și câteodată le ardea cu obiecte fierbinți.

— Da, păi, am făcut o tură dublă și acum plec. Tu să stai departe de Kim, dacă știi ce e bine pentru tine. M-ai auzit?

Acum că ne întâlniserăm, îmi formasem o opinie profesională despre Stemple: era un rahat. În vreme ce el se îndepărta, i-am zis:

— O bați, Stemple. Ai ars-o cu un trabuc.

În vestiar se lăsă tăcerea, însă am observat că nimeni nu s-a grăbit să sară la mine, în apărarea lui Stemple. Ceilalți priveau doar. Vreo doi dintre ei încuviințară din cap, ca și cum știau poate deja despre Stemple și Kim.

Se întoarse încet către mine umflându-și pieptul:

— Ce-ncerci să faci aici cu mine, găozarule? Cine naiba ești tu? Și-o pune cu tine?

— Nu e vorba de așa ceva. Ți-am spus, am venit să vorbim doar. Și dacă știi ce e bine pentru tine, ar trebui să ascuți.

Atunci Stemple aruncă primul pumn. M-am dat înapoi și rată, însă nu cu mult. Era, cu siguranță, temperamental și puternic.

Însă eu doar de atât aveam nevoie, poate doar atât și voiam. M-am ferit în stânga, apoi am contraatacat cu un upercut în stomac. Aerul ieși forțat din el.

Apoi însă brațele sale puternice mă prinseră de mijloc. Stemple mă împinse cu forță

într-un rând de dulapuri. Metalul răsună la impact. Durerea îmi iradia prin partea superioară și inferioară a spatelui. Speram să nu mi se fi rupt deja ceva.

De îndată ce mi-am recăpătat poziția, l-am împins înapoi, iar el se împletici, pierzând din puterea cu care mă strângea. Lovi din nou. De data asta îmi arse una în falcă.

I-am întors favoarea – un croșeu de dreapta în bărbie, urmat de unul cu stânga care îl nimeri deasupra sprâncenei.

Una pentru mine, una pentru Kim Stafford. Apoi i-am tras cu dreapta una în maxilar.

Stemple se întoarse de jumătate; apoi mă surprinse prăbușindu-se pe podeaua vestiarului. Ochiul drept începea deja să i se închidă.

Brațele îmi pulsau. Eram gata să-i mai dau câteva golanului, lașului ăștia. Bătaia n-ar fi trebuit să înceapă, însă se întâmplase și am fost dezamăgit când nu se mai ridică.

— Așa se întâmplă și cu Kim? Ea te enervează, tu-i tragi una?

Mormăi, însă nu-mi zise nimic mie.

Am continuat:

— Ascultă, Stemple. Vrei să țin ce știu pentru mine, să nu merg mai sus cu treaba asta? Vezi să nu se mai întâmple din nou. Niciodată. Să nu te mai atingi de ea! Nici cu trabucurile. Ne-am înțeles?

El rămase unde era și asta îmi spuse ce voiam să știu. Eram la jumătatea drumului către ieșire, când unul dintre ceilalți polițiști îmi surprinse privirea.

— Bine-ai făcut! zise acesta.

71

Dacă Buni ar fi lucrat la cazul din Georgetown, în stilul ei inimitabil, ar fi spus că lucrurile „fierbeau la foc scăzut” acum. Eu și Sampson aruncaserăm câteva ingrediente interesante în amestec și dăduserăm focul mai tare. Acum era timpul să obținem niște rezultate.

I-am aruncat o privire bărbatului masiv pe deasupra unei mese pline de rapoarte de crimă împrăștiate între noi.

— N-am mai văzut niciodată atât de multă informație care să conducă la atât de puțin, am zis eu morocănos.

— Acum știi și tu cu ce m-am confruntat eu în cazul ăsta, zise el, strângând și apoi dând drumul unei mingiuțe antistres pe care o avea în pumn.

Mă mira faptul că jucărioara nu explodase în milioane de bucăți până acum.

— Tipul ăsta e atent, pare destul de deștept și e crud. Are și o poziție puternică – se folosește de suvenire ca să le amenințe pe femeile astea. Face ca treaba să fie personală. În caz că nu ți-ai dat deja seama de asta, am observat eu. Gândeam pur și simplu cu voce

tare. Câteodată ajută.

Chestia pe care o făceam în ultimul timp, obiceiul meu, era să mă plimb de colo-colo. Probabil că parcursesem vreo zece kilometri în ultimele paisprezece ore, toți în aceeași sală de conferințe de la secția Districtului Doi unde ne aciuaserăm. Picioarele mă cam dureau, însă așa îmi țineam creierul activ. Așa, și cu bomboane Altoid cu gust de mere verzi.

Începuserăm dimineața respectivă comparând rapoartele de infracțiuni redactate de polițiștii în uniformă în ultimii patru ani, căutând orice ar fi putut constitui o legătură. Având în vedere ce știam acum despre criminal, analizaserăm cazurile de femei dispărute, violuri și mai ales crime care implicau și mutilarea. Mai întâi în Georgetown, apoi în întreaga zonă metropolitană a Washingtonului.

Ca să ne păstrăm cât de cât buna dispoziție, ascultasem *Elliot în the Morning* la radio, însă nici chiar Elliot și Diane nu ne putuseră înveseli în acea zi, oricât de bine s-ar fi priceput ei să distreze lumea.

Ca să nu ne scape ceva, am mai făcut o încercare, verificând crimele nerezolvate în general. Rezultatul fu o listă de potențiale piste pe cât de lungă, pe atât de nepromițătoare.

Un lucru bun se întâmplase totuși în ziua aia. Mena Sunderland ne mai acordase un interviu în care merse atât de departe încât să ne dea câteva detalii descriptive despre violator. Era un bărbat alb, cam la patruzeci de ani, bănuia ea. Și din ce am putut deduce de la Mena, era și arătos, ceea ce nu-i fusese ușor să recunoască.

— Știți, ne explicase ea, așa cum și Kevin Costner arată bine pentru un bărbat mai în vârstă.

Pentru noi însă era o parte importantă a profilului pe care reușiserăm s-o identificăm. Agresorii atrăgători aveau un avantaj care-i făcea și mai periculoși. Speranța mea era că, dacă-i acordam puțin timp și promisiunea unei protecții foarte serioase, Mena avea să fie dispusă să vorbească în continuare cu noi. Ce aveam până acum nu era suficient pentru un portret folositor. De îndată ce am dispus de o descriere care nu se potrivea cu alte douăsprezece mii de fețe din Georgetown, eu și Sampson am vrut să ne extindem.

Sampson își lăsă scaunul pe spate și-și întinse picioarele lungi.

— Ce zici dacă am dormi un pic și să lăsăm restul pentru dimineață? Sunt terminat.

Tocmai atunci Betsey Hall intră gâfâind și părând mult mai trează decât oricare din noi. Betsey era un detectiv începător, pasionat, însă genul care știa să ajute fără să-ți stea în cale.

— Ați verificat doar cazurile în care victimele au fost *femei* când ați făcut comparația? întrebă ea. Am dreptate, nu-i așa?

— De ce? se interesă Sampson.

— Ați auzit vreodată de Benny Fontana?

Niciunul din noi nu auzise.

— E un soldat al mafiei de nivel mediu, *aghiotant* cred că e termenul. *A fost*, cel puțin, explică Betsey. Ucis în urmă cu două săptămâni. Într-un apartament din Kalorama Park. De fapt, în noaptea în care Lisa Brandt a fost violată în Georgetown.

— Și? zise Sampson. Auzeam în vocea sa aceeași nerăbdare obosită pe care o simțeam și eu. Și?

— Și, *asta*.

Betsey deschise un dosar și întinse pe masă șase poze alb-negru. Înfățișau un bărbat alb, poate de vreo cincizeci de ani, mort, întins pe spate într-o cameră, undeva. Amândouă picioarele îi era complet – și proaspăt – retezate pe la glezne.

Dintr-odată, nu mai eram atât de obosit. Adrenalina îmi zvâcnea în tot corpul.

— Dumnezeu, mormăi Sampson.

Eram acum amândoi în picioare, privind de la o fotografie oribilă la alta și repetând asta de câteva ori.

— Raportul legistului spune că tăieturile pe domnul Fontana au fost făcute ante-mortem, adăugă Betsey. Posibil cu instrumente chirurgicale. Poate un bisturiu și un fierăstrău. Expresia de pe fața ei era plină de speranță, cumva dulce și naivă. Deci credeți că e vorba de același făptaș?

I-am răspuns:

— Cred că aș vrea să aflu mai multe. Putem face rost de cheile de la apartament?

Ea scoase un set din buzunar, scuturându-le cu mândrie:

— M-am gândit că s-ar putea să mi le cereți.

72

— Fi-ar să fie, Alex! Violuri multiple, crime multiple. Și acum o legătură cu mafia? Sampson izbi cu pumnul în capota mașinii. Nu se poate ca totul să fie doar o coincidență. Nu se poate să fie! *Nu se poate!*

— Ar putea fi ceva – *dacă* e același tip, i-am reamintit eu. Să vedem ce se întâmplă aici. Să încercăm să nu ne pripim.

Clar, individul ăsta era dus bine de-acasă. Suspectul nostru arăta din ce în ce mai mult ca un monstru sadic cu un obicei foarte urât, foarte distinctiv. Problema nu era că-l căutaserăm în locul greșit, ci că nu îl căutaserăm în *destule* locuri.

— Dar dacă iese ceva de-aici, continuă Sampson, fără telefoane la vechii tăi amici. Bine? Vreau să am puțin timp la dispoziție cu treaba asta înainte să se amestece și federalii.

FBI trebuie să fi aflat de uciderea lui Fontana, presupunând că avea legătură cu mafia.

Însă violurile erau încă de competența departamentului de poliție din DC. Chestii locale.

— Nu știi cu siguranță că vor prelua cazul, i-am zis eu.

— O, da. Sampson pocni din degete și arată spre mine. Uitasem. Ți-au șters memoria când ai plecat de acolo, cum fac în *Bărbați în negru*. Ei bine, lasă-mă să-ți readuc aminte — o să preia cazul. Le plac cazurile de genul ăsta. Noi facem toată treaba; federalii își asumă toate meritele.

I-am aruncat o privire.

— Când lucram eu la FBI, mi-ai purtat vreodată pică pentru că m-am implicat într-un caz? Am făcut eu din astea?

— Dacă s-a întâmplat, nu-i nimic, răspunse el. Dacă ar fi meritat să avem o discuție atunci despre asta, aș fi adus vorba. Pe naiba, nu te-ai băgat tu niciodată peste cazurile mele!

Am tras pe dreapta în fața unei clădiri cu apartamente din cărămidă de culoare cafenie vizavi de Kalorama Park. Era o locație bună; eram sigur că uciderea lui Fontana zguduise clădirea aia, dacă nu întreg cartierul. Se afla, de asemenea, la mai puțin de trei kilometri de locul unde Lisa Brandt fusese atacată nu mult după moartea lui Benny Fontana.

Ne-am petrecut următoarea oră înăuntru, folosindu-ne de fotografiile de la locul faptei și de petele de sânge încă vizibile pe covor, ca să recreăm ce s-ar fi putut întâmpla. Nu ne-a dat nicio legătură concretă cu celelalte atacuri, însă era un început.

După ce am plecat, am luat-o spre sud-vest către Georgetown, pe traseul cel mai logic către cartierul Lisei Brandt. Se făcuse deja miezul nopții. Niciunul nu doream să ne oprim încă, așa că am făcut un tur complet al cazului, trecând cu mașina pe lângă toate adresele unde avuseseră loc violurile, în ordine cronologică. Nu erau atât de departe unele de altele.

La 2.30 noaptea eram într-un separeu la o cafenea non-stop. Aveam dosare împrăștiate peste tot pe masă și ne uitam peste ele, prea prinși ca să ne oprim, prea obosiți ca să plecăm acasă.

Era prima ocazie pe care o aveam ca să analizez cu atenție dosarul lui Benny Fontana. Citisem rapoartele poliției și ale legistului de mai multe ori. Acum mă uitam pe lista de lucruri luate din apartament. La a patra sau a cincea lectură, ochii mi se opriră la un obiect anume: un colț rupt dintr-un plic căptușit cu folie. Îl găsiseră sub canapea, la doar câțiva metri de corpul lui Fontana.

M-am ridicat în picioare. Astea sunt momentele la care speri când ai un caz de crimă nerezolvat.

— Trebuie să mergem undeva.

— Ai dreptate. Trebuie să mergem acasă, fu de acord Sampson.

Am strigat-o pe chelneriță, care aproape dormea la teșghea.

— E vreo farmacie non-stop prin apropiere? E important.

Sampson era prea obosit ca să mă contrazică. Mă urmă doar când am ieșit afară din cafenea, am făcut colțul și am mai mers câteva străzi până la o farmacie Walgreens intens luminată. O privire rapidă la rafturile din interior și am găsit ce căutam.

— Mena Sunderland zicea că pozele pe care le-a văzut erau Polaroid. Am rupt ambalajul unei cutii de film.

— Trebuie să plătiți mai întâi, strigă un angajat din față.

L-am ignorat.

Sampson clătină din cap.

— Alex, ce naiba faci?

— Lista cu probe de la locul crimei lui Fontana, i-am răspuns eu. Era și un plic alb cu folie. Sau, mă rog, o bucată din el.

Am scos plicul din cutie, am rupt un colț și i l-am arătat.

— Exact ca ăsta.

Sampson zâmbi.

— A făcut poze cu Benny Fontana după ce l-a tăiat. *E același tip, John.*

73

Am lucrat o tură lungă, lungă de zi, însă în seara următoare am fost pedepsit să rămân acasă.

Buni preda un curs de citire la adăpostul de pe Fourth Street condus de Prima Biserică Baptistă, iar eu am rămas acasă cu copiii. Când sunt cu ei, nu aș vrea să mă aflu nicăieri altundeva. Problema, uneori, e doar să ajung la ei.

Am făcut pe bucătarul în seara aceea. Am gătit mâncarea preferată a mea și a copiilor, supă de fasole albă, împreună cu salată Cobb asortată și cumpărasem și niște pâine cu *cheddar* proaspătă de la brutăria de lângă biroul meu. Supa era aproape la fel de gustoasă ca a lui Buni. Câteodată îmi vine să cred că are *două* versiuni pentru fiecare rețetă – cea din capul ei și cea pe care mi-o împărtășește mie, minus vreun ingredient-cheie ce rămâne secret. Face parte din aura ei de mister și mă îndoiesc că s-a schimbat prea mult în ultima jumătate de secol.

Apoi eu și copiii am avut o întâlnire prea mult amânată cu sacul de box de la subsol. Jannie și Damon traseră pumni cu rândul în pielea acestuia, în vreme ce Ali se juca cu camioanele de podeaua pe care o declarase autostrada I-95!

După aceea am migrat la etaj pentru o lecție de înot cu frățiorul. Da, *înot*. Era o invenție de-a lui Jannie, inspirată de rezervele lui Ali de a intra în cadă. Nu mai conta că era mai greu să-l scoți de acolo după ce începuse. Distincția asta nu-l preocupa pe el și făcea nazuri de fiecare dată, ca și cum ar fi fost alergic la curățenie. Fusesem sceptic cu

privire la ideea lui Jannie, până când am văzut cum funcționa.

— Respiră, Ali! îl instruia ea de pe margine. Hai să vedem cum respiri, cățeluș.

Damon își ținea mâna sub burtica lui Ali în vreme ce acesta stătea cu fața în jos deasupra apei, mai mult suflând balonașe și stropind în stânga și-n dreapta. Era de-a dreptul hilar, însă nu am îndrăznit să râd de dragul lui Jannie. Eu stăteam la o distanță sigură – adică *uscată* – privindu-i de pe vasul de toaletă.

— Ridică-l un pic, propuse Jannie.

Damon îl ridică pe micuț în picioare în cada retro.

Ali clipi și scoase pufnind o gură de apă, ochii strălucindu-i de bucuria jocului.

— Înot, anunță el.

— Încă nu, îl contrazise Jannie, pusă pe treabă. Dar ești, cu siguranță, pe drumul cel bun, frățioare.

Ea și Damon erau de fapt la fel de uzi ca și el, însă nimănui nu părea să-i pese. Se distrau de minune. Jannie îngenunche chiar într-o băltoacă, în vreme ce Damon îmi aruncă o privire conspirativă de copil mai mare care parcă zicea: „Nu-i așa că sunt niște nebunatici?”

Când sună telefonul, amândoi o luară la goană către ușă.

— Răspund eu, rostiră ei în cor.

— *Eu* o să răspund, i-am oprit eu, tăindu-le calea. Sunteți learcă amândoi. Nu mai înotați până nu mă întorc.

— Haide, Ali, am auzit când ieșeam din baie. Să te spălăm pe cap.

Fata era un geniu.

Am străbătut holul cu pași repezi ca să ridic receptorul înainte să intre robotul.

— Sala de antrenament a familiei Cross, am zis eu, destul de tare să ajungă la urechile copiilor.

74

— Sunteți Alex Cross?

— Da, am zis eu.

N-am recunoscut însă vocea de pe fir. Doar că aparținea unei femei.

— Annie Falk la telefon.

— Annie, am zis eu, acum jenat. Bună, ce mai faci?

Eram cunoștințe, nu chiar prieteni. Fiul ei era la școală cu Damon, cu un an sau poate doi mai mare decât acesta. Annie era medic de urgențe la St. Anthony.

— Alex, sunt la spital...

Am făcut dintr-odată legătura și inima îmi stătu în loc.

— Buni e acolo?

— Nu e Buni, zise ea. Nu am știut pe cine altcineva să sun. Kayla Coles tocmai a fost internată la St. Anthony. E aici la urgențe.

— Kayla? am întrebat eu, pe un ton crescând. Ce se întâmplă? Se simte bine?

— Nu știu, Alex. Nu știm încă suficient. Situația nu e bună însă.

Nu era răspunsul la care mă așteptam, nici cel pe care voiam să-l aud.

— Annie, ce s-a întâmplat? Poți să-mi spui măcar atât?

— E greu de știut cu siguranță. Ce e sigur e că a atacat-o cineva pe Kayla.

— Cine? am strigat practic în telefon, având un sentiment oribil, ca și când aș fi știut deja răspunsul la propria întrebare.

Damon ieșise până la jumătatea holului și se uita fix la mine, cu ochii mari și speriați. Era o privire pe care o văzusem de mult prea multe ori la noi acasă.

— Tot ce pot să-ți spun e că a fost înjunghiată cu un cuțit. De două ori, Alex. E în viață.

Înjunghiată? În mintea mea strigam cuvântul, însă m-am abținut. Am înghițit cu putere. *Dar e în viață.*

— Alex, nu ar trebui să vorbesc despre asta la telefon. Ar trebui să vii la spital cât de repede poți. Poți veni acum?

— Am plecat deja.

75

Buni era încă la curs, însă nu dură decât vreo câteva minute ca s-o rog pe Naomi Harris de vizavi să stea cu copiii. Am sărit în mașină și am condus cu viteză tot drumul până acolo. N-ar fi stricat o sirenă.

Drumul către spital a fost *rapid*; asta e tot ce-mi amintesc și faptul că m-am gândit la Kayla tot drumul. Când am oprit în fața camerei de gardă, mașina ei era parcată sub acoperișul de la intrare.

Ușa șoferului era deschisă, iar când am trecut în fugă pe lângă ea și m-am uitat înăuntru, am văzut sânge pe scaunul din față. Dumnezeuule, condusesse singură până aici! Cumva reușise să scape de el.

Sala de așteptare era aglomerată, ca întotdeauna la St. Anthony. La recepție se formase o coadă din oameni cu înfățișări triste și jerpelite: răniții care se puteau ține pe picioare și prietenii și rudele lor. *Maria fusese declarată moartă aici.*

— Domnule, nu puteți...

Însă eu mă strecurasem deja pe ușile cu senzori care duceau în zona de tratament înainte ca acestea să se închidă. Ajuns înăuntru, mi-am dat seama că era o altă noapte foarte aglomerată la St. Tony. Paramedici împingeau tărgi; doctori, asistente și pacienți se

intersectau din toate direcțiile în jurul meu.

Un tânăr stătea întins pe un pat pliant cu o tăietură la cap, lângă linia părului, din care-
i curgea sânge pe frunte.

— O să mor? îi întreba acesta încontinuu pe toți care treceau.

— Nu, o să te faci bine, i-am zis eu, de vreme ce nimeni nu se oprea să vorbească cu el.
Ești bine, fiule.

Unde era Kayla, totuși? Totul se mișca mult prea repede. N-am găsit pe nimeni ca să
întreb de ea. Atunci am auzit o voce care mă striga:

— Alex, aici!

Annie îmi făcea cu mâna de undeva mai încolo pe hol. Când am ajuns la ea, îmi luă
mâna și mă introduse într-o sală de tratament – o cameră cu două paturi separate de o
perdea verde de plastic.

Câțiva membri ai personalului medical stăteau în jurul patului. Mâinile li se mișcau
rapid, multe cu mânuși pătate de sânge.

Alți angajați ai spitalului veneau și plecau, împingându-se pe lângă mine ca și cum n-
aș fi fost acolo.

Asta însemna că femeia era încă în viață. Am presupus că se afla aici ca să o
stabilizeze, dacă e posibil, apoi să o ducă într-o sală de operație.

Mi-am lungit gâtul cât am putut ca să văd, și atunci am zărit-o pe Kayla. O mască îi
acoperea gura și nasul. Cineva tocmai îi ridica o compresă îmbibată în roșu de pe burtă,
unde deja îi tăiaseră cămașa.

Medicul-șef, o femeie cam la treizeci de ani, zise:

— Rană prin înjunghiere, în abdomen, posibilă perforare a splinei.

Alte voci din cameră se învâlmășiră împreună și am încercat să le înțeleg pe cât
puteam, însă totul era o nebuloasă pentru mine.

— Tensiunea șaptezeci, pulsul o sută douăzeci. Respirație treizeci și patru.

— Aspirație aici, vă rog!

— E bine? am izbucnit eu.

Mă simțeam ca într-un coșmar unde nimeni nu mă putea auzi.

— Alex – mâna lui Annie era pe umărul meu. Trebuie să le lași un pic de spațiu. Nu
știm foarte multe încă. De îndată ce o să știm, o să te anunț.

Mi-am dat seama că mă împinsesem înainte ca să ajung mai aproape de pat, de Kayla.
Dumnezeule, mă durea sufletul pentru ea și îmi venea greu să respir!

— Sună la etajul șapte, spune-le că suntem gata, zise doctorița care părea să fie șefa
acolo. Abdomen acut.

Annie îmi șopti:

— Asta înseamnă că are stomacul tare, digestia nu funcționează.

— Haideti! Să ne grăbim, oameni buni!

M-am trezit împins de la spate, și nu cu blândețe:

— La o parte, domnule. Trebuie să vă dați din cale. Starea pacientei e gravă. Poate să moară.

M-am dat la o parte să le fac loc ca s-o scoată cu targa pe roți pe culoar. Ochii Kaylei erau tot închiși. Știa că mă aflu acolo? Sau cine i-a făcut asta? Am urmat convoiul cât de aproape am putut. Și atunci, la fel de repede cum se mișcaseră și înainte, o urcară într-un lift și ușile de metal se închiseră între noi.

Annie era chiar lângă mine. Îmi indică un alt lift:

— Te pot duce în sala de așteptare de sus dacă vrei. Crede-mă, toată lumea se străduiește din răputeri. Toți știu că Kayla e doctor. Și toți știu că e o sfântă.

76

„Starea pacientei e gravă. Poate să moară... Și toți știu că e o sfântă.”

Mi-am petrecut următoarele trei ore în sala de așteptare, singur și fără să am vreo veste despre Kayla. Ironia sorții era că doi dintre copiii mei se născuseră la St. Anthony. Maria fusese declarată moartă aici. Și acum Kayla.

Apoi Annie Falk fu din nou lângă mine, aplecată pe un genunchi, vorbind pe un ton scăzut, respectuos, care mă sperie mai mult decât ar fi putut-o face orice altceva în acel moment:

— Vino cu mine, Alex. Haide, te rog. Repede. Te duc la ea. A ieșit din sala de operație.

La început, am crezut că ea dormea încă în salonul de reanimare, însă se mișcă în momentul în care m-am apropiat. Deschise ochii și mă văzu – mă recunoscui o clipă mai târziu.

— Alex? șopti ea.

— Bună, tu – am șoptit și eu, luându-i cu blândețe mâna într-ale mele.

Păru foarte confuză și pierdută pentru o clipă; apoi își închise strâns ochii. Lacrimi i se rostogoliră pe obraji și aproape că am început și eu să lăcrimez, însă m-am gândit că, dacă mă vede așa, Kayla s-ar putea speria.

— E în regulă, am liniștit-o eu. S-a terminat acum. Ești la reanimare.

— Am fost... așa de speriată, îmi mărturisi ea vorbind ca o fetiță, o parte înduioșătoare a Kaylei pe care nu o mai văzusem până atunci.

— Sunt sigur că ai fost, am zis eu și mi-am tras un scaun fără să-i dau drumul la mână. Chiar ai condus singură până aici?

Ea zâmbi, deși privirea îi rămase ușor pierdută.

— Știu cât de mult durează să-ți vină o ambulanță în cartierul ăsta.

— Cine ți-a făcut asta? am întrebat-o eu. Știi cine a fost, Kayla?

Ca răspuns la întrebare, ea închise din nou ochii. Mâna liberă mi se strânse făcându-se pumn. „Știa cine o atacase și-i era frică să spună? Fusese avertizată să nu vorbească?”

Am rămas tăcuți o vreme – până când se simți ea pregătită să spună mai multe. Nu aveam să o forțez, cum o forțasem pe biata Mena Sunderland.

— Făceam o vizită la domiciliu, vorbi ea în cele din urmă, cu ochii încă închiși. M-a sunat sora tipului. E un drogat, încerca să facă dezintoxicare acasă. Când am ajuns acolo, mai avea un pic și-și ieșea din minți. Nu știu cine credea că sunt. M-a înjunghiat...

Vocea i se frânse. I-am netezit părul și am mângâiat-o cu dosul palmei pe obraz. Am văzut cât de fragilă poate fi viața, însă nu e un lucru cu care te obișnuiești, și e altfel când e vorba de cineva la care ții, când faptul e atât de personal.

— Vrei să stai cu mine, Alex? Până adorm. Nu pleca.

Vorbea din nou cu vocea de fetiță. Kayla nu mi se păruse niciodată atât de vulnerabilă ca atunci, în acea clipă trecătoare în salonul de reanimare. Mi se rupea inima pentru ea și pentru ce se întâmplase când încercase să facă un bine.

— Bineînțeles, am zis. O să fiu aici. Nu plec nicăieri.

77

— Sunt deprimat de ceva vreme, după cum știi. Tu, mai mult decât oricine.

— De mai bine de zece ani. Asta e într-adevăr ceva vreme, cred, Alex.

Eram așezat fața în față cu doctorul meu favorit, psihiatrul meu personal, Adele Finaly. Adele îmi este de asemenea mentor din când în când. Ea e cea care mă încurajase să încep să practic din nou și chiar îmi găsisse câțiva pacienți. „Porcușori de Guineea”, cum îi place ei să le spună.

— Trebuie să-ți vorbesc despre câteva lucruri care mă deranjează mult, Adele. S-ar putea să fie nevoie de câteva ore.

— Nicio problemă, spuse.

Adele are părul șaten-deschis și e trecută de patruzeci de ani, însă nu pare să fi îmbătrânit de când ne-am cunoscut. Nu e căsătorită acum și din când în când mă gândesc la noi doi împreună, însă îmi îndepărtez apoi gândul din minte. E mult prea prostesc, prea *nebunesc*.

— Dacă reușești să înghesui câteva ore de aiureli în cincizeci de minute, continuă ea, spirituală ca întotdeauna, exact tonul care trebuia să-l adopte cu mine.

— Se poate.

Ea încuviință din cap.

— Ai face bine să începi atunci. Am pornit ceasul. Ticăie.

Am început prin a-i povesti ce se întâmplase cu Kayla și despre sentimentele mele în

legătură cu această situație, inclusiv faptul că ea se întorsese la casa părinților săi din Carolina de Nord pentru recuperare.

— Nu cred că e vina mea. Așa că nu mă simt vinovat pentru ce a pățit Kayla... Cel puțin, nu în mod direct.

Adele nu se putu abține, oricât de pricepută era –, astfel că sprâncenele ridicate îi trădă gândurile.

— Și indirect?

Mi-am mișcat capul în sus și-n jos:

— Simt un fel de vină generalizată – ca și cum aș fi putut face ceva să previn atacul.

— De pildă?

Am zâmbit. La fel și Adele.

— Ca să dau un exemplu, să elimin în totalitate infracționalitatea din zona DC, am zis.

— Iar te ascunzi în spatele simțului umorului.

— Sigur că da, și uite care e partea cu adevărat nasoală. Oricât de rațional cred că sunt, eu *chiar* mă simt vinovat pentru că nu am putut-o proteja cumva pe Kayla. Și da, știu cât de ridicol e, Adele. Să te *gândești* la asta. Și să o spui cu voce tare. Însă asta e.

— Spune-mi mai multe despre „protecția” asta pe care i-ai fi putut-o oferi cumva Kaylei Coles. Trebuie să aud asta, Alex.

— Nu mă mai tachina pe tema asta. Și nu cred că am folosit cuvântul *protecție*.

— De fapt, chiar l-ai folosit. Oricum ar fi, explică-mi, te rog! Ai zis că vrei să-mi spui totul. Asta e probabil mai important decât crezi.

— N-aș fi putut face nici pe dracu’ s-o ajut pe Kayla. Acum ești fericită?

— Nu mai am mult până acolo, replică Adele, apoi așteptă să zică mai multe.

— Totul se leagă de noaptea aceea cu Maria, bineînțeles. *Eram acolo*. Am privit cum mi-a murit în brațe. N-am putut face nimic s-o salvez pe femeia pe care o iubeam. Nu am făcut nimic. Nici nu l-am prins măcar pe nenorocitul care a ucis-o.

Adele tot nu zise nimic.

— Și știi ce e cel mai rău? Întotdeauna o să mă întreb dacă glonțul acela nu-mi era destinat mie. Maria s-a întors la mine în brațe... *Atunci* a lovit-o.

Am rămas în tăcere mult timp, chiar și pentru noi, iar noi chiar ne pricepem la tăcerile lungi. Nu mai recunoscusem până acum asta față de Adele, n-o mai spuseseam nimănui cu voce tare.

— Adele, o să-mi schimbi viața cumva.

Nu răspunse nimic nici acum. Deșteaptă și dură, așa cum îmi plac mie psihiatrului și cum aspir și eu să fiu într-o zi când o să mă maturizez și eu naibii.

— Nu mă crezi? am întrebat eu.

Ea vorbi, în sfârșit:

— Vreau să te cred, Alex. Sigur că da. Apoi adăugă: Tu chiar crezi ce spui? *Tu* crezi că

ne putem schimba cu adevărat? Tu poți?

– Da, i-am replicat eu. Chiar cred că mă pot schimba. Dar sunt adeseori credul.

Ea râse. Am râs amândoi.

– Nu pot să cred că plătesc pentru porcăria asta, am zis eu la sfârșit.

– Nici eu, fu de acord Adele. Dar ți-a expirat timpul.

78

Mai târziu în acea după-amiază mă găseam în biserica St. Anthony – St. Tony, cum îi spuneam de pe vremea când eram copil în casa la fel de venerată a lui Buni aflată în apropiere. Biserica era situată cam la un cvartal de spitalul unde murise Maria. Îmi transferasem îngrijirea spirituală de la un doctor de cap la Capul universului și speram să văd o îmbunătățire, însă mi-am dat seama că se poate să nu fie chiar așa.

Am îngenunchat în fața altarului și am lăsat mirosul prea dulceag de tămâie și picturile cu Nașterea și Răstignirea să treacă peste mine și să-și îndeplinească treaba murdară. Cel mai frapant lucru la cele mai frumoase biserici, pentru mine, e că au fost în mare parte proiectate de oameni inspirați de credința în ceva mai mare și mai important decât ei înșiși și așa încerc să-mi călăuzesc și eu viața. Mi-am înălțat privirea spre altar și un suspin îmi scăpă de pe buze. În ce îl privește pe Dumnezeu, eu cred. E simplu și așa a fost dintotdeauna. Poate că simt că e puțin straniu sau îndrăzneț să-ți imaginezi că Dumnezeu gândește ca și noi; sau că Dumnezeu are o față mare, blândă de om; sau că Dumnezeu este alb, maroniu, negru, galben, verde sau cum o fi; sau că Dumnezeu ne ascultă rugăciunile în orice moment din zi sau din noapte, sau că ni le ascultă vreodată.

Însă am rostit câteva rugăciuni pentru Kayla în rândul din față de la St. Tony – cerând nu doar să supraviețuiască rănilor, ci și să se vindece din alte puncte importante de vedere. Oamenii reacționează diferit la atacuri care pun în pericol viața propriei persoane, a membrilor familiei, a casei. Știu asta din experiență. Și acum, din nefericire, o știa și Kayla.

Având dispoziție pentru rugăciune, am spus câteva cuvinte personale și pentru Maria, care-mi ocupase gândurile atât de mult în ultima vreme.

Am vorbit chiar și cu Maria, dacă se poate spune așa. Speram că îi plăcea felul în care-i creșteam pe copii – un subiect frecvent în conversațiile noastre. Apoi am spus o rugăciune pentru Buni și sănătatea ei fragilă; rugăciuni pentru copii; și chiar câteva cuvinte pentru pisicuța Rosie, care suferea de o răceală serioasă și mă temeam că e pneumonie. *Nu lăsa să moară pisica noastră. Nu acum. Și Rosie e o făptură bună.*

79

Măcelarul se afla în Georgetown să elibereze un pic din tensiunea acumulată – altfel s-ar fi putut ca lucrurile să nu decurgă prea bine când avea să se întoarcă la Caitlin și la copilași, la viața sa de pe calea cea dreaptă și îngustă. De fapt, își dăduse seama cu mult timp în urmă că-i făcea plăcere să ducă o viață dublă. Cui naiba nu i-ar fi plăcut?

Poate că astăzi se impunea un nou joc de Roșu – verde. De ce nu? Războiul cu Maggione Junior îl stresa foarte mult.

Cvartalul 3 000 de pe Q, Street, pe unde se plimba acum cu pași alerti, era mărginit frumos cu copaci și dominat de case atrăgătoare împărțite în apartamente și de locuințe chiar mai mari, de genul conacelor. Era cu precădere o zonă rezidențială bogată, iar mașinile parcate vorbeau despre gusturile și statutul social al celor care locuiau acolo: câteva Mercedesuri, un Range Rover, un BMW, un Aston Martin, unul sau două Bentley-uri strălucitoare.

În mare parte, circulația pietonilor se limita la cei care intrau sau ieșeau din casă. Treabă bună pentru scopurile sale de azi. Avea căștile pe urechi și asculta o trupă din Scoția care-i plăcea lui, Franz Ferdinand. În cele din urmă însă, opri muzica și deveni serios.

La casa de cărămidă roșie de la colțul Thirty-first și Q, Street părea că se pregătește o cină festivă elaborată pentru acea seară. Bunătăți asortate și excesiv de scumpe erau transportate de la duba lungă inscripționată „Georgetown Valet“, iar felinarele de imitație pe gaz din fața casei erau testate de muncitori. Luminile păreau să funcționeze perfect. „Strălucește, strălucește.“

Atunci Măcelarul auzi tic-toc-ul tocurilor unei femei. Sunetul tentant, aproape amețitor, venea din fața lui, de pe trotuarul care era mai degrabă cărămidă decât asfalt și se întindea prin cartier precum un colier lăsat să cadă pe o masă.

În sfârșit, o văzu pe femeie din spate – o bucațică bună, cu forme frumoase și păr lung și negru care-i atârna până la jumătatea spatelui. O irlandeză ca și el? O fătucă frumoasă? N-aveai cum să-ți dai seama sigur văzând-o doar din spate, însă urmărirea începuse. În curând avea să știe câte își dorea de la ea. Simțea că deține deja controlul asupra sorții ei, că ea îi aparținea lui, Măcelarului, puternicul său *alter ego* sau poate *adevăratei* sale identități. Cine putea ști?

Se apropia din ce în mai mult de femeia cu păr negru ca pana corbului, cercetând aleile înguste care se întindeau în spatele caselor mai mari, pâlcurile de copaci, căutând un loc bun – când văzu un magazin în față. Ce era asta?

Singurul spațiu comercial pe care-l întâlnise pe o distanță de câteva cvartale. Părea aproape nelalocul lui în cartier.

„SARAH'S MARKET“, zicea afișul de la intrare.

Și apoi frumusețea cu păr negru intră înăuntru.

— Blesteme! Planul mi-a fost zădărnicit, șopti Măcelarul și rânji imaginându-se cum

își răsucea o mustață de personaj negativ. Îi plăcea genul ăsta de joc, rutina asta periculoasă și provocatoare de-a șoarecele și pisica în care el făcea toate regulile. Însă zâmbetul i se stinse pe loc – pentru că mai văzu ceva la Sarah's Market și acest ceva nu-i fu pe plac.

Ziare afișate pe stand – exemplare din *Washington Post*. Și știi ce? Își aminti brusc că domnul Bob Woodward însuși locuia undeva în zonă – însă asta nu era partea problematică.

Fața sa era problema, sau oricum o aproximație, o schiță deloc proastă a Măcelarului. Era postată chiar deasupra știrilor zilnice, exact unde nu ar fi trebuit să se afle.

– Dumnezeuule, sunt celebru!

80

Nu era însă de glumit cu asta și Michael Sullivan se îndreptă repede înapoi la locul unde-și parcase mașina pe Q, Street. De fapt, ceea ce se întâmplase era cel mai dezastruos curs al evenimentelor pe care și l-ar fi putut imagina. Nimic nu părea să-i mai iasă cum trebuie în ultima vreme.

Stătu pe locul din față al Cadillacului și analiză cu calm situația nefericită.

Se gândi la posibilitățile „suspecți”, la femeia care trebuie să fi răspândit povești despre el. Poate chiar să fi dat o descriere poliției. Se gândi că era atacat din două părți deodată, de către poliția din Washington și de către mafie. „Ce-i de făcut, ce-i de făcut?”

Când o posibilă soluție îi veni în minte, aceasta fu satisfăcătoare și aproape entuziasmantă, pentru că lui îi părea ca un joc nou. O altă întoarcere a butonului.

Cei de la poliția din DC credeau că știi cum arată, ceea ce putea să-i creeze probleme serioase, dar se putea de asemenea să-i facă neglijenți sau chiar prea încrezători.

„Greșală. A lor.”

Mai ales dacă lua contramăsurile potrivite chiar acum, ceea ce avea, cu siguranță, de gând să facă. Dar care erau, mai exact, măsurile de apărare pe care trebuia să și le ia?

Primul pas îl duse pe Wisconsin Avenue, lângă Blues Alley – exact unde își amintea că era frizeria. Un frizer pe nume Rudy avea un scaun liber pentru el în mijlocul după-amiezii, așa că Sullivan se instalează confortabil pentru o tunsoare și un bărbierit.

Era relaxant și destul de plăcut de fapt și se întreba cum avea să arate după, dacă avea să-i placă noua lui înfățișare.

După alte zece sau douăsprezece minute, fapta fu comisă. „Scoate bandajele, doctore Frankenstein.” Frizerul scund și grăsuț părea mulțumit de sine.

„Dacă ai dat-o-n bară, ești mort. Nu glumesc, Rudy, se gândi Măcelarul. O să te tai în bucăți cu propriul brici. Să vedem ce o să aibă *Washington Post* de spus despre asta!”

Dar, ce să vezi!

– Nu-i rău. Îmi place. Cred că semăn un pic cu Bono.

– Sonny și Cher – despre acel Bono vorbești? zise Rudy cel Prost. Nu știu ce să zic, domnule. Eu cred că sunteți mai chipeș decât Sonny Bono. A murit, știți?

– Mă rog, făcu Sullivan și-și plăti nota, îi dădu frizerului un bacșiș și se cără de acolo.

Apoi merse cu mașina până în cartierul Capitol Hill din DC.

Îi plăcuse dintotdeauna zona, i se părea excitantă. Cei mai mulți oameni percepeau imaginea Capitoliului ca fiind compusă din treptele și terasele grațioase ale fațadei de vest. Însă pe partea de *est*, în spatele Capitoliului, Curții Supreme și Congresului, se găsea un cartier rezidențial aglomerat pe care îl cunoștea destul de bine. „Am mai bătut această cale.”

Măcelarul trecu prin Lincoln Park, care avea o vedere excepțională a domului Capitoliului, acum că frunzele începuseră să cadă.

Fumă o țigară și-și revăzu planul în fața oarecum bizarului Memorial al Emancipării, care înfățișa un sclav eliberându-se din lanțuri în vreme ce Lincoln citea Proclamația de Emancipare^[3].

„Lincoln, un om bun, potrivit multor surse. Eu, un om foarte rău. Mă întreb cum se întâmplă chestiile astea?” cugetă el. Câteva minute mai târziu, intra prin efracție într-o casă de pe C Street. Știa pur și simplu că asta era târfa care vorbise despre el. Simțea asta în oase, în sânge. Și în curând avea să știe cu siguranță.

O găsi pe Mena Sunderland adăpostită frumos în mica și adorabila ei bucătărie. Era îmbrăcată în blugi, un tricou alb imaculat, saboți uzați, pregătind paste pentru o persoană și sorbind dintr-un pahar cu vin. „Frumușică foc”, se gândi el.

– Ți-a fost dor de mine, Mena? Mie mi-a fost dor de tine. Și știi ce? Aproape uitasem cât de frumoasă ești.

„Însă n-am să te mai uit de acum înainte, fată dragă. Am adus o cameră să-ți fac poze de data asta. O să fii până la urmă în minunata mea colecție de fotografii. Da, da, o să fii!”

Și îi făcu prima tăietură cu bisturiul.

Eram încă în biserică când îmi sună telefonul și era vorba de probleme lângă Capitoliu. Am rostit o rugăciune scurtă pentru oricine ar fi fost în pericol și ca să-l prindem curând pe ucigașul-violator. Apoi am plecat în fugă de la St. Anthony.

Eu și Sampson ne-am grăbit spre cartierul din spatele Capitoliului în mașina sa, cu sirena urlând și cu girofarul pornit. Banda galbenă a poliției era deja întinsă peste tot

când am ajuns noi. Scena, fundalul unor clădiri guvernamentale importante, nu putea fi mai dramatică, mă gândeam eu, în vreme ce am parcurs în fugă, împreună cu Sampson, cele patru trepte de piatră din fața unei case din cărămidă de culoare roșiatică.

Face spectacol pentru noi? O face intenționat? Sau, pur și simplu, așa s-a întâmplat?

Am auzit o alarmă de mașină țiuind și m-am uitat înapoi spre stradă. Ce priveliște ciudată, curioasă: poliție, reporteri, o mulțime crescândă de privitori.

Frica era clar întipărită pe multe dintre fețe și n-am putut să nu mă gândesc că acesta era un tablou familiar al epocii, privirea aceasta de spaimă, starea aceasta teribilă de spaimă de care părea să fie cuprinsă întreaga țară – poate chiar întreaga lume se temea acum.

Din nefericire, situația era și mai gravă înăuntru. Locul faptei era deja controlat cu strictețe de detectivi criminaliști și tehnicieni cu fețe sumbre, însă Sampson fu lăsat să intre. Trecu peste obiecțiile unui sergent și mă introduse și pe mine.

Am intrat în bucătărie.

Incredibilul loc al crimei.

Atelierul ucigașului.

Am văzut-o pe biata Mena Sunderland acolo unde zăcea întinsă pe gresia maro-roșcată. Ochii i se dăduseră peste cap dezvelindu-și albul și păreau să fie fixați pe un punct din tavan. Însă ochii Menei nu fură primul lucru pe care l-am observat. O, ce nemernic era criminalul ăsta!

Un cuțit de tăiat carnea îi era înfipt în gât, poziționat ca un țăruș mortal. Avea răni multiple pe față, tăieturi adânci, pline de răutate fără rost. Bluza, un tricou alb, fusese smulsă. Blugii și chiloții îi fuseseră coborâți până la glezne, dar nu dați jos. Unul din pantofi îl avea încă în picior, unul nu, un sabot albastru-pal zăcând pe o parte în sânge.

Sampson se uită la mine:

– Alex, ce înțelegi din toate astea? Spune-mi.

– Nu prea multe. Deocamdată. Nu cred că s-a deranjat s-o violeze, am speculat eu.

– De ce nu? I-a dat jos pantalonii.

Am îngenuncheat peste cadavrul Menei.

– După natura rănilor. Atâta sânge. Desfigurarea. Era prea furios pe ea. I-a spus să nu vorbească cu nimeni, iar ea nu l-a ascultat. Despre asta e vorba. S-ar putea ca noi să fim vinovați de moartea ei, John.

Sampson reacționează furios:

– Alex, i-am spus să nu se întoarcă încă aici. I-am oferit supraveghere, protecție. Ce puteam face mai mult?

Am clătinat din cap:

– S-o fi lăsat în pace, poate. Să fi prins ucigașul înainte să ajungă la ea. Altceva, John, orice altceva în afară de asta.

Acum investigam cazul și pentru Mena Sunderland, în memoria ei – cel puțin asta îmi spuneam, așa raționalizam eu. Făceam asta pentru Maria Cross și Mena Sunderland, și pentru toate celelalte.

În următoarele trei zile am lucrat împreună cu Sampson în timpul zilei și apoi ieșeam tot împreună pe străzi noaptea. Tura noastră ținea de obicei de la zece până pe la două. Făceam parte din forțele de poliție care patrulau în cartierele Georgetown și Foggy Bottom, zone unde violatorul-ucigaș mai lovise înainte. Emoțiile erau puternice, însă nimeni nu-l voia mai mult decât mine.

Totuși, mă străduiam cât puteam să păstrez perspectiva și controlul asupra investigației foarte tensionate. Aproape în fiecare seară reușeam să iau cina cu Buni și cu copiii. Am sunat-o pe Kayla Coles în Carolina de Nord să văd ce face și părea mai bine. Am ținut, de asemenea, și vreo șase ședințe cu pacienții mei, inclusiv cu Kim Stafford care venea să mă vadă de două ori pe săptămână și chiar observam un oarecare progres. Logodnicul său nu-i pomenise niciodată despre „discuția” noastră.

Ritualul de dimineață includea și cumpărarea unei cafele de la Starbucks, care se afla chiar la mine în clădire, sau de la Au Bon Pain de la intersecția dintre Indiana și Sixth Street. Problema cu cei de la Au Bon Pain e că îmi plăceau produsele lor de patiserie prea mult, așa că trebuia să stau departe de locul ăla pe cât posibil.

Kim era pacienta mea preferată. Terapeuții au de obicei favoriți, oricât ar încerca să nege acest lucru.

— Mai ții mine, ți-am spus că *Jason* nu-i un tip așa de rău? zise ea la vreo cincisprezece minute de la începerea ședinței într-o dimineață.

Mai țineam minte, la fel cum mai țineam minte cum îl bumbăcisem chiar în incinta secției unde lucra.

— Ei bine, e pur și simplu un gunoi fără cusur, doctore Cross. Mi-am dat seama de asta. Mi-a luat un pic mai mult decât ar fi trebuit.

Am dat din cap și am așteptat să aud mai multe. Știam exact ce vreau să aud în clipa următoare.

— M-am mutat de la el. Am așteptat până a mers la lucru, apoi am plecat. Adevărul? Sunt speriată de moarte. Dar am făcut ceea ce trebuia să fac.

Se ridică și se duse la fereastra care dădea spre Judiciary Square. Se vedea și Tribunalul Districtual din biroul meu.

— De când ești căsătorit? mă întrebă ea, aruncând o privire la verigheta pe care o purtam încă pe mâna stângă.

— Am fost căsătorit. Nu mai sunt.

I-am spus un pic despre Maria, despre ce s-a întâmplat cu mai bine de zece ani în

urmă – versiunea prescurtată, nesentimentală.

— Îmi pare rău, a zis ea când am terminat. Avea lacrimi în ochi, ultimul lucru pe care mi-l doream. În acea dimineață am trecut prin câteva momente grele, am făcut un oarecare progres. Apoi s-a întâmplat un lucru ciudat – mi-a strâns mâna înainte să plece.

— Ești un om bun, zise ea. La revedere, domnule doctor Cross.

Și m-am gândit că se putea să fi pierdut un pacient – primul – pentru că făcusem treabă bună.

83

Ce s-a întâmplat în acea seară m-a lăsat mut de uimire. De fapt, fusese o seară întru totul plăcută până când lucrurile au luat o întorsătură proastă. Îi răsăfășasem pe Buni și pe copii cu o cină specială la Kinkead's, în apropiere de Casa Albă, pe Pennsylvania Avenue, restaurantul nostru favorit din Washington. Marele cântăreț de jazz Hilton Fenton veni la masa noastră și ne spuse o poveste amuzantă despre actorul Morgan Freeman. Ajunși acasă, am urcat scările abrupte de lemn către biroul meu din pod, blestemând treptele printre dinți, una câte una.

Am pus să ascult ceva de Sam Cooke, începând cu o melodie foarte populară, *You Send Me*. M-am cufundat apoi în dosarele vechi ale poliției de pe vremea când Maria fusese ucisă – sute de pagini.

Căutam cazuri nerezolvate de viol de pe vremea aceea, mai ales care avuseseră loc în Southeast sau în apropiere. Lucram concentrat și ascultam muzică și am fost surprins când m-am uitat la ceas și am văzut că era trei și zece. Câteva lucruri interesante ieșiseră la iveală din cazul de violuri în serie care era în desfășurare în preajma morții Mariei.

De fapt, violurile începuseră cu câteva săptămâni înainte ca Maria să fie împușcată și se opriseră imediat după crimă. Nu mai reîncepuseră apoi. Și ce însemna asta – că violatorul era poate un vizitator al orașului?

Cel mai interesant pentru mine era faptul că nu exista o descriere a violatorului de la niciuna dintre victime. Primiseră îngrijiri medicale, însă refuzaseră să vorbească cu poliția despre ce li se întâmplase. Asta nu dovedea nimic, însă mă făcu să răsfoiesc în continuare.

Am trecut prin mai multe dosare și tot n-am găsit nicio descriere din partea victimelor. Putea fi o coincidență? Mă îndoiam. Am citit mai departe.

Atunci m-am oprit ca lovit de trăsnet din pricina unei însemnări din rapoartele poliției. Un nume îmi sări în ochi.

Maria Cross.

Asistent social la Potomac Gardens.

Un oarecare detectiv Alvin Hightower – eram destul de sigur că era mort acum –

scriesese un raport cu date medicale despre violarea unei studente de la Universitatea „George Washington“. Atacul avusese loc într-un bar de pe M Street.

Pe măsură ce citeam, îmi venea tot mai greu să respir. Îmi aminteam de o conversație pe care o avusesem cu Maria cu vreo două zile înainte să moară. Era despre un caz la care lucra, al unei fete care fusese violată.

Potrivit raportului detectivului, fata îi dăduse o descriere a violatorului asistentei sociale – *Maria Cross*. Era un bărbat alb, puțin peste unu optzeci, posibil din New York. Când terminase cu fata, făcuse o plecăciune scurtă.

Degetele îmi tremurau. Am întors pagina și am verificat data raportului inițial. Și acolo era – *ziua de dinaintea morții Mariei*.

Și violatorul?

Măcelarul. Ucigașul mafiei pe care-l urmărisem. Mi-am amintit plecăciunea lui de pe acoperiș, vizita neașteptată la mine acasă.

Măcelarul.

Aș fi pariat pe viața mea că el era.

Partea a patra

UCIGAȘUL DE DRAGONI

Buni ridică telefonul din bucătărie, unde familia se adunase să pregătească cina în seara aceea. Cu toții aveam câte o sarcină pentru pregătirea mesei, de la curățatul cartofilor la prepararea unei salate Caesar și la pusul mesei cu tacâmurile bune de argint. Mă încordam însă de fiecare dată când suna telefonul. „Acum ce mai era? Aflase Sampson ceva despre Măcelar?”

Buni vorbi în receptor:

— Bună, drăguță, cum mai ești? Cum te simți? O, asta e bine, mă bucur mult să aud. Stai să-l chem. Alex e aici, toacă legume de parcă ar lucra la cantină. O, da, se descurcă destul de bine. O să fie și mai bine când o să-ți audă vocea.

Știam că trebuie să fie Kayla, așa că am răspuns la telefonul din camera de zi. Făcând asta, m-am întrebat când am ajuns o familie cu telefoane aproape în fiecare cameră, ca să nu mai vorbim de mobilele pe care Damon și Jannie le luau cu ei la școală acum.

— Deci, *cum* te mai simți, drăguță? am răspuns și am încercat să imit tonul dulceag al lui Buni. Am răspuns, puteți să închideți în bucătărie, am adăugat eu pentru galeria de glumeți care ascultau, chicotind și râzând acolo.

— Bună, Kayla! Pa, Kayla! rostiră copiii în cor.

— Pa, Kayla, adăugă Buni. Te iubim. Să te faci bine repede.

Amândoi auzirăm un clic și atunci Kayla zise:

— Sunt foarte bine. Pacienta se simte minunat. Aproape vindecată și gata să tăbăcească din nou niște funduri.

Am zâmbit și am simțit căldura curgând prin mine doar auzindu-i vocea, chiar și așa printr-un apel de la mare distanță.

— Păi, mă bucur să te aud din nou cu vocea care e gata să tăbăcească funduri.

— Și pe al tău, Alex. Și pe al lui Buni și pe ale copiilor. Îmi pare rău că nu am sunat săptămâna trecută. Tata nu s-a simțit prea bine, însă începe să-și revină acum. Și mă cunoști. Am mai făcut muncă *pro bono* prin cartier. *Urăsc* pur și simplu să fiu plătită, știi tu.

Urmă o scurtă pauză, însă am umplut apoi intervalul cu întrebări insipide despre părinții Kaylei și despre viața în Carolina de Nord, unde ne-am născut amândoi. Între timp, mă calmasem un pic în legătură cu apelul neașteptat de la Kayla și eram iar eu însumi.

— Și cum ești totuși? am întrebat-o eu. Chiar te simți bine? Aproape refăcută?

— Da. Și am o viziune mai clară despre unele lucruri decât am avut în ultima vreme.

Am avut timp să procesez și să reflectez, ceea ce e o schimbare. Alex, m-am gândit că... s-ar putea să nu mă mai întorc la Washington. Am vrut să discut cu tine înainte să spun altcuiva.

Stomacul mi se prăbuși ca un lift defect într-un zgârie-nori. Bănuisem eu că se putea să vină și asta, dar tot m-am clătinat din pricina loviturii.

Kayla continuă să vorbească:

— Sunt multe de făcut aici. Mulți bolnavi, desigur. Și uitasem cât de drăguț, cât de *sănătos* e locul ăsta. Îmi pare rău, nu mă exprim... nu spun foarte bine ce am de spus.

Am strecurat o idee glumeață:

— Nu prea te pricepi la vorbe. Asta e problema cu voi, oamenii de știință.

Kayla suspină adânc:

— Alex, crezi că greșesc? Știi ce vreau să zic? Sigur că știi.

Am vrut să-i spun Kaylei că se înșela cumplit, că ar fi trebuit să se grăbească înapoi în DC, însă n-am putut s-o fac. *De ce oare?*

— Bine, ăsta e singurul răspuns pe care pot să-l dau, Kayla. Tu știi ce e bine pentru tine. Nu aș încerca vreodată să te influențez absolut deloc. Știu că n-aș putea nici dacă aș vrea. Nu știu dacă m-am exprimat cum trebuie.

— O, cred că ai făcut-o. Tu ești pur și simplu sincer, zise ea. Chiar trebuie să-mi dau seama ce e mai bine pentru mine. E în natura mea, nu-i așa? A amândurora.

Am continuat să vorbim o vreme, însă când am închis în cele din urmă, aveam un sentiment îngrozitor în legătură cu cele întâmplare. „Am pierdut-o, nu-i așa? Ce-i cu mine? De ce nu i-am spus Kaylei că am nevoie de ea? De ce nu i-am spus să se întoarcă la Washington cât de repede poate? De ce nu i-am spus că o iubesc?”

După cină, m-am dus sus în pod, refugiul meu, locul meu de evadare, și am încercat să mă pierd în dosarele vechi rămase de pe vremea morții Mariei. Nu m-am gândit prea mult la Kayla. Mă gândeam fără încetare la Maria și-mi era dor de ea mai mult decât îmi fusese în ani de zile, mă întrebam cum ar fi fost viața noastră dacă nu ar fi murit.

Pe la ora unu dimineața, am coborât în cele din urmă în vârful picioarelor. M-am strecurat din nou în camera lui Ali. Silențios ca un șoarece de biserică, m-am întins alături de băiețelul meu dulce și visător.

Am prins mâna micului Alex cu degetul mic și am rostit fără sunet cuvintele: „Ajută-mă, cățeluș”.

Evenimentele evoluau cu rapiditate acum... fie spre mai bine, fie spre mai rău. Michael Sullivan nu mai fusese atât de implicat și de plin de tensiune de ani buni și, de

fapt, îi plăcea sentimentul că era în viteză. Se întorsese, nu-i așa? Da, la naiba, și era și în floarea vârstei. Nu fusese niciodată mai furios sau mai concentrat. Singura problemă reală era că simțea că are nevoie de mai multă acțiune, de orice fel se găsea. Nu mai putea sta liniștit în motelul acela, nu mai putea să se uite la episoade vechi din *Lege și ordine* sau să mai joace fotbal și baseball cu băieții.

Avea nevoie să vâneze; să se miște încontinuu; avea nevoie ca dozele de adrenalină să fie mai aproape de el.

„Greșeală.“

Așa că iată-l din nou în DC – unde nu trebuia să fie –, nici chiar cu părul tuns scurt și o bluză cu glugă argintiu cu albastru a echipei de baschet Georgetown Hoyas ce îl făcea să arate ca un aspirant jalnic la statutul de carierist arogant care merita să fie pocnit în mutră și lovit cu picioarele în cap când se află la pământ.

Însă, fir-ar să fie, îi plăceau femeile de aici și cel mai mult tipul de carieriste înțepate. Tocmai terminase de citit *Sate*^[4] de John Updike și se întreba dacă bătrânul Updike era măcar pe jumătate la fel de excitat ca unele dintre personajele despre care scria. Nu scrisese oare șopârla aia pofticioasă și *Cupluri*? În plus, Updike avea vreo șaptezeci și ceva de ani și tot vorbea despre sex ca și cum ar fi fost un adolescent la o fermă din Pennsylvania, care și-o punea cu toate vietățile cu două, trei sau patru picioare. Dar cine știe, poate că-i scăpa lui sensul cărții. Sau poate că îi scăpa lui Updike. Era posibil? Ca scriitorul să nu înțeleagă prea bine ce scrie despre sine însuși?

Oricum, le simpatiza pe femeile simandicoase din Georgetown. Miroseau atât de bine, arătau foarte bine, vorbeau bine. *Femeile din Georgetown*, acum asta ar fi fost o carte faină să o scrie cineva, poate chiar Johnny U.

Mamă, cel puțin lui i se părea că e amuzant. Pe drumul cu mașina din Maryland ascultase U2, iar Bono se văitase despre cum i-ar fi plăcut să petreacă o vreme *înăuntrul* minții iubitei lui. Sullivan se întrebă – lăsând la o parte romantismul irlandez lacrimogen – dacă era chiar așa o idee genială. Avea Caitlin nevoie să intre în mintea lui? Cu siguranță, nu. Avea el nevoie să fie în a ei? Nu, Pentru că nu prea agrea spațiile mari și goale.

Deci unde dracu' se afla?

A, Thirty-first Street. Pe Blues Alley, care era destul de pustie la acea oră din zi – spre deosebire de noapte, când se deschideau cluburile în partea aceasta a Washingtonului și mulțimile ieșeau la iveală. Îi asculta pe James McMurtry și Heartless Bastards. Îi plăcea CD-ul destul de mult ca să mai rămână câteva minute în mașina parcată.

În cele din urmă coborî, își întinse picioarele și trase o gură de aer de oraș, moderat poluat.

„Cine nu-i gata, îl iau cu lopata.“ Se hotărî să o taie spre Wisconsin Avenue și să vadă ce doamne erau pe acolo, poate să o atragă pe una dintre ele pe alee cumva. Și apoi? Ce

naiba, să facă orice avea el chef. Ei era Michael Sullivan, Măcelarul din Sligo, un nenorocit nebun cum nu s-a mai găsit altul pe globul ăsta rotitor de gaz și rocă. Cum suna replica aia veche ce-i plăcea lui? „Trei dintre cele patru voci din mintea mea îmi zic să-i dau bătaie.”

Intrarea din Thirty-First Street pe alee era scăldată în strălucirea de un galben pal a luminilor de la un local specializat în spaghete numit Ristorante Piccolo. Multe dintre locurile intens frecventate de pe M Street, care se întindea în paralel cu aleea, aveau intrările de serviciu în partea aceea.

Trecu pe lângă intrarea din spate a unui *steakhouse*, apoi a unui bistro francez și ceva de gen fast-food cu burgeri care scuipa fum.

Observă un tip intrând pe alee – apoi doi – și care mai și veneau în direcția lui.

Ce naiba era asta?

Ce se întâmpla aici?

Însă știa ce era, nu-i așa? Era capătul drumului. Cineva ajunsese în sfârșit cu un pas înaintea lui, în loc să se întâmple invers. Haine de piele.

Genul de dpi puși pe hartă, solizi. Cu siguranță, nu erau niște studenți din Georgetown care o luaseră pe o scurtătură să îmbrace dintr-o vacă la Steak & Brew.

Se întoarse înapoi spre Thirty-first – și văzu încă doi dpi.

„Greșeală. Mare. A mea.”

Îl subestimase pe John Maggione.

86

— Domnul Maggione ne-a trimis, striga unul dintre durii care se îndreptau către Michael Sullivan, venind cu îndrăzneală și aroganță dinspre intrarea pe alee de pe Wisconsin. Gorilele se mișcau repede acum și-l încolțiseră. Se duseseră intriga și misterul acum, ca să nu mai pomenim că doi dintre ei aveau deja armele scoase, atârând într-o parte, și că Măcelarul nu era înarmat, cu excepția bisturiului chirurgical din cizmă.

Nici gând să-i poată da gata pe toți patru, nu cu o lamă. Probabil, nici dacă ar fi avut o armă la el. Așa că ce putea face? Să le facă o poză cu camera?

— S-a exprimat greșit, Măcelarule. Domnul Maggione nu vrea să te *vadă*, zise un tip mai în vârstă. Vrea doar să dispari. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Astăzi, de pildă. Crezi că poți să faci asta pentru domnul Maggione? Pun pariu că se poate. Apoi o să-ți găsim soția și pe cei trei copii și-i facem și pe ei să dispară.

Creierul lui Michael Sullivan gonea acum analizând toate posibilitățile.

Poate că-l putea da gata pe unul dintre ei, pe ăla cu gura mare; atunci nu ar fi o pierdere totală. Să-i închidă fleanca aia spurcată o dată pentru totdeauna. Și să-l și taie

bine.

Dar ceilalți trei?

Poate că-i putea termina pe doi dintre ei, dacă lucra bine și avea noroc. Dacă ar fi putut să-i facă să se apropie suficient ca să folosească lama, ceea ce n-avea să se întâmple. Probabil că erau ei proști, dar nici în halul ăsta. Deci cum putea face să se întâmple ceva? Nu voia să moară fără să lupte, totuși.

— Ești destul de bărbat să mă învingi singur? îi strigă el celui cu gura mare. Ei, *babbo*? Folosi termenul mafiei pentru idiot, găinar de doi bani. Încearca să-l stârnească, dacă putea. Ce dracu', ar fi încercat orice acum. Avea să moară într-un minut sau cam așa și pur și simplu nu era pregătit să se ducă încă.

Gura ucigașului se strâmbă într-un zâmbet sinistru:

— Fără-ndoială. Te pot omorî singur. Dar ia ghici, ghici cine e *babbo* astăzi? Îți dau un indiciu. Probabil, l-ai șters la fund azi-dimineață.

Măcelarul băgă mâna în buzunarul puloverului sport și o ținu acolo.

Gorila cu gura mare se răzgândi imediat și ridică mâna liberă. Ceilalți se opriră din mers. Cu toții își scosese răzândi armele, însă nu se apropiau mai mult de legendarul Măcelar.

Vorbărețul le indică oamenilor din spatele lui Sullivan să se miște la dreapta, în vreme ce el și al patrulea bărbat se dădură mai la stânga. Astfel aveau cu toții un culoar liber de tragere. Deșteaptă mișcare.

— Mick cel idiot. Ai încurcat-o de data asta, nu-i așa? O întrebare: Te-ai gândit vreodată că o să se termine așa?

Sullivan trebui să râdă la replica asta.

— Știi ce? Nu m-am gândit vreodată că o să se termine. Nu mi-a trecut prin cap. Nici chiar acum.

— O, ba o să se termine. Chiar aici, chiar acum. Tu vizionează doar filmul până când luminile cinematografului se vor stinge pentru tine!

Ceea ce era evident adevărat, fără îndoială – însă atunci Măcelarul auzi ceva ce nu-i veni să-și creadă urechilor.

Venea din spate, așa că trebui să se întoarcă să verifice, să vadă dacă e adevărat sau dacă era o glumă crudă pe care i-o făcea careva.

Cineva striga la capătul îndepărtat al aleii – ăsta trebuia să fie un *miracol* dat naibii.

Sau era cea mai norocoasă zi din viața lui.

Poate ambele.

Cavaleria sosise!

Ia te uită cine era aici ca să salveze situația!

— Poliția metropolitană! Toată lumea să pună armele jos. Acum! Suntem ofițeri de poliție. Armele jos la pământ!

Sullivan văzu polițiștii care păreau a fi detectivi, doi negri lucrați, în haine civile.

Veneau din spatele gorilelor mafiei care stăteau la intrarea de pe Thirty-first, încercând să-și dea seama ce naiba să facă acum, care era următoarea mișcare.

La asta se gândea și el.

Ce priveliște să-i vezi pe cei doi polițiști, totuși, și Sullivan se întrebă: Se poate oare să facă parte din echipele speciale desfășurate în Georgetown ca să-l prindă pe violator, adică pe el?

La dracu', putea paria pe tot ce vrei că era adevărat și, dacă așa stătea situația, el era singurul de pe alee care-și dăduse deocamdată seama de asta.

Unul din polițiști chema deja ajutoare prin stație. Atunci cei doi mafioți de la intrarea dinspre Wisconsin se întoarseră pur și simplu și *plecară*.

Detectivii aveau armele scoase, însă ce să facă? Realist vorbind, ce puteau să facă?

Sullivan aproape izbucni în râs, întorcându-se și el agale și pornind către Wisconsin.

Apoi o luă la fugă, un sprint în toată puterea cuvântului către strada aglomerată. Nebun cum era, începu să se prăpădească de râs. Se hotărî s-o șteargă, să fugă pur și simplu. Ca pe vremuri, când era un puști în Brooklyn, la prima crimă. „Fugi, Mikey, fugi. Fugi să-ți salvezi viața.”

Ce puteau să facă polițaii de la metropolitană? Să-l împuște în spate? Pentru ce? Pentru că fugise? Pentru că era victima potențială a patru bărbați înarmați pe o alee?

Polițiștii urlau, amenințându-l, însă tot ce puteau face era să se uite cum le scapă. Cel mai amuzant lucru pe care-l văzuse de ani buni, poate chiar în toată viața lui. Cavaleria venise în ajutorul *lui*.

„Greșeală uriașă. A lor.”

88

Șase ofițeri în uniformă intrau și ieșeau din secția de pe Wisconsin Street, când eu și Sampson am ajuns acolo în după-amiaza aceea. Un detectiv, pe nume Michael Wright, înțelesese în cele din urmă că el și partenerul său tocmai rataseră, probabil, capturarea violatorului din Georgetown, că se putea să fi ratat cea mai mare lovitură din carieră. Totuși, reținuseră doi oameni care puteau ști ce se întâmplă. Aveau nevoie de cineva să încheie jocul.

Eu și Sampson am intrat în sediu și ne-am îndreptat către sălile de interogatoriu, care se găseau dincolo de birourile *open space* ale detectivilor. Locul arăta familiar – uzat, cu mese foarte murdare, computere vechi și telefoane dintr-o altă eră, dulapuri burdușite cu

documente.

Înainte să intrăm în sala de interogatoriu, Wright ne informă că amândoi bărbații nu scosese o vorbă până acum, însă se găsiseră asupra lor pistoale Beretta și nu se îndoia că erau asasini.

— Distracție plăcută, ne ură Wright; apoi eu și John am intrat înăuntru.

Sampson vorbi primul:

— Sunt detectiv John Sampson. El e doctorul Alex Cross. Doctorul Cross e psiholog criminalist implicat în investigarea unei serii de violuri din zona Georgetown. Lucrez și eu la caz ca detectiv.

Niciunul din bărbați nu rosti niciun cuvânt, nici măcar o remarcă șmecheră ca să spargă gheața. Amândoi păreau să aibă în jur de treizeci și ceva de ani, tipul clasic de gorile, cu rânjete permanente pe față.

Sampson le mai puse câteva întrebări; apoi am stat pur și simplu în tăcere la masă, vizavi de cei doi bărbați.

În cele din urmă, o funcționară bătutu la ușă și intră. Îi înmână lui Sampson două faxuri, încă fierbinți din aparat.

Citi paginile – apoi mi le dădu mie.

— Nu credeam că mafia activează în zona DC, zise Sampson. Se pare că m-am înșelat. Sunteți amândoi soldați în mafie. Are vreunul din voi ceva de zis despre cele întâmplate pe alee?

Nu aveau și erau enervant de satisfăcuți că nu ne răspundeau la întrebări, prefăcându-se că nici măcar nu ne aflam în fața lor.

— Doctore Cross, poate că putem să rezolvăm asta fără ajutorul lor. Ce crezi? mă întrebă Sampson.

— Putem încerca. Zice aici că John „Săpătoru’” Antonelli și Joseph „Lamă” Lanugello lucrează pentru Maggione din New York. John Maggione Jr adică. Maggione Sr a fost cel care a angajat un bărbat pe nume Michael Sullivan, cunoscut și ca Măcelarul, să omoare pe cineva în DC cu ani în urmă. Mai ții minte, John?

— Da. A eliminat un traficant de droguri chinez. Soția ta, Maria, a fost și ea ucisă cam tot pe-atunci. Domnul Sullivan e acum suspect și în acest caz.

— Același Michael „Măcelarul” Sullivan e suspect și într-o serie de violuri din Georgetown și cel puțin o crimă legată de acestea. Sullivan era cel pe care l-ați încolțit pe Blues Alley? i-am întrebat eu pe ucigașii mafiei.

Niciun cuvânt nu ieși de la niciunul din ei. Absolut nimic. Cu adevărat niște dpi duri.

Sampson se ridică în cele din urmă, frecându-și bărbia:

— Deci cred că nu mai avem nevoie de Săpătoru’ și de Lamă. Păi, ce să facem cu ei? Ia stai, am o idee. O să-ți placă asta, Alex, continuă Sampson și chicoti ca pentru sine.

Le făcu semn soldaților mafiei să se ridice.

- Am terminat aici. Puteți veni cu mine, domnilor.
- Unde? rupse Lanugello în sfârșit tăcerea. Nu ne-ai acuzat încă.
- Hai să mergem. Am o surpriză pentru voi.

Sampson merse în fața lor, iar eu i-am urmat. Nu părea să le placă să mă aibă în spate. Poate credeau că încă mai am resentimente în legătură cu cele întâmplate Mariei. Ei bine, poate că aveam.

Sampson îi făcu semn unui gardian de la capătul holului și acesta deschise ușa unei celule. Zona unde erau reținuți infractorii erau plină de deținuți care-și așteptau prima înfățișare. Toți erau negri, cu excepția unuia.

– O să stați aici. Dacă vă răzgândiți și vreți să vorbiți cu noi, îi sfătui Sampson pe tipii mafiei, dați un strigăt. Asta dacă eu și doctorul Cross o să mai fim încă în clădire. Dacă nu, mai vedem de voi dimineată. În acest caz, vă doresc o noapte plăcută.

Sampson bătui cu insigna de câteva ori în barele celulei.

– Bărbații aceștia doi sunt suspecti într-o serie de violuri, îi anunță el pe ceilalți prizonieri. Femei de culoare din Southeast. Aveți grijă, totuși, tipii sunt niște duri. *Din New York.*

Am ieșit și gardianul de serviciu trânti ușa celulei în urma noastră.

89

Ora patru într-o rece și ploioasă dimineată, iar cei doi băieți mai mici ai săi se înecau de plâns pe bancheta din spate. La fel și Caitlin în față. Sullivan îi învinovăța pe Maggione Junior și La Cosa Nostra pentru tot, pentru încurcătura uriașă și urâtă care se desfășura acum. Cumva, Maggione avea să plătească pentru asta, iar el aștepta cu nerăbdare ziua revanșei.

La fel și bisturiul și fierăstrăul său de măcelărie.

La două treizeci dimineata își adunase familia în mașină și fugiseră pe ascuns dintr-o casă aflată la vreo zece kilometri de Wheeling, Virginia de Vest. Era a doua mutare în tot atâtea săptămâni, însă nu avea de ales. Le promisese băieților că aveau să se întoarcă în Maryland într-o bună zi, însă știa că nu era adevărat. Sullivan primise deja o ofertă pentru casa de acolo. Avea nevoie de bani pentru planul de scăpare.

Așa că acum el și familia sa fugeau ca să-și salveze viețile. Plecând de la „Casa” lor „din Virginia de Vest”, cum îi spunea el, avea sentimentul că mafia îi va găsi din nou – că puteau să apară de după următoarea curbă.

Însă luă următoarea curbă, apoi pe cea de după și ieși din oraș viu și nevătămat și într-o singură bucată. În curând cântau melodii de-ale celor de la Rolling Stones și ZZ Top, inclusiv o versiune de vreo douăzeci de minute a piesei *Legs*, până când soția sa puse piciorul în prag în fața zgomotului non-stop alimentat de testosteron. Se opriră la

Denny's ca să ia micul dejun, la Micky D. pentru o a doua pauză de mers la toaletă și, pe la ora trei după-amiază, se găseau undeva unde nu mai fuseseră niciodată.

Sullivan spera că nu lăsase nicio urmă care să fie luată de o echipă de ucigași ai mafiei. Nicio firimitură de pâine, ca în *Hansel și Gretel*. Partea bună era că nici el, nici familia sa nu mai fuseseră niciodată în acea regiune. Era teritoriu virgin, fără rădăcini sau legături.

Trase mașina pe aleea unei case în stil victorian cu acoperiș de țiglă înclinat, câteva turnulețe, chiar și o fereastră cu vitralii.

— Ce-mi place casa asta! se laudă Sullivan, tot numai zâmbete false și hiperentuziasm. Bine ați venit în *Florida*, copilași, zise el.

— Foarte amuzant, tată. *Deloc*, replică Mike Jr de pe bancheta din spate, unde toți trei băieții stăteau cu un aer sumbru și deprimat.

Se aflau în *Florida, Massachusetts*, iar Caitlin și copiii mormăiră la auzul încă uneia dintre glumele sale proaste. *Florida* era o localitate mică de mai puțin de o mie de locuitori, situată în ținutul *Berkshire*. Peisaje alpine uluitoare, dacă nu altceva. Și fără ucigași ai mafiei care să te aștepte pe alee. Ce altceva își mai puteau dori?

— Absolut perfect. Ce-ar putea fi mai bine de atât? continuă Sullivan să le spună copiilor, în timp ce aceștia începură să despacheteze din nou.

Și atunci de ce plângea Caitlin când îi arată noua lor cameră de zi cu priveliștea panoramică a marelui munte *Greylock* și a râului *Hoosic*? De ce mințea când îi spusese: „Totul o să fie bine, regina mea, lumina vieții mele“?

Poate pentru că știa că nu era adevărat și, probabil, și ea la fel. El și familia sa aveau să fie asasinați într-o bună zi, poate chiar în casa aceasta.

Dacă nu făcea ceva dramatic ca să împiedice asta. Și repede. Însă ce putea fi acel ceva? Cum să oprească mafia ca să nu-l mai hăituiască?

„Cum să ucizi mafia?“

90

Două nopți mai târziu, Măcelarul era din nou în mișcare. *Doar el. Un singur om.*

Avea un plan acum și călătorea către sud, spre *New York City*. Era încordat și neliniștit, însă cânta împreună cu *Springsteen*, *Dylan*, *Band*, *Pink Floyd*. Nimic altceva decât cântece de aur pentru drumul de patru ore cu mașina către sud. Nu prea voia să-i lase pe Caitlin și pe băieți singuri în casa din *Massachusetts*, însă se gândea că probabil aveau să fie în siguranță acolo deocamdată. Dacă nu, făcuse tot ce putuse pentru ei. Mai mult decât făcuse tatăl lui vreodată pentru el sau pentru mama și frații săi.

Ieși în cele din urmă de pe autostrada *West Side* aproape de miezul nopții; apoi merse drept la complexul de apartamente *Morningside* de pe *West 107th Street*. Mai stătuse

acolo înainte și știa că locul era destul de ferit ca să servească scopurilor sale. Și la îndemână, cu patru linii diferite de metrou care treceau pe la stațiile din apropiere.

Nu era aer condiționat în camere, își aminti el, însă asta nu conta în noiembrie. Dormi ca un copil adăpostit în pânțele mamei. Când Sullivan se trezi la șapte, acoperit de o peliculă subțire de transpirație, mintea îi era concentrată pe o singură idee: *să se răzbune pe Maggione Junior*. Sau poate una și mai bună: *să supraviețuiască celui mai bun și mai puternic*.

În jur de ora nouă în acea dimineață, luă metroul ca să verifice o serie de posibile locații pentru crimele pe care intenționa să le comită în viitorul apropiat. Avea o „listă cu dorințe” cuprinzând mai multe ținte și se întreba dacă totuși careva dintre bărbații aceștia sau dintre cele două femei aveau idee că erau ca și morți, că depindea de el cine trăia și cine murea, și când, și unde.

Seara, pe la nouă, merse cu mașina în Brooklyn, vechiul loc unde obișnuia să-și facă veacul. Chiar în cartierul lui John Maggione, pe terenul său de la Carroll Gardens.

Se gândea la vechiul lui tovarăș, Jimmy Pălărie, fiindu-i un pic dor de el și cugetând că tatăl lui Maggione îi făcuse probabil felul. Cineva o făcuse oricum și făcuse și cadavrul să dispară, ca și cum Jimmy nici măcar nu s-ar fi născut. Bănuise întotdeauna că Maggione Sr era vinovatul, așa că asta era încă un cont pe care Măcelarul îl avea de reglat.

Creștea în el furia asta cumplită. Legată de ceva. Poate de tatăl său – originalul Măcelar din Sligo, gunoiul ăla irlandez care-i distrusese viața înainte să aibă măcar zece ani.

Viră pe strada lui Maggione și trebui să zâmbească în sinea sa. Puternicul don încă trăia ca un instalator cu oarece succes sau poate un electrician într-o casă de două etaje din cărămidă galbenă. Și, mai surprinzător, nu văzu niciun paznic postat la stradă.

Deci fie Junior îl subestima serios, fie oamenii săi erau al naibii de buni la a se ascunde sub nasul tău. Cine știe, poate cineva avea o pușcă cu lunetă ațintită asupra frunții sale chiar acum. *Poate că mai avea doar câteva secunde de trăit*.

Suspansul îl omora. Trebuia să vadă ce se întâmplă aici. Așa că apăsă pe claxon o dată, de două ori, de trei ori și nu se întâmplă nici pe dracu’.

Nimeni nu-l împușcă în țeastă. Și, pentru prima dată, Măcelarul își permise să se gândească: „S-ar putea ca totuși să câștig lupta asta”.

Dezlegase misterul: Maggione Junior își mutase familia din casă. Și Maggione fugea. Apoi își opri șirul gândurilor cu doar un singur cuvânt: „Greșeală”.

Nu-și permitea să facă vreuna – niciun pas greșit de acum și până se sfârșea totul. În caz contrar, era mort.

Simplu.

Sfârșitul poveștii.

Era târziu și m-am hotărât să ies la o plimbare cu R350-ul. Îmi plăcea la nebunie mașina. La fel și copiilor. Chiar și Buni, lăudat fie Domnul. M-am trezit că mă gândeam din nou la Maria. La lunga investigație pe care o efectuasem în cazul morții sale și în care eșuasem. Mă jucam cu propria minte, încercând să-mi imaginez fața ei, încercând să-i aud sunetul vocii exact cum era.

Mai târziu în acea seară, întors acasă, am încercat să dorm, dar n-am putut. Situația era atât de gravă că am coborât și m-am uitat din nou la *Jurnalul unei negrese nebune*. De fapt, m-am trezit că făceam galerie ca un nebun ecranului TV. Filmul lui Tyler Perry se potrivea perfect cu starea mea sufletească.

L-am sunat pe Tony Woods de la biroul federal pe la ora nouă a doua zi dimineața. Apoi mi-am înghițit mândria și i-am cerut ajutorul lui Tony în cazul de viol și crimă. Trebuia să știu dacă FBI avea ceva informații despre ucigașul plătit poreclit Măcelarul, orice ne-ar fi putut ajuta pe mine și pe Sampson – poate ceva confidențial.

— Știam că ne vei suna zilele astea, Alex. Directorul Burns de-abia așteaptă să lucreze din nou cu tine. Vrei să faci ceva muncă de consultanță? Doar ceva lejer. Depinde de tine ce și unde, mai ales acum că te ocupi din nou de cazuri.

— Cine a zis că mă ocup? Asta e o situație specială, i-am explicat lui Tony. Măcelarul a ucis-o probabil pe soția mea cu ani în urmă. E singurul caz pe care nu-l pot lăsa nerezolvat.

— Te înțeleg. Cu adevărat. Vom încerca să te ajutăm dacă putem. Îți voi pune la dispoziție tot ce ai nevoie.

Tony aranjă să folosesc biroul unui agent care era plecat din oraș și-mi spuse că pot să deschid, dacă vreau, un dialog cu un analist-cercetător de la FBI, pe nume Monnie Donnelley.

— Am vorbit deja cu Monnie, i-am răspuns eu.

— Știm. Ne-a spus Monnie. Acum i-am acordat permisiunea. *Oficial*.

În următoarele două zile se poate spune că am locuit în clădirea FBI. S-a dovedit că Biroul posedă o mulțime de informații despre Michael Sullivan, Măcelarul. Dosarul său conținea zeci de fotografii. Una dintre probleme era că fotografiile aveau o vechime între cinci și șapte ani și se părea că nu mai exista nicio legătură recentă cu Sullivan. Unde dispăruse? Am aflat însă că Măcelarul crescuse într-o zonă din Brooklyn, numită Flatlands. Tatăl său chiar fusese măcelar acolo. Am aflat până și numele unor cunoștințe și prieteni de-ai lui Sullivan de pe vremea când locuia în New York.

Povestea lui Sullivan era una curioasă. Frecventase școli parohiale până în clasa a zecea și fusese un elev bun, deși nu părea să se fi străduit. Apoi renunțase la școală. Se înhăitase cu mafia și fusese printre pușinii non-italieni acceptați în organizație. Nu era un „barosan“, însă era bine plătit. Sullivan câștiga sume de șase cifre la vârsta de douăzeci de ani și devenise ucigașul preferat al lui Dominic Maggione. Fiul său, donul

actual, nu aprobasese niciodată poziția lui.

Apoi ceva ciudat și înfiorător pentru toți cei implicați începu să se petreacă. Existau relatări conform cărora Michael Sullivan torturase și mutilase cadavrele victimelor; că ucisese un preot și un laic acuzați de abateri de conduită în relațiile cu băieții de la fosta sa școală; încă două lovituri în stil justițiar; un zvon că Sullivan și-ar fi omorât tatăl care a dispărut de la magazinul său într-o noapte și că trupul lui nu a fost găsit niciodată.

Apoi Sullivan părea să fi dispărut complet de pe radarul Biroului. Monnie Donnelley fu de acord cu evaluarea mea: că Sullivan se putea să fi devenit informatorul cuiva din cadrul Biroului. Era posibil ca FBI sau poliția din New York să-l protejeze. Sau chiar să fie în Programul de protecție a martorilor. Asta se întâmplase oare cu ucigașul Mariei?

Era turnătorul cuiva? Îl proteja oare FBI pe Măcelar?

92

John Maggione era un om mândru, prea ostentativ uneori, prea arogant, însă nu era prost și de obicei nici neglijent. Era conștient de situația actuală cu țicnitul de ucigaș pe care tatăl său îl folosea pe vremuri – Măcelarul, un irlandez pe deasupra, însă chiar și nebunul de taică-său încercase să-l elimine pe Michael Sullivan odată ce-și dăduse seama cât era de periculos și de imprevizibil. Acum treaba avea să fie făcută și trebuia făcută bine.

Sullivan era încă liber, Maggione știa asta. Ca o măsură suplimentară de precauție își mutase familia din casa din South Brooklyn. Locuiau într-un complex în Minola, Long Island. Era și el acolo împreună cu ei.

Casa era o clădire în stil colonial, la țarm, pe o stradă închisă la un capăt. Avea propriul doc la canal și o barcă de viteză, *Cecilia Theresa*, botezată după numele primului copil.

Deși adresa complexului era foarte cunoscută, porțile din jurul ei erau sigure, iar Maggione își dublase numărul gărzilor de corp. Se simțea mulțumit de siguranța familiei sale. Măcelarul nu era decât un singur om, la urma urmei. Realist vorbind, cât de mult rău putea să facă? Cât *mai* putea face?

Junior plănuia să plece la muncă mai târziu în dimineața aceea, apoi să facă oprirea obișnuită la clubul de societate din Brooklyn. Era important pentru el să păstreze aparențele. În plus, era sigur că lucrurile erau sub control acum. Promise asigurări de la oamenii lui: Sullivan avea să fie mort în curând și la fel și familia sa.

La ora unsprezece dimineața, Maggione înota în piscina interioară a complexului. Făcuse deja treizeci de ture și plănuia să mai facă încă cincizeci.

Telefonul lui începu să sune pe șezlong.

Nu era nimeni prin preajmă, așa că se cățăra în cele din urmă afară din piscină și

răspunse chiar el:

– Da? Ce-i?

– Maggione, auzi o voce de bărbat pe fir.

– Cine naiba e la telefon? Întrebă el, chiar dacă știa răspunsul.

– Se întâmplă să fie Michael Sullivan, șefu'. Ce tupeu pe obraznicătură, hm?

Maggione era uluit că nebunul chiar îl sunase din nou.

– Cred că ar fi bine să vorbim, îi zise el ucigașului.

– Păi, *vorbim*. Știi de ce? Ai pus ucigași pe urmele mele. Mai întâi în Italia. Apoi aproape de casa mea din Maryland. Au tras în copiii mei. Apoi și-au făcut apariția în Washington și m-au căutat. Pentru că *eu* mi-am pierdut controlul? *Tu* ți l-ai pierdut, Junior! Tu ești cel care trebuie pus la pământ.

– Ascultă, Sullivan...

– Nu, tu să ascuți, bulangiu tâmpit ce ești! Tu să mă ascuți, Junior! Ai un pachet care trebuie să ajungă la fortăreața ta cam acum. Vezi ce e în el, șefu'. *O să te prind!* Nu mă poți opri. Nimic nu mă poate opri; nimeni nu poate. Sunt nebun, nu? Să nu uiți asta. Sunt cel mai mare nebun pe care l-ai cunoscut sau de care ai auzit. Și *ne vom întâlni* din nou.

Apoi Măcelarul îi închise în nas.

Maggione Junior își puse un halat; apoi merse în partea din față a casei. Nu-i venea să creadă – *cei de la FedEx făceau o livrare!*

Asta însemna că se putea ca nemernicul ăla nebun de Sullivan să-i supravegheze casa chiar în acest moment. Era posibil? Se putea să se întâmple așa, cum spusese el?

– Vincent! Mario! Mișcați-vă fundurile aici! strigă el la gărzile sale de corp, care veniră fugind de la bucătărie cu sendvișuri în mână.

Îl puse pe unul dintre oamenii săi să deschidă cutia – în căbănuța de lângă piscină.

După câteva momente tensionate, tipul strigă:

– Sunt *poze*, domnule Maggione. Nu chiar „momente Kodak”.

93

– Se poate să-l fi găsit, dulceață.

O femeie pe nume Emily Corro tocmai își încheiase ședința de dimineață cu mine și plecase la slujba sa de profesoară, speram eu cu o imagine puțin mai bună despre sine. Acum vorbeam cu Sampson la telefon. Marele John nu se entuziasma de obicei, deci trebuia să fie ceva tare.

După cum s-a văzut, chiar era.

Târziu în cea după-amiază, eu și Uriașul am ajuns în zona Flatlands din Brooklyn. Încercam să localizăm o tavernă de cartier numită Tommy McGoey's.

Pubul curățel era aproape gol când am intrat înăuntru. Doar un barman irlandez cu o mutră dură și un tip scund, bine făcut, probabil la vreo patruzeci și cinci de ani, așezat la capătul opus al barului din mahon bine lustruit. Îl chema Anthony Mullino și era un artist grafic din Manhattan care fusese prieten foarte bun cu Michael Sullivan pe vremuri.

Ne-am așezat de o parte și de alta a lui Mullino, prinzându-l la mijloc.

— Fain, zise el și zâmbi. Hei, n-am de gând să fug de voi. Am venit aici de bunăvoie. Încercați să nu uitați asta. Ce naiba, doi unchi de-ai mei sunt polițiști aici în Crooklyn. Puteți verifica dacă vreți.

— Am făcut-o deja, confirmă Sampson. Unul e la pensie, locuiește în Myrtle Beach; unul e suspendat.

— Păi, am avut dreptate pe jumătate. Nu stau așa prost. Sunt totuși la o oarecare înălțime.

Eu și Sampson ne-am prezentat și la început Mullino era sigur că-l știe pe John de undeva, însă nu-și putea da seama de unde exact. Ne spuse că urmărise cazul unui cap mafirot rus poreclit Lupul, o investigație la care lucrasem pe vremea când eram la FBI și care se desfășurase chiar aici, în New York.

— Am citit despre tine și într-o revistă, continuă el. Oare în care?

— Nu am citit articolul, i-am răspuns eu. A apărut în *Esquire*.

Mullino se prinse de glumă și râse într-un fel care semăna cu o tuse rapidă.

— Și cum ați aflat despre mine și Sully? E cam trecută treaba. Poveste veche.

Sampson îi spuse puțin din ceea ce știam – că FBI supraveghease cu microfoane un club de societate frecventat de John Maggione. Știam că Maggione ordonase o lovitură împotriva lui Sullivan, probabil din pricina metodelor neortodoxe ale Măcelarului, iar Măcelarul se răzbunase.

— Biroul a întrebat în stânga și-n dreapta pe Bay Parkway. Numele tău a fost pomenit.

Mullino nici măcar nu așteptă ca Sampson să termine. Am observat că mâinile îi erau într-o continuă mișcare.

— Exact, clubul de societate din Bensonhurst. Ați fost acolo? Vechi cartier italian. Majoritatea clădiri cu etaj, magazine la parter, știți șmenu'. A văzut și zile mai bune, dar e încă destul de fain. Eu și Sully am crescut nu departe de acolo. Și totuși, ce legătură am eu cu toate astea? Sunt puțin confuz în legătură cu rolul meu. Nu l-am mai văzut pe Mike de ani buni.

— Dosarele FBI, i-am replicat eu. Sunteți prieteni, nu?

Mullino clătină din cap.

— Când eram mici, eram mai apropiați. Asta a fost cu mult timp în urmă, băieți.

— Ați fost prieteni până pe la douăzeci de ani. Și încă mai ține legătura cu tine, l-am contrazis. Astea sunt informațiile pe care le-am primit noi.

— Ah, *felicitările de Crăciun*, zise Mullino râzând. Ca să vezi. Sully e un tip complicat,

total imprezibil. Mai trimite câte o felicitare de sărbători, din când în când. Și ce se mai întâmplă aici, totuși? O să am probleme? Nu, nu-i așa?

— Știm că nu ai nicio legătură cu mafia, domnule Mullino, îl liniști Sampson.

— Mă bucur să aud asta, pentru că nu am, nu am avut niciodată. De fapt sunt cam sătul de tot rahatul ăsta care ne defăimează pe noi, italienii. *Bada bing*, porcăriile de genul ăsta. Unii tipi chiar vorbesc așa. Știți de ce? Pentru că aud la televizor.

— Deci spune-ne despre Michael Sullivan, i-am zis. Trebuie să auzim tot ce știi despre el. Chiar și chestii din vremurile de demult.

Anthony Mullino comandă încă o băutură – apă minerală – de la Tommy McGoey însuși. Apoi începu să vorbească cu noi și îi veni ușor, cel puțin cuvintele îi veneau cu ușurință.

— O să vă spun ceva amuzant, o poveste. Eram protectorul lui Mikey în școala primară. Imaculata Concepție, așa se numea. Frații Creștini Irlandezi. În cartierul nostru, trebuia să dezvolti un simț al umorului destul de bun ca să nu te bați tot la două zile. Pe atunci, Sullivan nu prea avea așa ceva – simț al umorului. Mai avea și o frică de moarte să nu-i scoată careva dinții din față. Se gândea că ar fi putut fi vedetă de cinema sau ceva de genul ăsta, într-o bună zi. Jur că e adevărat. *Verdad*, nu? Taică-său și mă-sa dormeau amândoi cu protezele într-un pahar cu apă lângă pat.

Mullino ne mărturisi că Sullivan se schimbase când ajunseseră la liceu.

— A devenit dur și rău ca un șarpe. Dar și-a dezvoltat un simț al umorului destul de bun, pentru un irlandez, cel puțin.

Se aplecă mai aproape de bar și coborî tonul:

— A omorât un tip în clasa a noua. Nick Fratello îl chema. Fratello lucra la magazinul de ziare, cu agenții de pariuri. Obișnuia să se ia tot timpul de Mikey, să-l lovească la boașe. Fără motiv. Așa că Sully l-a omorât pur și simplu cu un *cutter*! Asta a atras atenția mafiei, a lui Maggione mai ales. Vorbesc despre Maggione *Senior*. Atunci a început Sully să piardă vremea pe la clubul din Bensonhurst. Nimeni nu știa ce face exact. Nici măcar eu. Însă brusc avea bani în buzunar. La șapțișpe, poate optișpe ani, și-a cumpărat un Grand Am, un Pontiac Grand Am. Mașină șmecheră la vremea aia. Maggione Jr l-a urât dintotdeauna pentru că a câștigat respectul bătrânului.

Mullino își plimbă privirea de la fața lui Sampson la a mea și făcu un gest care voia să spună: „Ce altceva pot să vă mai spun? Pot să plec acum?”

— Când l-ai văzut ultima dată pe Michael Sullivan? îl întrebă Sampson.

— Ultima dată? Mullino se lăsă un pic pe spate și dădu un mare spectacol încercând să-și amintească. Apoi începu să dea din nou din mâini. Aș zice că la nunta lui Kate Gargan din Bay Ridge. Acu' șase, șapte ani. Cel puțin asta e ultima mea amintire. Desigur, aveți voi probabil viața mea înregistrată audio și video, nu-i așa?

— S-ar putea, domnule Mullino. Deci unde e Michael Sullivan acum? Felicitările de

Crăciun? De unde erau trimise?

Mullino ridică din umeri și dădu din mâini ca și cum conversația începea să-l exaspereze puțin:

— Nu au fost decât vreo două felicitări. Trimise din New York, cred. Din Manhattan? Nu aveau adresa expeditorului, băieți. Deci spuneți-mi voi – pe unde umblă Sully acum?

— E chiar aici în Brooklyn, domnule Mullino, i-am zis eu. L-ai văzut acu' două seri la Chesterfield Lounge pe Flatbush Avenue.

Și i-am arătat poza cu Michael Sullivan.

Mullino ridică din umeri și zâmbi. Ce mare lucru – îl prinsesem cu o minciună.

— Am fost prieteni. M-a sunat, voia să vorbim. Ce puteam face, să-i dau cu tifla? N-ar fi fost o idee bună. Și de ce nu l-ați prins atunci?

— Ghinion, am zis eu. Agenții de supraveghere nu știau cum arată acum – freza de chelios, *look*-ul de punkist din anii șaptezeci. Deci acum trebuie să te întreb din nou – pe unde mai e Sully acum?

94

Michael Sullivan încălca obiceiurile îndelung onorate și regulile nescrise ale Familiei, și o știa. Și înțelegea prea bine și consecințele. Însă ei începuseră toată nebunia, nu-i așa? Ei îl atacaseră pe el, și o făcuseră în fața copiilor săi.

Acum avea să pună capăt nebuniei sau poate să moară încercând. Oricum ar fi fost, fusese o aventură dată naibii pentru el, pe bune.

Era ora zece și jumătate, într-o sâmbătă dimineața, și el conducea un camion UPS pe care-l deturnase cu mai puțin de douăzeci de minute în urmă. Mai întâi FedEx, apoi UPS, cel puțin era un deturnător care oferea oportunități egale. Șoferul era în spate, străduindu-se să-și revină după ce-i tăiase gâtul.

Pe bord se afla o poză cu prietena sau cu soția sa, sau ce-o fi fost, iar doamna era aproape la fel de urâtă ca și șoferul muribund. Măcelarului i se rupea de crima incidentală. Nu simțea nimic pentru acel străin și, la drept vorbind, toți erau străini pentru el, chiar și propria familie, de cele mai multe ori.

— Hei, te simți bine acolo în spate? strigă el peste zăngănitul și huruitul camionului.

Niciun răspuns, nimic din spate.

— Așa mă gândeam și eu, amice. Nu-ți face griji – poșta și scrisorile trebuie să meargă mai departe. Ploaie, zăpadă, lapoviță, moarte, ce-o fi.

Trase uriașul camion maro de livrări în fața unei case gen *ranch* din Roslyn. Apoi apucă două cutii voluminoase de pe etajera de metal din spatele locului șoferului. Se îndreptă spre ușa din față, mergând repede, grăbindu-se cum făceau întotdeauna Băieții în Maro

la televizor, chiar fluierând o melodie veselă.

Măcelarul apăsă pe sonerie. Așteptă. Fluierând în continuare. Jucându-și rolul perfect, după părerea lui.

O voce de bărbat se auzi la interfon:

— Ce e? Cine-i? Cine-i acolo?

— UPS. Colet.

— Lasă-l acolo.

— Am nevoie de semnătură, domnule.

— Am zis să-l lași, bine? Semnătura nu e o problemă. Lasă pachetul. La revedere.

— Îmi pare rău, domnule, nu pot face asta. Chiar îmi pare rău. Îmi fac doar treaba.

Apoi nu se mai auzi nimic la interfon. Treizeci de secunde trecură, patruzeci și cinci.

Se putea să fie nevoie de un plan B.

În sfârșit, un bărbat masiv într-un trening Nike veni la ușă. Avea un fizic impresionant, ceea ce era logic având în vedere că pe vremuri jucase fotbal la New York Jets și Miami Dolphins.

— Ești tare de urechi? sări acesta. Ți-am spus să lași pachetul de verandă. *Capisce?*

— Nu, domnule, eu sunt american de origine irlandeză. Nu pot lăsa pur și simplu pachete valoroase fără semnătură.

Măcelarul îi înmână tableta electronică și fotbalistul cel uriaș mângăli furios un nume cu markerul.

Măcelarul verifică – *Paul Mosconi*, care se întâmpla să fie un soldat al mafiei căsătorit cu sora mai mică a lui John Maggione. Ceea ce făcea contravenea *atât* de mult regulilor, dar știi ce, mai existau oare reguli în ziua de azi? În mafie, în guvern, biserici, în întreaga societate dată peste cap?

— Nu e nimic personal, zise Măcelarul.

Poc.

Poc.

Poc.

— Ești mort, Paul Mosconi. Și șeful cel mare o se enerveze la culme pe mine. Apropo, mai demult eram fan al celor de la Jets. Acum țin cu New England.

Apoi Măcelarul se aplecă și tăie fața bărbatului cu bisturiul din nou și din nou. Apoi îi tăie gâtul, chiar deasupra mărilor lui Adam.

O femeie, cu părul negru încă pe bigudiuri, își strecură capul pe ușa camerei de zi și începu să țipe:

— Pauli! Pauli, o, Dumnezeule! Vai, Pauli, vai, Pauli! Nu, nu, nu!

Măcelarul făcu cea mai frumoasă plecăciune pentru văduva îndurerată.

— Salută-l pe fratele tău din partea mea. *El* ți-a făcut asta. Fratele tău mai mare l-a ucis pe Pauli, nu eu. Dădu să plece, apoi se întoarse: Condoleanțe.

Și mai făcu o plecăciune scurtă.

Ăsta putea fi sfârșitul. Sfârșitul unui drum lung și sinuos după moartea Mariei.

Eu și Sampson am luat-o pe autostrada spre Northern State, până la capătul lui Long Island. Am ținut drumul pe Route 27 și am găsit în cele din urmă orășelul Montauk, care până atunci fusese doar un nume de care auzisem și citisem ocazional. Însă aici era locul unde se ascundea Michael Sullivan împreună cu familia, potrivit lui Anthony Mullino. Se presupunea că tocmai se mutaseră aici în ziua respectivă.

Am găsit casa după douăzeci de minute de căutări pe drumuri lăturalnice și puțin cunoscute. Când am ajuns la adresa pe care o primisem, doi băieți aruncau o minge de fotbal ce părea prea umflată pe o bucățică de peluză. Niște copii blonzi, cu aspect de irlandezi. Destul de buni sportivi, mai ales cel mai mic. Prezența copiilor putea însă complica lucrurile mult mai tare pentru noi.

— Crezi că locuiește aici? întrebă Sampson oprind motorul. Eram la cel puțin o sută de metri de casă și destul de ascunși vederii, mergeam pe precauție.

— Mullino zice că se mută adesea din loc în loc. Și că acum e aici sigur. Copiii au vârsta potrivită. Mai e și un băiat mai mare, Michael Jr.

Am mijit ochii ca să văd mai bine.

— Mașina de pe alee are numere de Maryland.

— Probabil că nu e o coincidență aici. Se presupune că Sullivan locuia undeva în Maryland înainte de a fugi ultima dată. Ar fi logic să fie aproape de DC. Explică și violurile din zonă. Piese încep să se potrivească.

— Copiii nu ne-au văzut încă. Să sperăm că nici Sullivan. Să avem grijă ca lucrurile să rămână așa.

Am luat-o din loc și Sampson a parcat la două străzi distanță; apoi am scos puști și pistoale din portbagaj. Am mers pe jos până în pădurea din spatele unui rând de case modeste, însă cu vedere la ocean totuși. În locuința în care stătea familia Sullivan era întuneric și nu mai zărisem pe nimeni până acum.

Nici urmă de Caitlin Sullivan, nici de Michael Sullivan sau, dacă erau în casă, stăteau departe de ferestre. Era logic, în plus, știam că Sullivan trăgea bine cu carabina.

M-am lăsat jos cu spatele la un copac, ghemuit în fața frigului cu o armă în poală. Am început să cuget la problema eliminării lui Sullivan fără a-i răni familia. În primul rând, se putea oare? După o vreme, gândurile mi-au zburat din nou la Maria. Mă apropiam oare în sfârșit de rezolvarea crimei? Nu știam sigur, dar așa aveam impresia. Sau poate era doar o reflexie a dorinței mele?

Mi-am scos portofelul și am luat o poză veche din învelitoarea de plastic. Încă îmi era

dor de ea în fiecare zi. Maria urma să aibă mereu treizeci de ani în mintea mea, nu-i așa? Câtă viață irosită!

Acum însă mă condusesese aici, nu-i așa? De ce altceva am fi venit eu și Sampson singuri ca să-l prindem pe Măcelar?

Pentru că nu voiam să știe nimeni ce aveam să-i facem.

96

Măcelarul vedea roșu înaintea ochilor și asta nu era de obicei bine pentru populația lumii. De fapt, devenea tot mai nervos cu fiecare minut. Mai bine zis, secundă. Fir-ar să fie, îl ura pe John Maggione.

Distracțiile îl ajutau întrucâtva. Vechiul cartier nu prea mai semăna cu ce-și amintea Sullivan. Nu-i plăcuse atunci, iar acum îl agreea și mai puțin. Cu un sentiment vag de déjà vu, o luă pe Avenue P, apoi făcu la stânga pe Bay Parkway.

Din câte știa el, zona aceea în general era încă centrul comercial principal din Bensonhurst. Stradă după stradă de clădiri de cărămidă, cu magazine la parter: restaurante de macaronari, brutării, fast-fooduri, toate deținute de macaronari. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Îi reveneau din nou în minte, ca o străfulgerare, imagini din magazinul tatălui său – totul strălucea în alb; congelatorul cu ușa albă emailată; înăuntru, cârlige de care atârnau sferturi de vită; becuri în apărători de metal de-a lungul tavanului; cuțite, satâre și fierăstraie peste tot. Tatăl său stând acolo cu mâna sub șorț – așteptând ca fiul său să i-o sugă.

Făcu la dreapta pe Eighty-first Street. Și iat-o. Nu vechea măcelărie – mai bine de-atât. Răzbunarea, servită cel mai bine fierbinte!

Zări Lincolnul lui Maggione parcat în spatele clubului de societate. Număr – ACF3069. Era destul de sigur că era mașina lui Junior.

„Greșeală? Însă a cui?” se întrebă el, continuându-și drumul pe Eighty-first Street. Era oare Junior un nenorocit atât de arogant încât să vină și să plece când avea chef? Era posibil să n-aibă nicio frică de Măcelar? Niciun respect? Nici măcar acum?

Sau îi întinsese o capcană?

Poate că era un pic din ambele. Aroganță și prefăcătorie. Mărci ale lumii în care trăim.

Sullivan se opri la un Dunkin' Donuts de la intersecția New Utrecht și Eighty-sixth Street. Bău o cafea neagră și mâncă un covrig cu susan prea moale și fără gust. Poate că genul ăsta de mâncare de rahat putea trece de bun undeva în America rurală, însă un covrig ordinar nu se cădea să fie comercializat în Brooklyn. Oricum, stătea la masă, privind luminile mașinilor care treceau în sus și-n jos pe New Utrecht și gândindu-se cât își dorea să intre în clubul de pe Eighty-first Street și să înceapă să tragă. Însă ăsta nu era

un plan – era doar o fantezie frumoasă și violentă, pentru moment.

Desigur, avea un plan adevărat în minte.

Maggione Junior era un om mort acum și probabil chiar mai rău decât atât. Sullivan zâmbi la acest gând, apoi privi în jur să se asigure că nu-l văzuse nimeni și să creadă că-i nebun. Ei nu erau. El *era*. Situație convenabilă.

Mai luă o sorbitură. De fapt, cafeaua de la Dunkin' nu era tocmai rea. Însă covrigul era de toată jena.

97

Douăzeci de minute mai târziu, era pe poziție. Și iată care era chestia amuzantă: mai făcuse genul ăsta de razie comando pe vremea când era doar un puști. El, Jimmy Pălărie și Tony Mullino se cățăraseră pe o scară de incendiu șubredă de pe Seventy-eighth, apoi goniseră peste acoperișurile cu smoală până la o clădire de lângă clubul de societate. În plină zi. Fără frică.

Îi „făceau o vizită” unei fete pe care o știa Tony și care locuia în clădirea de lângă clubul de societate. Pe tipă o chema Annette Bucci. Annette era o italiancă fcoasă care se culca cu iubiții ei când ei aveau toți treisprezece, paisprezece ani. Se uitau la *Happy Days* și *Laverne & Shirley*, ca niște idioți ce erau, fumau țigări și iarbă, beau din vodca tatălui ei și și-o trăgeau pe rupte. Nimeni nu trebuia să folosească prezervativ pentru că Annette le spusese că nu putea avea copii, ceea ce-i făcuse pe cei trei băieți cei mai norocoși golani din cartier în vara aceea.

Oricum, actuala escapadă era mult mai ușoară, de vreme ce era noapte și aproape lună plină. Desigur, nici nu se afla aici ca să i-o tragă lui Annette Bucci.

Nu, avea treburi foarte serioase cu Maggione Junior, treburi neterminate care se întindeau până în trecut, la Maggione Sr, care-i făcuse felul amicului său, Jimmy Pălărie. Ce altceva i s-ar fi putut întâmpla lui Pălărie? Deci era vorba de răzbunare, care avea să fie atât de dulce, că Măcelarul aproape putea să-i simtă gustul. Îl și *vedea* pe Maggione Junior murind.

Dacă planul din seara asta îi ieșea, avea să se vorbească despre asta în cartier ani de zile.

Și, bineînțeles, avea să fie și fotografiile!

Era plin de adrenalină, grăbindu-se peste acoperișurile vechi, sperând să nu-l audă nimeni de la etajele superioare și poate să vină să arunce o privire sau chiar să cheme poliția. În sfârșit, ajunse la casa din cărămidă maro de lângă clădirea clubului de societate.

Nimeni nu părea să știe că se află acolo sus. Se ghemui și-și trase răsufarea. Lăasă

ritmul inimii să-i încetinească, însă nu-și pierdu din furie. Față de Maggione? Față de tatăl său? Ce naiba mai conta?

Stând acolo, Sullivan se întrebă dacă nu cumva avea tendințe sinucigașe la acest moment din viața lui. La un anumit nivel, cel puțin. Avea el o teorie că fumătorii sigur au astfel de tendințe și tâmpiții care beau și conduc prea repede și oricine care a încălecat vreodată pe o motocicletă. Sau cineva care și-a omorât propriul tată și l-a dat hrană la pești în Golful Sheepshead. Tendințe sinucigașe secrete, nu?

Ca și John Maggione. Fusesse un nemernic toată viața. Pornise împotriva Măcelarului. Și acum uite ce avea să pățească!

Dacă planul funcționa.

98

Pândă. Așteptare. Joc de degete. Era exact ca pe vremuri, dar de data asta nu chiar așa de rău.

Stând împreună cu Sampson la mai puțin de o sută de metri de casa din Montauk, în zona South Fork din Long Island, deveneam tot mai entuziasmat în fața posibilității de a-l elimina în scurt timp pe Măcelar. În același timp însă, nu puteam să scap de sentimentul că ceva era în neregulă.

Poate chiar știam ce era: criminalul acesta nu mai fusese prins niciodată. Din câte știam, nimeni nici nu se apropiase măcar de o asemenea reușită. Și atunci, de ce credeam că l-am putea doborî acum?

Pentru că eu eram Ucigașul de Dragoni și mai avusesem succes și cu alți criminali? Pentru că *fusesem* Ucigașul de Dragoni? Pentru că în final viața era dreaptă și criminalii trebuie prinși, mai ales cel care îmi ucisese soția? Ei bine, la naiba, viața nu era dreaptă. Aflasem asta în momentul când Maria se prăbușise și apoi murise la mine în brațe.

— Nu crezi că se mai întoarce aici? mă întrebă Sampson. La asta te gândești, dulceață? Crezi că a fugit din nou? Că e dus de mult?

— Nu, nu chiar. Nu e vorba dacă Sullivan mai vine sau nu aici. Cred că poate o va face. Nu știu exact ce mă deranjează, John. Simt ceva... ca și cum cineva ne-ar fi întins o cursă.

Sampson se strâmbă:

— Cine? De ce?

— Nu știu răspunsul, din păcate. La niciuna din întrebările astea rezonabile.

Era doar un presentiment ciudat în acel moment. Doar un sentiment, totuși. Unul dintre faimoasele mele sentimente. Care erau de obicei corecte, însă nu întotdeauna, nu de fiecare dată.

În vreme ce soarele începu să coboare și se făcu mai frig, mă uitam la doi pescari

nebuni pe malul oceanului. Se vedea apa din pădure. Erau îmbrăcați în cizme de neopren înalte până la piept și probabil dădeau după vărğați în perioada asta a anului. Sacii cu momeală și cârligele le erau prinse de mijloc și unul din ei avea o lampă de miner ridicolă fixată pe șapca Red Sox. Bătea vântul foarte tare și, cu cât vremea e mai vântoasă, cu atât mai bine merge pescuitul – sau cel puțin așa mi s-a spus.

Mi-a venit ideea că eu și Sampson de fapt pescuiam, pescuiam mereu după orice rău fără sens s-ar fi ascuns în adâncuri. În vreme ce eu urmăream activitatea aparent liniștită ce se desfășură pe țarm, unul din pescari alunecă sub un val și apoi se luptă să-și recapete puțină demnitate. Apa aia trebuia să fie al naibii de rece.

Speram să nu ni se întâmple asta și mie, și lui Sampson în această seară.

N-ar fi trebuit să ne aflam aici, așa – însă iată-ne.

Și eram expuși, nu-i așa?

Iar criminalul acesta era unul dintre cei mai buni cu care ne confruntaserăm vreodată. Poate Măcelarul *era* chiar cel mai bun.

99

Chestii simple de fapt, ingredientele de bază ale unei crime profesioniste, comise de un profesionist: de data asta era vorba de un bidon de benzină cu cifră octanică mare, propan, un baton de dinamită pentru aprindere. Nimic prea dificil de pregătit. Însă planul avea oare să funcționeze? Asta era întrebarea de un milion de dolari.

Într-un fel, Măcelarului i se părea aproape o farsă – o cascadorie pe care el și Tony Mullino și Jimmy Pălărie ar fi încercat să o pună la cale pe vremuri, în cartier. Să se strice de râs. Poate să-i scoată ochiul vreunui cretin cu artificii. Mare parte din viața lui i se păruse așa – farse, cascadorii, răzbunare pentru rele din trecut.

Așa se întâmplase cu tatăl lui, așa ajunsese să-l omoare pe nenorocitul ăla bolnav. Nu-i plăcea să se gândească prea mult la asta, așa că evita, închidea pur și simplu compartimentul, însă într-o noapte, cu mult timp în urmă în Brooklyn, îl tăiasse pe originalul Măcelar din Sligo în bucăți mărunte, apoi îl dăduse pe Kevin Sullivan hrană peștilor din golf. Zvonurile erau toate adevărate. Jimmy Pălărie fusese cu el pe barcă, la fel și Tony Mullino. Oamenii săi de încredere.

Seara asta nu era chiar atât de diferită dintr-un anumit punct de vedere – era vorba doar de răzbunare. Ce dracu', îl urâse pe Maggione Junior timp de douăzeci de ani.

Coborî pe scara de incendiu de pe acoperișul clădirii de lângă clubul de societate. Odată ajuns jos, putu auzi vocile groase de bărbați din interiorul clubului. Era un meci – Jets și Pittsburgh – pe ESPN. Poate meciul era motivul preocupării tuturor în această noapte noroasă de duminică. „Bollinger face pași în spate! Bollinger rămâne în zona de

siguranță!”

Ei bine, și el era în zona de siguranță, se gândi Măcelarul. Protecție perfectă pentru joc, tot timpul de care avea nevoie ca să-l execute. Și-i ura pe nenorociții ăștia de la club. Îi urâse dintotdeauna. Niciodată nu-i permisese să intre cu adevărat în mica lor societate, nici până-n ziua de azi. Mereu fusese pe dinafară.

Își poziționează bomba plină de combustibil lângă un perete de lemn pe o alee care dădea în stradă. Pe alee îi văzu pe doi dintre soldații lui Maggione postați de cealaltă parte. Se sprijineau de capota unui Escalade negru.

El îi vedea, însă ei nu puteau să-l vadă în întuneric.

Se dădu încet în spate de pe alee și se adăposti în spatele unui tomberon care puțea a pește stricat.

Un avion al companiei American Airlines trecu huruind pe deasupra, îndreptându-se spre aeroportul LaGuardia, scoțând un zgomot asemănător tunetului care zguduie cerul. Sincronizarea fu perfectă pentru ce urmă.

Vuietul avionului fu nimic în comparație cu explozia asurzitoare de lângă peretele din spate al clubului; apoi veni ră strigătele și înjurăturile bărbaților dinăuntru.

Și foc! Iisuse! Flăcările dansau, scăpate rapid de sub control.

Ușa din spate fu deschisă cu putere și doi soldați, gărzile de corp personale ale lui Maggione, îl țineau pe șeful lor ca și cum ar fi fost președintele Statelor Unite, iar ei de la Serviciul Secret, ducându-l în grabă la adăpost. Gărzile de corp sângerau, tușeau din pricina fumului, însă înaintau, îndreptându-se spre Lincolnul șefului. Încercau să-și ștergă ochii de fum cu mâneca de la cămașă.

Sullivan ieși din spatele tomberonului și zise:

— Hei, tâmpiților! Sunteți de rahat! Trase patru gloanțe. Gărzile de corp căzură pe trotuar, unul lângă celălalt, morți înainte de a lovi cimentul. Haina sport cu pătrățele a unuia dintre ei ardea încă.

Apoi fugi până lângă Maggione Junior, a cărui față era tăiată și arsă. Îi băgă țeava armei în obraz.

— Îmi amintesc când nu erai decât un țânc, Junior. Un căcat închipuit, răsfățat pe atunci. Nimic nu s-a schimbat, hm? Urcă în mașină sau te las mort chiar aici pe aleea asta. Te împușc între ochi, apoi ți-i scot și ți-i îndes în urechi. Urcă în mașină până nu îmi pierd răbdarea!

Și atunci îi arată lui Maggione bisturiul.

— Urcă, înainte să-l folosesc!

Sullivan îl conduse pe șeful mafiot pe străzile cunoscute din Brooklyn – New Utrecht Avenue, apoi Eighty-sixth Street – în mașina personală a donului, bucurându-se de fiecare minut.

— O plimbare pe aleea amintirilor, îi oferi el un comentariu la plecare. Cine zice că nu te poți întoarce din nou acasă? Știi cine a zis-o pe asta, Junior? Citești și tu câte-o carte? Ar fi trebuit. Acum e prea târziu.

Trase lângă localul Dunkin' Donuts de pe Eighty-sixth și-l transferă pe Maggione în Fordul Taurus închiriat, care era practic o rablă, însă cel puțin nu avea să fie remarcat pe stradă. Apoi îi puse cătușe la mâini. Din alea strâmte, din dotarea poliției.

— Ce dracu' crezi că faci? mârâi Maggione în vreme ce cătușele îi mușcau din încheieturi.

Sullivan nu era sigur la ce se referea Junior – schimbarea mașinilor, bomba, următoarea jumătate de oră? Ce anume?

— Tu m-ai atacat primul, mai ții minte? Tu ai început toată chestia asta. Să-ți spun ceva, eu am venit ca să-i pun capăt. Trebuia s-o fi făcut când eram amândoi copii.

Donul se înroși la față și părea gata să sufere un atac de cord major în mașină.

— Ești *nebun!* Ești *smintit!* strigă el la ieșirea din parcare.

Sullivan aproape opri mașina în mijlocul străzii. Chiar striga Junior la el de parcă ar fi fost un lacheu?

— Hei, n-am de gând să mă cert cu tine în legătură cu starea sănătății mele mintale. Sunt asasin plătit, așa că se presupune că sunt puțin dus. Ar trebui să fiu nebun, nu? Am ucis până acum cincizeci și opt de oameni.

— Tu tai oamenii în bucățele, zise Maggione. Ești scăpat de sub control, un dement. L-ai omorât pe un prieten de-al meu. Mai ții minte?

— Îmi îndeplinesc contractele la timp, de fiecare dată. Poate că sunt un pic prea profesionist pentru gustul unora, însă nu-ți uita gândul – despre tăierea cadavrelor în bucățele.

— Despre ce dracu' vorbești? Nu ești chiar atât de nebun. Nimeni nu e atât de nebun.

Era uimitor să vezi cum funcționa mintea lui Maggione sau cum nu funcționa. Totuși, Junior *era* un ucigaș cu sânge-rece, așa că trebuia să fie atent. „Nicio greșeală acum.”

— Doar ca să ne înțelegem, zise Michael Sullivan, ne îndreptăm spre un dig pe care-l știu eu pe râul Hudson. După ce ajungem acolo, o să fac niște fotografii artistice ca să te vadă toți amicii tăi macaronari. O să le transmit un avertisment clar, pe care sper să-l înțeleagă și să-mi lase familia în pace.

Apoi Sullivan își duse degetul la buze:

— Nu mai vorbi, îi ceru el. Aproape că începe să-mi pară un pic rău pentru tine, Junior, și nu vreau să mă simt așa.

— Ce-mi pasă mie ce simți, *ahhh*, făcu Maggione, din cauza faptului că Sullivan îi

înfipsese în pântec lama unui briceag, până-n plăsele, apoi o retrase încet.

— Asta pentru început, zise el cu o voce stranie, șoptită. De-abia mă încălzesc.

Apoi Măcelarul făcu o plecăciune pe jumătate:

— Chiar sunt *atât* de nebun.

101

Eu și Sampson eram din nou la el în mașină, așteptând ca Măcelarul să se întoarcă la casa sa din Montauk. Ajunseserăm să numărăm minutele. Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întoarcă; doar că nu se întâmplase încă, iar eu și Sampson eram obosiți, înfrigurați și, sincer, dezamăgiți.

Un tip care livra pizza de la Papa John's își făcu apariția pe la ora șapte treizeci. Însă nici urmă de Sullivan, de Măcelar; nu se întrevedea nicio ușurare și nici pizza pentru noi.

— Hai să vorbim despre ceva, propuse Sampson. Ca să nu ne mai gândim la mâncare. Și la frig.

— Mă gândeam la Maria stând aici și murind de frig, am zis eu urmărind mișcările băiatului cu pizza, un tip cu părul lung. Îmi trecuse prin cap că Sullivan s-ar fi putut folosi de o astfel de livrare ca să-i transmită un mesaj soției sale. Oare asta se întâmplase? N-aveam ce să-i facem. *Dar se întâmplase oare?*

— Nu-i de mirare, dulceață, făcu Sampson.

— Cele întâmplate în ultimele două luni au dezgropat multe lucruri din trecut pentru mine. Credeam că am jelit destul. Poate că totuși nu. Psihiatra mea crede că *nu*.

— Aveai doi copii mici în grijă atunci. Poate că erai un pic prea ocupat ca să jelești cât era nevoie. Îmi amintesc că treceam pe la voi seara. Mi se părea că nu dormi niciodată. Lucrai la crime. Încercai să fii tătic. Mai ții minte paralizia lui Bell?

— Acum că ai adus vorba.

Suferisem de un tic facial o vreme după moartea Mariei. Un neurolog de la John Hopkins îmi spusese că poate să dispară sau să mă țină cu anii. A durat un pic mai mult de două săptămâni și era o unealtă eficientă în meseria mea. Îi speria ca dracu' pe infractorii pe care-i interogam la zdup.

— Pe vremea aia îți doreai atât de mult să-l prinzi pe ucigașul Mariei, Alex! Apoi ai început să te preocupi obsesiv de alte cazuri de crimă. Atunci ai devenit tu un detectiv foarte bun. În opinia mea, cel puțin. Atunci când ai început să te concentrezi. Așa ai devenit Ucigașul de Dragoni.

Mă simțeam ca în confesional. John Sampson era preotul meu. Asta nu era ceva nou.

— Nu voiam să mă gândesc la ea tot timpul, așa că probabil a trebuit să mă arunc în altceva. Aveam copiii și aveam munca.

– Și ai jelit destul, Alex? De data asta? S-a terminat? Sau pe-aproape?

– Sincer? Nu știu, John. Încerc să-mi dau seama de asta acum.

– Și dacă nu-l prindem pe Sullivan de data asta? Dacă ne scapă? Dacă ne-a scăpat deja?

– Cred că o să mă simt mai bine în privința Mariei. A murit de mult. M-am oprit, am tras aer în piept. Nu cred că a fost vina mea. N-aș fi putut să fac altceva când a fost împușcată.

– Ahhh, făcu Sampson.

– Ahhh, am făcut și eu.

– Dar nu ești complet sigur, nu-i așa? Nu ești convins încă.

– Nu sută la sută. Apoi am râs. Poate dacă îl prindem în seara asta. Poate dacă-i zbor creierii. Atunci, cu siguranță, o să fim chit.

– De asta suntem aici, dulceață? Să-i zburăm creierii?

Se auzi o bătaie în geamul lateral al mașinii și m-am repezit după armă.

102

– Ce naiba caută *ăsta* aici? întrebă Sampson.

Nimeni altul decât Tony Mullino stătea lângă mașină – pe partea mea. *Chiar așa, ce naiba făcea aici în Montauk?*

Am coborât încet geamul, sperând să aflu, să primesc un răspuns, poate chiar mai multe.

– Puteam fi Sully, zise el, cu capul aplecat într-o parte. Ați fi amândoi morți acum.

– Nu, *tu* ai fi mort, i-o întoarse Sampson. Îi zâmbi leneș lui Mullino și-i arătă pistolul Glock. Te-am văzut venind din spate acum vreo două minute. Te-a văzut și Alex.

Eu nu-l văzusem, însă era bine de știut că Sampson îmi mai păzea încă spatele, că era cineva care o făcea, fiindcă poate începeam să-mi pierd puțin din concentrare – și așa poți fi împușcat. Sau mai rău.

Mullino își freca mâinile.

– Frig ca dracu' afară noaptea. Așteptă, apoi repetă: Am zis că e al dracului de frig, *de îngheți* nu alta afară.

– Urcă, am zis eu. Hai înăuntru.

– Promiți să nu ne împuști în spate? îl întrebă Sampson.

Mullino ridică amândouă mâinile, cu un aer fie surprins, fie speriat. Câteodată era greu să-ți dai seama în cazul lui.

– Nici măcar nu port armă, băieți. N-am purtat în viața mea.

– Poate că ar trebui, la prietenii pe care-i ai, observă Sampson. Ar trebui să-ți dea de

gândit, frate.

— Bine, *frate*, zise Mullino cu un râs răutăcios care mă făcu să-i reconsider caracterul.

Deschise ușa și se strecură pe bancheta din spate. Întrebarea era încă pe masă: De ce își făcuse apariția aici și ce voia?

— Nu vine, am început eu, după ce închise ușa din spate în fața frigului. Am dreptate?

— Nu, nu vine, făcu Mullino. Nici nu intenționa.

— L-ai avertizat? am sărit eu.

Îl priveam pe Mullino în oglinda retrovizoare. Ochii i se îngustară și lăsară să se vadă o nervozitate extremă, ceva deranjant, nelalocul lui.

— Nu a fost nevoie să-l avertizez. Sully e independent, își poartă și singur de grijă.

Vocea îi era joasă, aproape o șoaptă.

— Sunt sigur, am zis eu.

— Deci ce s-a întâmplat, Anthony? îl chestionă Sampson. Unde e băiatul tău acum? De ce ai venit aici?

Vocea lui Mullino părea să vină de sub apă. Nu am auzit bine ce zicea de prima dată.

Nici Sampson.

— Va trebui să vorbești mai tare, îl îndemnă Sampson, întorcându-se spre el și exemplificând. *Mă auzi?* Înțelegi cum funcționează treaba? Trebuie să-ți ridici vocea până la un anumit volum.

— L-a omorât pe John Maggione în seara asta, ne dezvălui Mullino. L-a răpit, apoi l-a tăiat. *Asta* a fost pregătită de mult.

În mașină se lăsă o liniște perfectă. Mă îndoiesc că ar fi putut spune ceva care m-ar fi surprins mai tare. Simțisem mai devreme că ni se întinde o cursă și avusesem dreptate.

— Tu de unde știi? am întrebat într-un final.

— Locuiesc în zonă. Brooklynul e ca un orașel uneori. Mereu a fost. Pe lângă asta, Sully m-a sunat după ce a terminat. Voia să *împărtășească*.

Sampson se întoarse de tot cu fața la el.

— Deci Sullivan nu vine aici ca să-și ia familia. Nu se teme pentru ei?

Eu îl priveam în continuare pe Tony Mullino în oglindă. Credeam că știu ce avea să răspundă.

— Asta nu e familia lui, zise el. Nici măcar nu-i cunoaște.

— Și atunci cine e în casă?

— Nu știu cine sunt. Actori. O familie care seamă cu a lui Sully.

— Lucrezi pentru el? l-am interogat eu pe Mullino.

— Nu. Dar mi-a fost prieten bun. Eu eram cel care se temea să nu-și spargă fața în școală, nu el. Sully mă apăra întotdeauna. Așa că l-am ajutat. Aș face-o din nou. Ce naiba, l-am ajutat să-l omoare și pe nebunu' de tăică-său.

— De ce ai venit aici? l-am întrebat apoi.

— Asta e ușor. Pentru că așa mi-a zis el.

— De ce? am insistat eu.

— Va trebui să-l întrebați pe el. Poate fiindcă îi place să facă o plecăciune după o treabă bine făcută. Așa face, să știți. Face o plecăciune. N-ați vrea s-o vedeți.

— Am văzut-o deja, i-am spus eu.

Mullino deschise ușa din spate a mașinii, ne salută cu o înclinare a capului și apoi dispăru în noapte.

Și la fel, știam eu, se întâmplase și cu Măcelarul.

103

Cum e zicala aia veche sau nouă, mă rog? „Viața e ceea ce se întâmplă când tu ești ocupat cu alte planuri.”

M-am întors la Washington în seara aceea pentru că voiam să-i văd pe copii, și pentru Buni și pentru că aveam pacienți care contau pe mine și erau programați pentru a doua zi. Buni îmi ținea mereu predici că e important ca eu să-i ajut pe oameni; îl numește blestemul meu. Are probabil dreptate.

Îi vedeam limpede chipul lui Michael Sullivan, mica sa plecăciune și muream de necaz știind că era încă în libertate undeva. Potrivit FBI, mafia pusese deja o recompensă de un milion de dolari pe capul său și încă un milion pe familia sa. Aveam încă suspiciunea că se putea să fie un informator al FBI sau al poliției și că unii sau alții îl protejau, însă nu știam asta cu siguranță și poate nu aveam să aflu niciodată.

Într-una dintre serile după ce Sullivan ne scăpase, zi de școală pentru copii, am stat pe verandă și am cântat rock and roll la pian pentru Jannie și Damon. Am cântat până s-a făcut aproape zece. Apoi le-am vorbit copiilor despre mama lor. Era timpul.

104

Nu știu sigur de ce simțeam nevoia să le spun copiilor despre Maria acum, însă voiam ca ei să știe mai mult din adevărul despre ea.

Poate că voiam ca ei să aibă parte de rezolvarea emoțională pe care eu nu o puteam afla. Nu-i mințisem niciodată pe copii în legătură cu Maria, însă le ascusesem unele lucruri și... nu, îi mințisem în legătură cu ceva. Le spuseseam lui Damon și lui Jannie că nu mă aflasem împreună cu Maria când fusese împușcată, dar că ajunseseam la St. Anthony înainte să moară și că acolo schimbaserăm ultimele cuvinte. Motivul era că nu voiam să fiu nevoit să le dezvălui detalii pe care nu mi le puteam nici eu scoate din cap: sunetul împușcăturilor care o doborâseră pe Maria; gura de aer pe care o inspirase în

momentul loviturii; felul în care alunecase din brațele mele pe trotuar. Apoi priveliștea de neuitat a sângelui curgând din pieptul Mariei și realizarea că rănilile ei erau fatale. Îmi aminteam încă toate acestea cu o claritate de coșmar, după mai bine de zece ani.

— M-am gândit la mama voastră în ultima vreme, le-am mărturisit eu în seara aceea pe verandă. Mă gândesc mult la ea. Probabil că știți asta deja.

Copiii se strânseseră în jurul meu, bănuind că asta nu era una dintre conversațiile noastre obișnuite.

— A fost o persoană deosebită în multe feluri. În foarte multe feluri, Damon și Jannie. Ochii ei erau vioi și întotdeauna sinceri. Îi plăcea să asculte. Și asta e de obicei semnul unui om bun. Cel puțin eu așa cred. Îi plăcea să zâmbescă și să-i facă și pe alții să zâmbescă dacă-i stătea în putință. Obișnuia să zică: „Ai aici un pahar cu tristețe și unul cu bucurie, pe care-l alegi?” Ea îl alegea aproape întotdeauna pe cel cu bucurie.

— Aproape întotdeauna? întrebă Jannie.

— Aproape întotdeauna. Gândește-te, Janelle. Ești deșteaptă. M-a ales pe mine, nu-i așa? Dintre toți băieții drăguți pe care i-ar fi putut avea, ea l-a ales pe pisoiiul ăsta, pe morocănosul de aici.

Janelle și Damon zâmbiră; apoi Damon zise:

— Pentru că s-a întors cel care a omorât-o? De asta vorbim despre mama acum?

— În parte, Day. Însă în ultima vreme mi-am dat seama că între mine și ea au rămas treburile neterminate. Și între noi. De *asta* vorbim, bine?

Damon și Janelle ascultară în tăcere și eu am vorbit vreme îndelungată. În cele din urmă, m-a podidit plânsul. Cred că era prima dată când îi lăsam să mă vadă plângând după Maria.

— Am iubit-o atât de mult, am iubit-o pe mama voastră ca și când ar fi fost, fizic, o parte din mine. Încă o mai iubesc, cred. O mai iubesc, *știu* asta.

— Din cauza noastră? întrebă Damon. E vina noastră în parte, nu?

— Ce vrei să zici, puiule? Nu sunt sigur că te înțeleg exact, i-am răspuns eu.

— Îți amintim de ea, nu-i așa? Îți amintim de mama în fiecare zi; în fiecare dimineață când ne vezi, îți amintești că ea nu e aici. Nu-i așa?

Am scuturat din cap.

— Poate că e un pic de adevăr în asta. Însă îmi amintiți într-un mod plăcut, cel mai plăcut cu putință. Credeți-mă. Doar într-un mod plăcut.

Copiii așteptară să le mai vorbesc și nu-și dezlipiră ochii de la mine, ca și cum s-ar fi putut să le scap cumva.

— Multe lucruri se schimbă în viața noastră, le-am explicat eu. Îl avem pe Ali aici acum. Buni îmbătrânește. Eu am din nou pacienți.

— Îți place? se interesă Damon. Să fii psiholog?

— Da. Până acum.

— *Până acum*. Tipic ție, tati, zise Jannie.

Am pufnit în răs, însă nu am căutat un compliment în spusele lui Jannie. Nu că aveam o aversiune totală față de complimente, însă exista un timp pentru toate și acel timp nu era acum. Țin minte că atunci când citisem autobiografia lui Bill Clinton, n-am putut să nu mă gândesc că atunci când a mărturisit că și-a rănit soția și fiica, nici el n-a putut rezista să nu caute iertare și chiar îmbrățișări de la cititori. Pur și simplu n-a putut rezista – poate fiindcă nevoia sa de dragoste era atât de mare. Și poate de acolo vin și empatia și compasiunea sa.

Apoi am făcut în sfârșit lucrul cel mai greu – le-am spus lui Jannie și lui Damon ce se întâmplase cu Maria. Le-am spus copiilor mei adevărul așa cum îl știam și eu. Le-am împărtășit majoritatea detaliilor legate de moartea Mariei, de crimă și le-am spus că văzusem cum s-a petrecut, că fusesem cu ea când murise, îi simțisem ultima răsuflare pe acest pământ, îi auzisem ultimele cuvinte.

Când am terminat, când n-am mai putut vorbi, Jannie șopti:

— Privește râul cum curge, tati. Râul e adevăr.

Asta fusese mantra mea pentru copii când erau mici și Maria nu era cu ei. Îi duceam la râul Anacostia sau la Potomac și-i puneam să se uite la apă, zicându-le:

— Priviți râul... râul e adevăr.

Sau cel puțin atât de aproape de el cât se putea ajunge.

105

Mă simțeam ciudat de sentimental și de vulnerabil și mi se pare, poate, viu în vremea aceea.

Asta era și bine, și rău în același timp.

Luam micul dejun cu Buni cam pe la cinci treizeci aproape în fiecare dimineață. Apoi alergam până la birou, mă schimbam și-mi începeam ședințele devreme, chiar pe la șase treizeci.

Kim Stafford era primul meu pacient luna și joia. Întotdeauna era dificil să nu amestec sentimentele personale în ședințe, cel puțin pentru mine, sau poate că îmi ieșisem eu din mână. Pe de altă parte, unii dintre colegii mei mi se păruseră întotdeauna prea clinici, prea rezervați și distanți. Ce trebuia să înțeleagă un pacient, o ființă umană din asta? *Oh, nu-i nimic că am afectul unui nap; sunt terapeut.*

Aveam nevoie să fac asta în felul meu, cu căldură uneori, cu sentiment și compasiune mai degrabă decât empatie; aveam nevoie să încalc regulile, să acționez neortodox. Cum făcusem când l-am înfruntat pe Jason Stemple la secție și am încercat să-l snopesc pe gunoi. Asta numesc eu *professionalism*.

Aveam o pauză în program până la prânz, așa că am hotărât să mă văd cu Monnie Donnelly de la Quantico. Făcea niște cercetări pe o teorie pe care o formulasem eu despre Măcelar. Nu am apucat să zic mai mult de bună ziua, că Monnie mă întrerupse:

— Am ceva pentru tine, Alex. Cred că o să-ți placă. E ideea ta oricum, teoria ta.

Monnie îmi spuse atunci că folosise notițele mele ca să descopere vești despre soția lui Sullivan printr-un soldat al mafiei care era în Programul de protecție a martorilor și locuia acum în Myrtle Beach, California.

— Am urmat cărarea pe care ai trasat-o și ai nimerit-o la fix. M-a condus la un tip care a fost la nunta lui Sullivan, care a fost restrânsă, după cum te și poți aștepta. Amicul din Brooklyn de care mi-ai zis, Anthony Mullino, a fost și el acolo. Aparent, Sullivan nu voia să știe prea multă lume despre viața sa privată. Nici mama lui nu a fost invitată, iar tatăl său era mort, după cum știi.

— Da, ucis de fiul său și câțiva tovarăși. Ce ai aflat despre soția lui Sullivan?

— Păi, sunt chestii interesante și nu ce te-ai aștepta. E originară din Colts Neck, New Jersey și a predat la clasa întâi înainte de a-l cunoaște pe Sullivan. Ce zici de asta? Salvatore Pistelli, tipul de la Protecția martorilor, zice că era o fată de treabă. Că Sullivan căuta o mamă bună pentru copiii lui. Înduioșător, hm, Alex? Asasinul nostru psihopat are o slăbiciune. Numele soției este Caitlin Haney. Familia ei locuiește tot în Colts Neck.

Chiar în ziua aceea, am pus sub supraveghere telefoanele din locuința părinților lui Caitlin Sullivan. Și, de asemenea, cele ale unei surori din Toms River, New Jersey și unui frate, dentist în Ridgewood.

Îmi regăsisem puțină speranță. Poate că puteam totuși închide cazul și să-l prindem pe Măcelar.

Poate că aveam să-l revăd și să fac eu o mică plecăciune.

106

Michael Sullivan folosea numele de Michael Morrissey de când locuia în Massachusetts, Morrissey fiind un golan pe care îl făcuse bucățele pe vremea când era un tânăr asasin. Caitlin și băieții își păstrasera prenumele, însă luaseră și ei numele de Morrissey. Povestea pe care o învățaseră pe de rost era că locuiseră în Dublin în ultimii câțiva ani, unde tatăl lor fusese consultant pentru mai multe companii irlandeze cu legături de afaceri în America.

Acum făcea muncă de „consultanță” în Boston.

Ultima parte se întâmpla să fie adevărată, dat fiind că Măcelarul tocmai făcuse rost de o slujbă prin intermediul unei vechi cunoștințe din Boston. O slujbă – o lovitură, o crimă comisionată.

Înși din locuința cu vedere la râul Hoosic la nouă, o oră foarte civilizată. Apoi conduse către vest; se îndrepta spre autostrada Turnpike în noul lui Lexus. Avea uneltele în portbagaj – arme, un fierăstrău de măcelărie, un pistol de cuie.

Nu puse muzică în prima parte a drumului, preferând să se piardă în amintiri. În ultima vreme, se gândise mult la loviturile sale din tinerețe: la tatăl lui, desigur; vreo două lovituri pentru Maggione Sr; și un preot catolic pe nume Francis X. Conley. Părintele Frank X își făcuse de cap cu băieții din parohie ani de zile. Zvonurile vuiiau peste tot prin cartier, poveștile fiind țesute cu destule detalii perverse, dezgustătoare. Lui Sullivan nu-i venea să creadă că unii dintre părinți știau ce se întâmplă și nu se ridicaseră niciodată să facă ceva ca să-l oprească.

Pe vremea când avea nouăsprezece ani și lucra deja pentru Maggione, s-a întâmplat să-l zărească pe preot la docuri, unde Conley ținea o mică barcă pentru expediții de pescuit. Câteodată lua și câte un băiat de la strană cu el după-amiaza. O recompensă. O bucățică de ceva dulce.

În acea zi anume de primăvară, bunul părinte venise la doc ca să-și pregătească barca pentru sezon. Lucra la motor când Sullivan și Jimmy Pălărie urcară la bord.

— Hei, părinte Frankie, îl atenționează Jimmy dezvelind un zâmbet strâmb. Ce zici să facem noi o plimbărică cu barca azi? Să pescuim ceva?

Preotul mijii ochii la cei doi tineri derbedei și se încruntă când îi recunosc.

— Nu cred, băieți. Barca nu e gata de acțiune încă.

Replica stârni râsul lui Pălărie, care repetă:

— *Gata de acțiune?* Da, pricep ce zici.

Apoi Sullivan făcu un pas în față.

— Ba, e gata, popo. Facem o croazieră pe mare. Știi cântecul ăla? Al lui Frankie Ford, *Croaziera?* Acolo mergem noi. Doar noi trei.

Așa că navigară frumos din radă și nimeni n-a mai auzit vreodată de părintele Frank X.

— Odihnească-i Dumnezeu sufletul nemuritor în iad, glumise Jimmy Pălărie la întoarcere.

Și în dimineața aceea, pe drum către recenta sa misiune, Sullivan își aminti vechiul cântec al lui Frankie Ford – și-și aminti cum preotul acela jalnic îl implorase pentru viața sa, apoi pentru moarte, până când fusese tăiat ca mâncare pentru rechini. Însă mai presus de toate, se întreba dacă făcuse *o faptă bună* cu părintele Frank și dacă era capabil de așa ceva.

Putea face ceva bun în viața lui?

Sau era rău până-n măduva oaselor?

Ajunse în sfârșit în Stockbridge, aproape de granița dintre Massachusetts și New York și se folosi de GPS ca să descopere casa. Era pregătit să facă ce știa el mai rău, să fie din nou Măcelarul, să-și merite leafa.

La dracu' cu faptele și gândurile bune, orice ar fi însemnând ele. Localiză casa care era foarte „rustică” și, se gândi el, făcută cu mult bun-gust. Era așezată lângă un heleșteu liniștit, în mijlocul mai multor acri de arțari și ulmi, și pini. Un Porsche Targa, ca o sculptură modernă, era parcat pe alee.

Măcelarului i se spusese că în casă se afla o femeie de patruzeci și unu de ani pe nume Melinda Steiner – dar și că aceasta avea un Mercedes decapotabil dichisit. Deci al cui era Porscheul negru?

Sullivan parcă lângă drumul principal, după un pâlț de pini și observă casa timp de vreo douăzeci de minute. Unul dintre lucrurile pe care le observă fu că ușa garajului era închisă. Și poate că înăuntru era un frumos Mercedes roșu decapotabil.

Deci – încă o dată – cine era proprietarul Porscheului?

Având grijă să stea la adăpostul ramurilor dese, duse la ochi un binoclu nemțesc. Apoi studie încet ferestrele dinspre est și sud ale casei, pe fiecare în parte.

Nu părea să fie nimeni în bucătărie – care avea ferestrele întunecate, nicio mișcare.

Și nici în camera de zi, care era de asemenea întunecată și părea pustie.

Îi găsi în sfârșit într-un dormitor de la etaj, pe colț. Probabil dormitorul principal.

Melinda sau Mei Steiner era acolo.

Și un tip blond. Probabil la vreo patruzeci și ceva de ani, după aparențe posesorul Porscheului.

„Prea multe greșeli de luat în calcul, se gândi el. O grămadă de greșeli de căcat.”

Ce mai putea să calculeze era că tariful lui de șaptezeci și cinci de mii de dolari tocmai se dublase, pentru că nu omora niciodată doi la preț de unu.

Măcelarul porni pe jos către casa de țară, cu arma într-o mână și cutia de unelte în cealaltă și avea un sentiment plăcut în legătură cu lovitura asta, cu ziua asta, cu viața asta pe care o ducea.

108

Puține lucruri în viață puteau întrece sentimentul încrederii în abilitatea proprie de a face o treabă cum trebuie. Michael Sullivan se gândea la adevărul acestor spuse apropiindu-se de casă.

Era conștient de suprafața de pământ din jurul casei în stil colonial, trei sau patru acri de câmpie și pădure izolată. În spate văzu un teren de tenis care părea acoperit cu zgură verde. Poate că era Har-Tru, genul pe care păreau să-l prefere pasionații de tenis din

Maryland.

Însă în principal era concentrat pe munca sa, pe treaba pe care o avea de făcut, pe cele două componente ale sale.

„Să ucizi pe cineva pe nume Melinda Steiner – și pe amantul ei, de vreme ce îi stătea evident în cale.

Și să nu fii și tu ucis.

Fără greșeli.”

Deschise încet ușa de lemn a casei, care nu era încuiată. Lumea de la țară făcea asta des, nu? „Greșeală.” Și era destul de sigur că nu avea să întâmpine prea multă rezistență nici odată ajuns la etaj.

„Totuși, nu poți ști niciodată, așa că nu te umfla în pene, nu fi neglijent, nu te prosti, Mikey.”

Își aminti fiascoul din Veneția, în Italia, ce se întâmplase acolo. Toată încurcătura și cum ar fi putut să și-o ia.

La Cosa Nostra îl căutau probabil peste tot acum și într-o zi aveau să-l găsească.

Așa că de ce nu astăzi? De ce nu aici?

Omul de legătură ce-i făcuse rost de angajament era un prieten vechi, însă mafia ar fi putut să ajungă ușor la el. Și apoi să-i întindă o cursă Măcelarului.

Nu credea totuși să fie cazul.

Nu astăzi.

Ușa de la intrare nu era încuiată. Ar fi încuiat-o, mai ales dacă era o capcană și ar fi vrut să arate bine.

Cei doi pe care-i văzuse în dormitor arătau prea natural, prea prinși de moment și nu credea că cineva – poate doar cu excepția lui – era destul de bolnav să creeze o astfel de înscenare și să-l atragă ca pe o muscă la miere. Perechea care era sus și-o trăgea de le mergeau fulgii; în mintea sa nu prea încăpea îndoială de asta.

Urcând pe scările din față, auzea sunetele plăcute ale futaiului ajungând până la el. Arcurile care se comprimau și se destindeau, tăblia patului lovindu-se de peretele dormitorului.

Desigur, putea fi doar o înregistrare.

Însă Măcelarul se îndoia, iar instinctele sale erau de obicei foarte, foarte bune. Îl ținuseră, cu siguranță, în viață până acum și îi omorâseră pe mulți alții.

Ajungând la etajul superior, inima îi bătea mult mai repede, gemetele și zgomotele asortate ale acțiunii se auzeau mai tare și începu să zâmbească fără să vrea.

Straniu gând. Își amintea o scenă dintr-un film intitulat *Sideways*, care-l făcuse să se prăpădească de râs la vremea aceea. Personajul mai scund, care era practic un bețiv, trebuia să recupereze portofelul celuilalt nătărău și era nevoit să se strecoare într-un dormitor unde doi grăsuți vai de capul lor se împerecheau ca porcii în troacă. Scena era bestială – isterică și total neașteptată. Cum avea să fie și asta. Pentru el cel puțin.

Așa că dădu colțul și privi în dormitor, gândindu-se: „Surpriză, sunteți morți amândoi”.

Bărbatul și femeia erau în formă. Tonifiați și atletici, funduri tari. Arătau sexy împreună. Cu zâmbetul pe față.

Păreau să se agreeze, ceea ce făcea experiența plăcută pentru ei. Poate că erau îndrăgostiți. Cu siguranță părea să le placă sexul, care era un exercițiu bun, te făcea să transpiri. Blondul împingea adânc și Melindei părea să-i convină de minune. Scena era destul de excitantă. Melinda purta șosete albe până la genunchi, ceea ce lui Sullivan îi plăcea grozav. „Oare le purta pentru el sau pentru ea însăși?” se întrebă el.

După ce privi un minut sau două, își dresе glasul:

— Îhâm, îhâm. Liniște în sala de futai!

Perechea împerecheată se despărți sărind la o parte, ceea ce nu era o schemă ușoară având în vedere poziția de tirbușon în care erau prinși acu’ câteva milisecunde.

— Uau, voi doi, zise el și zâmbi plăcut ca și cum s-ar fi aflat acolo ca să facă un studiu al relațiilor extraconjugale sau ceva de genu’ ăsta. Îi dați tare. Sunt impresionat.

Îi cam plăcea de ei, de fapt, mai ales de Mel asta. Nu încapе vorbă, arăta bine la vârsta ei. Corp și față faine – o față dulce, se gândi el.

Îi plăcu chiar și faptul că nu se acoperi și îl fixă cu privirea, ca și cum ar fi zis: „Ce naiba crezi că faci aici? Asta e casa mea, aventura mea, n-ai tu nicio treabă, oricine naiba ai fi. Așa că dispari!”

— Tu ești Melinda Steiner, nu? întrebă el, îndreptând arma spre ea, însă nu într-un mod amenințător. Ce rost aveau amenințările, să-i sperie mai mult decât trebuia? Nu avea nimic cu ăștia doi. Nu erau mafia; nu veniseră ei să tragă în el sau în familia lui.

— Da. Sunt Melinda Steiner. Tu cine ești? Ce cauți aici?

Era cu siguranță aprigă, însă fără să fie total nesuferită. Ce naiba, chiar *era* casa ei și avea tot dreptul să știe ce căuta acolo.

Făcu câțiva pași rapizi și intră în cameră și...

Poc!

Poc!

Îl împușcă pe bărbatul blond în gât și frunte și acesta căzu pe covorașul în stil indian de pe podea. Și se mai zice că, dacă te menții în formă, trăiești mult...

Melinda își puse ambele mâini la gură și trase aer în piept cu putere:

— Dumnezeu! Însă nu strigă, ceea ce însemna că era vorba mai mult de sex. Și-o

trăgeau, însă domniile nu erau îndrăgostiți, nici măcar pe departe. Uitându-se la fața ei acum, parcă nici nu-i mai plăcea atât de mult Blondina.

— Fată cuminte, Melinda. Gândești repede. Nu a simțit nimic. Nicio durere, promit.

— Era arhitectul meu, zise ea, apoi adăugă repede: Nu știu de ce ți-am spus asta.

— Ești doar emoționată. Cine n-ar fi? Probabil că ți-ai dat seama că am venit să te ucid pe tine, nu pe fostul tău iubit.

Stătea cam la un metru de femeie și arma îi era îndreptată în direcția inimii, în general. Însă ea părea să se țină tare – ceea ce lui îi se păru impresionant. Genul de față care-i plăcea lui. Poate că ea ar fi trebuit să fie capul mafiei. Poate că avea să-i recomande numele pentru post.

Îi plăcea de ea cu siguranță și-l lovi brusc gândul că pe soțul ei nu-l prea simpatiza. Se așeză pe pat cu arma ațintită asupra ei – ei bine, asupra țâței stângi.

— Mel, uite care-i treaba. Soțul tău m-a trimis aici ca să te omor. Mi-a plătit șaptezeci și cinci de mii de dolari, îi explică el. Improvizez acum, dar tu ai acces la bani personali? Poate că am putea cădea la o înțelegere. Există opțiunea asta?

— Da, zise ea. Există.

Atâta tot.

Înțelegerea fu făcută câteva minute mai târziu, iar tariful său crescă împătrit. „Mulți nebuni pe lumea asta – nu-i de mirare că serialul *Neveste disperate* era așa de cunoscut”, nu putu el să nu se gândească.

110

Eu și Sampson nu mai fuseserăm în Massachusetts de câțiva ani, de când îl urmăriserăm pe un ucigaș dement poreclit Domnul Smith într-un caz cu numele de cod „Șoarecele și Pisica”. Domnul Smith fusese probabil cel mai viclan dintre toți psihopații pe care-i urmăriserăm până atunci. Aproape că mă omorâse. Așa că nu prea aveam amintiri plăcute la care să ne gândim pe drumul de la Washington spre Berkshires, în mașina lui Sampson.

Pe drum, ne-am oprit pentru o cină dumnezeiască și convorbiri prietenești la restaurantul vărului meu Jimmy Parker, The Red Hat, din Irvington, New York. Mmm, mmm, bun. Altfel, călătoria a fost strict în interes de serviciu. Încă nu eram sigur ce aveam de gând să fac dacă-l găseam pe Măcelar. *Dacă* îl găseam; dacă nu fugise deja.

Am ascultat niște înregistrări vechi de-ale lui Lauryn Hill și Erykah Badu și n-am discutat prea mult despre Michael Sullivan, până am ajuns la locul unde autostrada Tumpike părăsea teritoriul Connecticutului și trecea în Massachusetts.

— Și ce facem totuși aici, John? am spart eu gheața în privința subiectului.

— Îl urmărim pe băiatul rău, ca întotdeauna, zise el. Nu s-a schimbat nimic, nu-i așa?

Tipu' e un ucigaș, un violator. Tu ești Ucigașul de Dragoni. Eu te însoțesc.

— Doar eu și cu tine, hm? Nu sunăm la poliția locală? Nu implicăm FBI-ul? Știi, tocmai am trecut de granița statului.

Sampson dădu din cap.

— M-am gândit că de data asta e ceva personal. Mă înșel cumva? În plus, merită să moară, dacă se ajunge la asta, ceea ce e foarte posibil. Probabil, așa va fi.

— Sigur că e ceva personal. Nu a fost niciodată mai personal de-atât. Treaba clocotește de mult timp. Trebuie să se ajungă la un sfârșit. Dar...

— Niciun *dar*, Alex. Trebuie să-l eliminăm.

Am condus în tăcere câțiva kilometri. Însă aveam nevoie să mai discut puțin cu Sampson pe tema asta. Trebuia să stabilim niște reguli de luptă.

— N-am de gând să-l omor pur și simplu – dacă e acolo. Nu sunt un justițiar, John.

— Știi asta, fu de acord Sampson. Știi cine ești, Alex. Dacă știe cineva, eu sunt acela. Să vedem cum se desfășoară lucrurile. Poate că nici măcar nu e acolo.

Am ajuns în orașul Florida din Massachusetts cam pe la ora două după-amiaza; apoi am plecat în căutarea casei unde speram să-l găsim pe Michael Sullivan o dată pentru totdeauna. Simțeam cum se acumula tensiunea în mine acum. Ne mai luă încă o jumătate de oră să găsim locuința, care era construită de partea muntelui ce dădea spre un râu. Am supravegheat casa și nu părea să fie nimeni acolo. Oare îl înștiințase din nou cineva pe Sullivan?

Dacă era adevărat, cine s-o fi făcut? FBI-ul? Era oare în Programul de protecție a martorilor până la urmă? Îi păzeau spatele cei de la FBI? Ei îi avertizaseră că se putea să venim după el?

Am mers cu mașina în centru și am luat prânzul la Denny's. Eu și Sampson nu am discutat prea mult în timp ce ne mâneam ouăle și cartofii, ceea ce era neobișnuit pentru noi.

— Ești OK? întrebă el în cele din urmă, după ce sosi cafeaua.

— Dacă o să-l prindem, o să mă simt mai bine. Asta trebuie să se sfârșească. Aici ai dreptate.

— Atunci să mergem și s-o facem.

Ne-am întors la casă și puțin după ora cinci un combi viră pe alee și se opri chiar în fața verandei. *Era el? În sfârșit, Măcelarul?* Trei băieți năvăliră de pe bancheta din spate; apoi o brunetă frumoasă se dădu jos de pe partea șoferului. Era evident că se înțelegea bine cu băieții. Se hârjoniră pe peluză; apoi mărșăluiră înăuntru.

Aveam o poză cu Caitlin Sullivan la mine, însă nu trebui să mă uit la ea.

— E ea, cu siguranță, i-am spus lui Sampson. Suntem unde trebuie de data asta. Aia sunt Caitlin și băieții Măcelarului.

— O să ne vadă dacă stăm aici, observă Sampson. Nu suntem într-un film polițist și el nu e un drogat idiot care așteaptă să fie prins.

— Da, contez pe asta, am replicat eu.

111

Michael Sullivan nu era nici măcar aproape de casa din vestul statului Massachusetts. La ora șapte treizeci în acea seară intra într-o reședință cu zece dormitoare din Wellesley, o suburbie bogată de lângă Boston.

Mergea la câțiva pași în spatele Melindei Steiner, care avea picioare lungi și un funduleț mic și apetisant de privit. Melinda știa și ea asta. Înțelegea de asemenea cum să fie subtilă și, în același timp, provocatoare cu datul din fund.

Se vedea lumină în una dintre camerele cu intrare din holul lat – care avea trei candelabre într-o paradă curtenească, datorate Melindei și decoratorului ei, fără îndoială.

— Dragă, am ajuns acasă! strigă Melinda lăsând geanta de voiaj să cadă cu zgomot pe podeaua extrem de lustruită.

Nicio urmă de ceva în neregulă în vocea ei. Nici urmă de spaimă sau avertizare, nicio tensiune, nimic decât cordialitatea unei neveste.

„Tipa e al naibii de bună, nu putu Sullivan să nu se gândească. Mă bucur că nu-s însurat cu ea.“

Niciun salut nu veni din camera unde mergea televizorul. Nu veni nimeni să arunce o privire.

— Puiule? striga ea din nou. Ești acolo? Puiule? M-am întors de la țară. Jerry?

Asta trebuie să-l fi surprins pe nenorocit cu siguranță. „Puiule, sunt acasă! Puiule, sunt încă în viață!“

Un bărbat cu o înfățișare obosită, într-o cămașă cu dungi șifonată, boxeri și șlapi albastru electric își făcu în cele din urmă apariția în ușă.

Acum – și el era un actor destul de tare. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Cam până în acest moment, când îl văzu pe Măcelar urmând-o pas cu pas pe soția lui iubită, pe care tocmai încercase să o omoare în casa lor de la țară.

— Bună, tu. Cine e ăsta, Mel? Ce se întâmplă? întrebă Jerry văzându-l pe Sullivan acolo în hol.

Măcelarul își scosese deja arma și era îndreptată spre tipul în chiloți, în direcția boșelor, însă apoi Sullivan o mută mai sus, spre inimă, dacă ticălosul ăla uneltitor avea una. Să-ți omori soția? Ce porcărie lipsită de inimă era și asta?

— Schimbare de planuri, îi explică Sullivan. Ce pot să-ți spun? Se mai întâmplă.

Soțul, Jerry, ridică mâinile în aer fără să i se ceară. Se trezea de-a binelea – și destul de

repede.

— Ce spui acolo? Ce e asta, Mel? De ce e omul ăsta în casa noastră? Cine naiba e?

O replică clasică și o interpretare trăsnet.

Acum era rândul Melindei să-și rostească partea și aceasta decise să strige răspunsul:

— El e cel care trebuia să mă omoare, Jerry! Ai plătit să mă omoare, rahat mizerabil ce ești! Ești un gunoi bun de nimic și mai ești și laș pe deasupra. Așa că l-am plătit *mai mult* ca să te omoare *pe tine*. Asta e treaba, puiule. Cred că ai putea să-i zici un ucigaș cu schimbător de direcție, încheie ea și râse de propria glumă.

Nimeni nu i se alătură – nici Jerry și nici Sullivan. Era destul de amuzant de fapt, da' nu ca să te spargi de râs. Sau poate că n-o spusese ea bine, cam prea aspru, cu un pic prea mult adevăr în ea.

Soțul sări înapoi în camera cu televizorul și încercă să închidă ușa, însă n-avu nicio șansă.

Măcelarul era rapid și băgă un picior, un bocanc, în ușă. Apoi o împinse cu umărul și îl urmă pe Jerry înăuntru.

Jerry, primul angajator, era un individ înalt, burtos, cu față de director general sau, mă rog, economic și cu un început de chelie în vârful capului. În cabinet se simțea mirosul corpului său și al unui trabuc care ardea într-o scrumieră pe canapea. O crosă și două mingi Tideist zăceau pe covor. Bărbat de bărbat, tipul ăsta care plătitise pe cineva să-i omoare nevasta și acum își exersa loviturile ca să arate că nu-și pierduse talentul.

— Te plătesc mai mult decât poate ea! guiță Jerry. Oricât ți-a plătit cățeaua aia, dublez suma! Jur! Bani sunt acolo. Poți să-i iei.

„Uau – e din ce în ce mai bine“, se gândi Sullivan. Dăduseră un nou sens unui joc ca Jeopardy! sau Hai să facem un târg.

— Rahat cu ochi ce ești! lătră Melinda din ușă la soțul ei.

Apoi dădu buzna în cameră și-l pocni în falcă. Sullivan încă credea că era o doamnă grozavă din unele puncte de vedere, însă nu din toate.

Se uită din nou la soț. Apoi la Melinda. Interesant cuplu, fără-ndoială.

— Sunt de acord cu Melinda, făcu Măcelarul. Însă Jerry zice bine ce zice, Mel. Poate că ar trebui să ținem o mică licitație aici. Nu credeți? Hai să discutăm ca niște adulți. Fără lovituri sau ofense.

Două ore mai târziu, licitația se încheiase și Michael Sullivan conducea pe autostrada Turnpike din Massachusetts în Lexusul său. Mașina era rezonabil de agilă, iar drumul era neted ca fundul unui bebeluș sau poate că doar se simțea el bine pur și simplu.

Mai erau câteva detalii răzlețe de rezolvat, însă treaba era făcută. Jocul Hai să facem un târg îi adusesse trei sute cincizeci de mii, sumă virată într-un cont la United Bank of Switzerland. La drept vorbind, nu se mai simțise atât de sigur în privința banilor de mult timp, deși probabil că legătura cu omul său din Boston se dusese naibii. Poate că trebuia și să-și mute din nou familia. Sau poate că era timpul să se elibereze și să pornească la drum pe cont propriu, o treabă la care se gândise mult.

Probabil că meritase – trei sute cincizeci de miare pentru o zi de muncă. Jerry Steiner câștigase licitația, însă îl găurise oricum pe nemernicul ăla idiot și dezgustător. Cu Melinda era altă poveste. Îi plăcea de ea, nu voia să-i facă rău. Ce alternativă avea însă? Să o lase în viață ca să vorbească? Așa că făcu astfel încât să nu simtă nicio durere – un glonț în ceafa lui Mel. Apoi câteva poze ca să-i immortalizeze fața aia drăguță pentru colecția sa.

Oricum, cânta o balada a celor de la Rolling Stones care-i plăcuse întotdeauna, *Wild Horses*, când ieși de după curbă. Iată casa lui pe deal, exact acolo unde o lăsase.

„Și – ce naiba era asta? Greșeală? Dar a cui?”

Stinse farurile la următoarea curbă mai mică a drumului. Apoi se strecură într-o fundătură de unde putea vedea mai bine casa și locul din jur.

Mamă, nu putea avea și el o zi norocoasă! Nu putea fugi de trecut oricât de departe ar fi mers.

Îi reperase imediat, într-o mașină albastru-închis, poate un Dodge, cu grilajul îndreptat spre casă ca o armă. Înăuntru se vedeau doi bărbați. Îl așteptau pe el, fără-ndoială.

„Greșeală. A lor!”

Însă cine dracu' erau tipii ăștia doi pe care trebuia să îi omoare acum?

113

Păi, oricum nu prea conta. Erau doi oameni morți – morți degeaba, morți pentru că erau niște ratați nepricepuți la slujba lor. Oameni morți care-i supravegheau casa, veniți să-l omoare pe el și pe familia lui.

Sullivan ținea o carabină Winchester, veche de trei ani, în portbagajul mașinii, pe care o păstra curată, unsă și gata de acțiune. Deschise portbagajul și scoase arma lungă. Apoi o încărcă cu gloanțe expandabile.

Nu avea el chiar îndemânarea să fie trăgător de elită în armată, însă era destul de bun la ambuscade.

Se instalează în pădure între două conifere înalte și cu coroane bogate care-i ofereau o acoperire în plus. Aruncă apoi o privire rapidă prin cătarea telescopică. Avea o țintă rotundă, și nu o cătare cu cui, adică exact cum îi plăcea lui. De fapt, Jimmy Pălărie fusese

cel care-l învățase să fie lunetist. Jimmy fusese instruit la Fort Bragg în Carolina de Nord înainte de lăsarea rușinoasă la vatră.

Lasă ținta să se odihnească pe capul șoferului și atinse ușor trăgaciul cu degetul. Avea să fie ușor, fără probleme pentru el.

Apoi își mută cătarea spre capul tipului de pe locul pasagerului. Oricine erau tipii, aveau să fie declarați morți la sosirea ambulanței.

De îndată ce treaba era făcută, va trebui să-și adune familia și să se care de aici. Fără legături cu trecutul de acum încolo. Asta era greșeala, nu? Cineva de pe vremuri cu care păstraseră legătura? Poate familia lui Caitlin din New Jersey. Cineva urmărise probabil un telefon. Putea să pună pariu pe orice că așa se întâmplase.

„Greșeală, greșeală, greșeală.”

Și Caitlin avea să tot greșească în continuare, nu-i așa?

Ceea ce însemna că trebuia să dispară Caitlin. Nu voia să se gândească prea mult la asta, însă și Caitlin era pe ducă. Dacă nu pleca el de capul său.

O mulțime de decizii de luat. Și nu prea mult timp la dispoziție.

Fixă din nou ținta pe capul șoferului. Era pregătit pentru două lovituri, și amândoi bărbații din mașină erau morți. Doar că nu o știau încă.

Expiră încet până când trupul îi fu calm, nemișcat și gata să acționeze.

Era conștient de ritmul inimii sale – încet, constant, încrezător; încet, constant, încrezător.

Apoi apăsă pe trăgaci și auzi un trosnet ascuțit, satisfăcător în aerul nopții.

O secundă mai târziu, apăsă pe trăgaciul carabinei încă o dată.

Apoi o a treia și a patra oară.

„Asta ar trebui să ajungă.”

Omorâse ce avusese de omorât și acum trebuia să se care naibii de acolo, *pronto*. Cu sau fără Caitlin și băieții.

Însă mai întâi trebuia să știe pe cine tocmai omorâse și poate să facă niște poze cu răposații.

114

Eu și cu Sampson am privit cum Măcelarul se apropia de mașină. Se pricepea să se furișeze, însă poate nu era atât de bun pe cât credea. Se mișca repede, aplecat în poziție de tragere, gata să opună rezistență dacă era cazul.

Avea să afle în curând că împușcase o grămadă de haine și pernuțe bine fixate cumpărate de la un Wal-Mart local. Eu și Sampson eram ghemuiți în pădure la mai puțin de treizeci de metri de mașina pe care tocmai o prinsese în ambuscadă. Deci cine era mai

bun la jocul ăsta? Măcelarul sau noi?

– E decizia ta, Alex, ce facem de aici, șopti Sampson din colțul gurii.

– Nu-l omori, John, am zis și l-am atins pe braț. Doar dacă suntem nevoiți. Doboară-l numai.

– Decizia ta, repetă Sampson.

Apoi totul o luă un pic razna, ca să folosim un eufemism.

Dintr-odată, Măcelarul se întoarse pe călcâie – însă nu în direcția noastră! În cea opusă!

Ce naiba era asta? Ce se petrecea?

Sullivan era cu fața la pădurea deasă din dreapta, nu de unde veneam eu și Sampson. Nu ne acorda nicio atenție nouă acum.

Trase două focuri rapide și am auzit pe cineva gemând în depărare.

Un bărbat îmbrăcat în negru apăru pentru o clipă; apoi căzu la pământ. Cine era? Apoi încă cinci bărbați ieșiră în fugă din pădurea de la nord. Aveau arme de mână, Bull Pup, puteam distinge și un Uzi.

Cine erau tipii ăștia?

Ca și cum mi-ar fi răspuns la întrebare, unul dintre ei strigă:

– FBI. Aruncă arma! FBI!

N-am mușcat-o.

– Mafia! i-am zis lui Sampson.

– Ești sigur?

– Da.

Apoi toată lumea începu să tragă în toată lumea, de parcă ne-am fi aflat pe străzile din Bagdad mai degrabă decât undeva în zona rurală a Massachusetts-ului.

115

Asasinii mafiei, dacă asta erau, au tras și în noi. Eu și Sampson le-am răspuns. La fel și Măcelarul.

Eu l-am nimerit pe un tip în haină lungă de piele – cel cu Uzi, prima mea țintă.

Omul se roti și căzu la pământ, însă apoi ridică arma ca să tragă din nou. Fu lovit de un glonț în piept, iar forța împușcăturii îl lăsă lat. Nu eu fusesem însă cel care-l împușcase. Poate Sampson?

Sau era Sullivan cel care trăsese?

Întunericul era un pericol serios pentru toată lumea. Gloanțe zburau peste tot, bucăți de plumb se izbeau de copaci, ricoșau din pietre. Era un haos și o debandadă totală, o nebunie care-ți ridica părul și sfida moartea se desfășura în întuneric.

Gorilele mafiei se desfășurau, încercând să lase spațiu între ei, ceea ce însemna mai multe probleme pentru noi.

Sullivan fugise în stânga și se folosea de copaci și de umbre pentru un oarecare adăpost.

Eu și Sampson am încercat să ne ascundem cât de bine puteam în spatele copacilor subțiri.

Îmi era teamă că aveam să murim acolo; părea posibil. Se trăgeau prea multe gloanțe într-o zonă prea restrânsă. Era o zonă de execuție. Era ca și cum ai fi fost înarmat la greu, dar în fața unui pluton de execuție.

Un asasin al mafiei își goli arma Bull Pup în direcția Măcelarului. Nu eram sigur, însă nu credeam că-și nimerise ținta.

Nu o nimerise, fiindcă Sullivan ieși imediat și-l împușcă pe mafiot în vreme ce acesta se precipita spre adăpostul pădurii. Acesta scoase un țipăt, apoi tăcu. Mă gândeam că trei dintre soldații mafiei fuseseră împușcați până acum. Eu și Sampson nu fuseserăm loviți, însă nu noi fuseserăm ținte principale.

Și acum? Cine avea să facă următoarea mișcare? Sullivan? John sau eu?

Apoi ceva ciudat – am auzit vocea unui băiat. Un glas micuț striga:

– Tati! Tati! Unde ești, tati?

116

Mi-am răsucit brusc capul și am privit în direcția casei de pe deal. I-am văzut pe doi dintre băieții lui Sullivan alergând pe scările de la intrare. Erau îmbrăcați în pijamale și cu picioarele goale.

– Înapoi! urlă Sullivan la ei. Intrați în casă, voi doi! Intrați în casă!

Atunci Caitlin Sullivan dădu buzna afară în halat de baie, încercând să-l rețină pe fiul cel mic, apoi luându-l în brațe. Striga din toate puterile la ceilalți doi băieți să intre înapoi în casă.

Între timp, împușcăturile se auzeau peste tot, detunături puternice care răsunau în noapte. Explozii strălucitoare iluminau copaci, bolovani, cadavre căzute pe iarbă.

Sullivan urla în continuare:

– Intrați înapoi în casă! înapoi! Caitlin, du-i înăuntru!

Băieții nu ascultară; veneau în continuare peste peluză către tatăl lor.

Unul dintre asasini își întoarse arma către siluetele care fugeau și l-am împușcat într-o parte a gâtului. Se roti, căzu și rămase la pământ. M-am gândit eu: „Tocmai le-am salvat viața băieților lui Sullivan“. Ce însemna asta? Că era chit pentru data când el venise la mine acasă și nu omorâse pe nimeni? Trebuia să o împușc pe Caitlin Sullivan acum s-o

răzbun pe Maria?

Nimic nu mi se părea să aibă sens pe peluza aceea întunecată, pătată de sânge.

Un alt asasin se retrase rapid în zigzag până ajunse la pădure. Apoi se aruncă cu capul înainte în tufișuri. Un ultim asasin mai rămase în câmp deschis. El și Sullivan se înfruntară și traseră unul asupra celuilalt. Soldatul se întoarse și căzu, cu sângele șiroind din rana deschisă de la față. Sullivan rămase în picioare.

Se întoarse către mine și către Sampson.

117

Impas – cel puțin pentru moment. Câteva secunde? Și apoi ce se va întâmpla?

Mi-am dat seama că mașina lui Sampson nu mai servea drept scut între mine și Sullivan. Fiii lui se opriseră în sfârșit din fugă. Caitlin Sullivan îi ținea strâns în brațe pe cei doi mai mici. Băiatul cel mare stătea lângă ea, cu un aer protector, semănând bine cu tatăl lui. Mă rugam ca băiatul să nu se mai amestece și de data asta.

— Eu sunt Alex Cross, i-am spus lui Sullivan. Ai venit la mine acasă o dată. Apoi mi-ai ucis soția. O mie nouă sute nouăzeci și trei, Washington, DC.

— Știi cine ești, răspunse el tare. Nu ți-am ucis soția. Eu știu pe cine am ucis.

Apoi Măcelarul o luă la fugă cu viteză spre pădure. L-am țintit în spate – asta era –, însă nu am apăsat pe trăgaci. Nu am putut s-o fac.

Nu în spate. Nu cu soția și copiii lui aici, nu în aceste circumstanțe.

— Tati! strigă din nou unul dintre băieți când eu și Sampson am luat-o pe urmele lui. Nu te opri! Nu te opri!

— E un criminal, Alex, zise Sampson în timp ce fugeam peste terenul accidentat acoperit cu iarbă înaltă, pietre colțuroase și rădăcini de copaci. Trebuie să-l omorâm. Știi că așa e. Nu arăta milă diavolului.

Nu era nevoie să-mi aducă aminte; nu aveam să fiu neglijent însă nu trăsesem când putusem. Nu-l doborâsem pe Michael Sullivan când avusesem ocazia.

Pădurea era întunecată, însă lumina lunii era îndeajuns ca să distingă forme și unele detalii mai fine. Poate că noi puteam să-l vedem pe Sullivan, dar la fel de bine putea și el.

Impasul continua. Însă unul dintre noi avea să moară în seara asta. Știam asta și speram să nu fiu eu. Însă trebuia ca asta să se termine acum. De mult ne îndreptaserăm spre acest moment.

Mă întrebam încotro fuge – dacă avea un plan de scăpare sau dacă ne aștepta o ambuscadă.

Nu-l mai văzusem pe Sullivan de când trecuse de linia copacilor. Poate că era rapid sau poate cotise brusc într-o altă direcție. Cât de bine cunoștea pădurea?

Oare ne privea acum? Se pregătea să tragă? Să răsară din spatele unui copac?

În sfârșit, am văzut mișcare – cineva care fugea tare în față. Trebuia să fie Sullivan!

Dacă nu cumva era mafiotul care supraviețuise.

Oricine ar fi fost, nu aveam linie de tragere. Prea multe trunchiuri de copaci, crengi și ramuri în cale.

Răsuflăm scurt și din greu. Eram în formă, așa că era probabil din cauza stresului celor întâmplați. Îl urmăream pe nemernicul care o omorâse pe Maria. Îl urâsem mai bine de zece ani de zile și îmi dorisem să vină și ziua asta. Mă rugasem chiar să se întâmple.

Însă nu trăsesem când avusesem ocazia.

— Unde e? Sampson era lângă mine. Niciunul nu-l vedeam pe Măcelar. Acum nu-l mai auzeam nici fugind.

Apoi am auzit zgomotul unui motor – în pădure! Un motor? Ce fel de motor?

Faruri luminară brusc – doi ochi înflăcărați ațintiți drept asupra noastră.

O mașină se apropia repede, cu Sullivan sau altcineva ghemuit la volan, pe o cărare pe care șoferul o cunoștea bine.

— Trage! strigă Sampson. Alex, trage!

118

Sullivan ascunsese o mașină în pădure, probabil pentru o ieșire de urgență de genul ăsta. Am rămas pe poziție și am înfipt *unu, două, trei* gloanțe în parbriz pe partea șoferului.

Însă Măcelarul continua să se apropie!

Mașina era o berlină închisă la culoare. Dintr-odată, încetini. Oare îl nimerisem?

Am alergat înainte, m-am împiedicat de o piatră, am înjurat cu voce tare. Nu mă gândeam ce să fac, ce să nu fac, doar că asta trebuia să se termine.

Apoi l-am văzut pe Sullivan ridicându-se în mașină, iar el mă văzu venind în direcția lui. Mi se păru că văd cum gura i se curbează într-un rânjet când ridică arma. M-am ferit tocmai când trase. Trase din nou, însă acum eram la vreo câțiva centimetri de linia sa de tragere.

Mașina începu din nou să se miște, cu motorul turat puternic. Mi-am pus arma rapid în toc și l-am lăsat să treacă pe lângă mine; apoi m-am aruncat pe portbagaj. Am apucat marginile și m-am ținut strâns, cu fața apăsată de metalul rece.

— Alex! l-am auzit pe Sampson strigând în spatele meu. Dă-te jos!

Nu voiam – nu puteam să fac asta.

Sullivan accelerează, însă erau prea mulți copaci și bolovani ca să poată merge foarte repede. Mașina dădu într-o piatră și se ridică de bot; amândouă roțile din față erau în aer.

Aproape am fost aruncat din spate, însă am reușit să mă țin cumva.

Apoi Sullivan puse frână. Brusc! M-am uitat în sus.

Se întoarse pe scaunul din față. Pentru o fracțiune de secundă, ne-am fixat cu privirea, la un metru și jumătate depărtare, nu mai mult. Am văzut că o parte a feței îi era mânjită de sânge. Fusese lovit, poate de unul dintre gloanțele mele.

Arma lui se ridică din nou și acesta trase tocmai când eu am sărit din spatele mașinii. Am aterizat pe pământul tare și am continuat să mă rostogolesc.

M-am ridicat în genunchi. Am scos arma și am ațintit-o asupra mașinii.

Am tras de două ori prin geamul lateral. Strigam la Sullivan – la Măcelar – sau cine naiba era. Îl voiam mort și voiam ca eu să fiu cel care-l omoară.

Trebuie să se sfârșească.

Chiar aici, chiar acum.

Cineva moare.

Cineva trăiește.

119

Am tras din nou în monstrul care o ucisese pe soția mea și pe atâția alții, de obicei în feluri de neînchipuit, cu ciocane, fierăstraie și cuțite de măcelărie. „Michael «Măcelarul» Sullivan, mori! Mori, nenorocitul! Dacă cineva merită să moară pe lumea asta, tu ești acela!”

Ieșea din mașină acum.

Ce se întâmplă? Ce făcea?

Începu să șchiopăteze în direcția soției și a celor trei fii. Sângele îi curgea pe cămașă, pătrunzând prin material, picurând-i pe pantaloni și pantofi. Apoi Sullivan se prăbuși pe peluză lângă familia sa. Îi strânse lângă el.

Eu și Sampson am înaintat alergând ușor, nedumeriți de ce se întâmplă, nesiguri de ce să facem în continuare.

Se vedeau urme de sânge pe hainele băieților și ale lui. Era sângele tatălui lor, al Măcelarului. Când m-am apropiat, am văzut că arăta amețit, ca și cum avea să leșine sau chiar să moară. Apoi mi se adresă mie:

— Ea e un om bun. Nu știa cu ce mă ocup, nici acum nu știe. Băieții ăștia sunt copii buni. Ia-i de aici, scapă-i de mafie.

Încă voiam să-l omor și mă temeam că poate avea să trăiască, însă mi-am coborât arma. Nu puteam să o îndrept împotriva soției și copiilor lui.

Sullivan râse și ridică brusc arma la capul soției lui. O smulse cu o smucitură de la pământ.

— Lasă arma jos sau o omor, Cross. Aș face-o fără să clilesc. O omor. Chiar și pe

băieți. Nu e problemă pentru mine. Țsta sunt eu.

Expresia de pe chipul lui Caitlin Sullivan nu era atât de surpriză și de șoc, cât o tristețe și o dezamăgire teribilă față de bărbatul acesta pe care probabil îl iubea sau cel puțin îl iubise cândva. Băiatul cel mai mic striga la tatăl lui de ți se rupea inima:

— Nu, tati, nu! Nu o răni pe mami! Tati, *te rog!*

— Puneți armele jos! urlă Sullivan.

Ce puteam face? Nu aveam de ales. Nu după mintea mea, nu în universul meu etic. Am dat drumul pistolului Glock.

Și Sullivan făcu o plecăciune.

Apoi un foc explodează din arma sa.

Am simțit o lovitură puternică în piept și m-am ridicat pe jumătate de pe sol. Preț de o secundă poate, stăteam pe vârfurile picioarelor. Dansând? Levitând? Murind?

Am auzit o a doua explozie – și apoi nu mai fu mare lucru. Știam că aveam să mor, că nu aveam să-mi revăd niciodată familia și că eu eram singurul vinovat.

Fusesem avertizat de destule ori. Însă pur și simplu nu ascultasem.

Nu mai eram Ucigașul de Dragoni.

120

M-am înșelat. Nu am murit în noaptea aceea lângă casa Măcelarului, deși n-aș putea spune că am scăpat ușor.

Am fost rănit grav și am petrecut următoarea lună la spitalul Massachusetts General din Boston. Michael Sullivan își făcuse plecăciunea, însă Sampson îl împușcase apoi de două ori în piept. A murit chiar acolo, lângă casă.

Nu-mi pare rău. Nu am nicio înțelegere pentru Măcelar. Și asta înseamnă probabil că nu m-am schimbat cât aș fi vrut, că încă sunt Ucigașul de Dragoni.

Zilele astea, aproape în fiecare dimineață, după întâlnirile cu pacienții, am o ședință cu Adele Finaly. Se ocupă de mine cât de bine ar putea-o face cineva. Într-o zi îi spun despre ultima confruntare la casa lui Sullivan și despre cum îmi doream satisfacția răzbunării și a dreptății, însă nu am primit-o. Adele zice că mă înțelege, dar că nu ne compătimește, nici pe Sullivan, și nici pe mine. Amândoi vedem legăturile evidente dintre mine și Sullivan. Apoi unul din noi moare sub ochii familiei.

— Mi-a zis că nu el a omorât-o pe Maria, îi spun eu Adelei în timpul ședinței.

— Și ce-i cu asta, Alex? Știi că era un mincinos. Un psihopat. Ucigaș. Sadic. Rahat.

— Da, toate astea și încă altele pe deasupra. Însă cred că spunea adevărul. Da. Doar că încă nu înțeleg ce înseamnă. Un alt mister de rezolvat.

Într-o altă ședință vorbim despre o călătorie pe care am făcut-o la Wake Forest,

Carolina de Nord, care e la nord de Raleigh. Am luat noul R350, mașina de familie, vehiculul mixt. Am mers până acolo să o vizitez pe Kayla Coles, să discut cu ea, să o privesc în ochi când vorbește cu mine.

Kayla era într-o formă grozavă fizică și psihică și îmi spuse că-i plăcea viața de acolo mai mult decât se așteptase. Locuia în Raleigh.

— Sunt mulți oameni care au nevoie de ajutor aici în Carolina de Nord, Alex, zise ea. Și calitatea vieții, pentru mine cel puțin, e mai bună decât la Washington. Mai rămâi o vreme să vezi cum e.

— Era o invitație din partea Kaylei? mă întreabă Adele după câteva momente de tăcere.

— Se poate. O invitație pe care știa că nu am s-o accept.

— Fiindcă?

— Fiindcă? Fiindcă... sunt Alex Cross, îi răspund eu.

— Și asta nu are să se schimbe, nu? întreb doar. Nu în calitate de terapeut, Alex, ci ca o prietenă.

— Nu știu dacă are să se schimbe. Vreau să schimbunele aspecte ale vieții mele. De asta mă aflu aici. În afara faptului că îmi cam place să pălăvrăgesc cu tine. Bine, răspunsul e *nu*, nu am să mă schimb foarte mult.

— Pentru că ești Alex Cross?

— Da.

— Bine, zice Adele. E un început. Și... Alex...

— Da?

— Și mie îmi face plăcere să pălăvrăgesc cu tine. Ești un exemplar unic.

121

Încă un mister de rezolvat.

Într-o noapte de primăvară, eu și Sampson mergeam pe Fifth Street, pierzând și noi vremea. În largul nostru, cum eram întotdeauna împreună. Aveam o pungă cu două beri. Sampson purta ochelari de soare Wayfarer și o șapcă Kagol veche pe care n-o mai văzusem pe capul lui mare de ani de zile.

Treceam pe lângă case vechi de șindrilă care se aflau acolo de pe vremea când eram copii și nu arătau deloc altfel, deși o mare parte a Washingtonului s-a schimbat enorm, în bine și în rău, și în ceva între cele două.

— Mi-am făcut griji pentru tine când erai în spitalul ăla, zise el.

— Și eu mi-am făcut griji pentru mine. Începusem să capăt un accent de Massachusetts. Cu „a”-ul lor larg. Și să devin adept al corectitudinii politice.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine. M-am gândit mult la asta.

— Ascult. E o noapte frumoasă pentru o discuție.

— Cam greu să intru în subiect, să încep. S-a întâmplat la poate două, trei luni după moartea Mariei, continuă Sampson. Îl mai ții minte pe un tip din cartier, Clyde Wills?

— Îl țin foarte bine minte pe Wills. Curier de droguri cu aspirații înalte. Până când l-au omorât și l-au aruncat într-un tomberon în spatele unui restaurant Popeyes Chicken, dacă îmi amintesc bine.

— Exact. Wills era informatorul lui Rakeem Powell pe vremea când Rakeem era detectiv la secția 103.

— Aha. Nu mă surprinde, Wills juca în ambele tabere. Unde vrei să ajungi cu asta?

— Tocmai asta vreau să-ți spun, dulceată. Asta încerc să fac. Clyde Wills a aflat unele lucruri despre Maria – cum ar fi cine a ucis-o, continuă Sampson.

Nu am zis nimic, însă un fior îmi trecu pe șira spinării. Am continuat să merg, cu pașii puțin nesiguri.

— Nu a fost Michael Sullivan? l-am întrebat. Exact cum a zis el.

— Avea un partener în vremea aia, zise Sampson. Un dur din vechiul lui cartier Brooklyn, pe nume James „Pălărie“ Galati. Galati a fost cel care a împușcat-o pe Maria. Sullivan nu era de față. Se poate ca el să-l fi însărcinat pe Galati. Sau poate Galati te țintea pe tine.

Nu am zis nimic. Sincer să fiu, nu puteam. În plus, voiam să-l las pe Sampson să termine ce avea de spus. El privi doar înainte în timp ce mergea și vorbea, fără să se uite la mine nici măcar o dată.

— Eu și Rakeem am investigat. Ne-a luat câteva săptămâni, Alex. Am lucrat din greu la caz. Am mers chiar în Brooklyn. Însă nu am putut găsi nicio dovadă solidă împotriva lui Galati. Știam însă că el era vinovat. Vorbise despre lovitură cu prieteni din New York. Galati fusese antrenat ca lunetist militar la Fort Bragg.

— Te-ai întâlnit și cu Anthony Mullino atunci, nu-i așa? De aia te-a ținut minte?

Sampson încuviință din cap.

— Deci uite care e chestia, care e lucrul pe care-l port ca o povară de atunci. Mi-e greu s-o și spun acum. *Noi am omorât potaia, Alex.* Eu și Rakeem l-am omorât pe Jimmy Galati într-o noapte în Brooklyn. N-am putut să-ți spun până acum. Am încercat atunci. Am vrut să o fac când am început să-l căutăm din nou pe Sullivan. Dar n-am putut.

— Sullivan era un ucigaș, unul rău, am zis eu. Și trebuia prins.

Sampson nu mai zise nimic, și nici eu. Am mai mers o vreme; apoi el se îndepărtă și se îndreptă spre casă, cred, pe aceleași străzi pe care am crescut împreună. Se ocupase de ucigașul Mariei în locul meu. Făcuse ce crezuse el că era bine, însă știa că eu n-aș fi putut trăi cu asta. Așa că nu mi-a spus niciodată, nici măcar când îl urmăream pe Sullivan. Nu am înțeles exact partea asta, însă niciodată nu poți să înțelegi totul. Poate că o să-l întreb

pe John altădată.

În noaptea aceea nu am putut dormi și nici gândi limpede. În sfârșit, am mers și m-am culcat din nou cu Ali în pat. Dormea ca un îngerăș, fără nicio grijă pe lumea asta.

Am stat întins acolo și m-am gândit la ce îmi spusese Sampson și la cât de mult îl iubeam, orice s-ar fi întâmplat. Apoi m-am gândit la Maria și la cât de mult o iubeam pe ea.

„M-ai ajutat atât de mult, am șoptit eu amintirii ei. Mi-ai alungat tristețea. M-ai învățat să cred în dragoste, să știu că există, oricât de greu ar fi să dai de ea. Așa că ajută-mă acum, Maria... Trebuie să te uit, fata mea dragă. Știi ce vreau să zic. Trebuie să te uit ca să pot să iau viața de la capăt.“

Dintr-odată, am auzit o voce în întuneric și am tresărit fiindcă eu fusesem altundeva cu mintea, departe de prezent.

— Tati, ești bine?

L-am strâns ușor pe Ali la pieptul meu.

— Sunt bine acum. Sigur că sunt. Mulțumesc de întrebare. Te iubesc, amice.

— Te iubesc, tati. Eu sunt omulețul tău, zise el.

Da. Doar asta contează.

Epilog

ZIUA DE NAȘTERE A CUIVA

Deci așa începe noua mea viață sau poate doar continuă de la poveste la poveste. În principal, e bine și frumos astăzi pentru că e ziua lui Buni, deși ea refuză să spună a câta sau măcar al câtelea *deceniu*.

Mă gândesc că ar trebui să fie într-o etapă a vieții sale când să-și dorească să se laude cu longevitatea ei, însă nu e cazul.

Oricum, asta e, cu siguranță, seara ei, *săptămâna* ei de naștere, zice ea, și poate face tot ce pofteste. *Exact ca în oricare altă zi din an*, îmi spun în sinea mea – și-mi păstrez remarca pentru mine.

Porunca înălțimii Sale e ca „băieții” să prepare cina, așa că eu, Damon și Ali luăm mașina familiei și mergem la supermarket și folosim o parte din cei doi metri și jumătate cubi de spațiu de depozitare. Apoi petrecem cea mai mare parte a după-amiezii pregătind două feluri de pui prăjit, biscuiți de casă, porumb fiert întreg, fasole uscată, aspic de roșii.

Cina se servește la ora șapte și include un Bordeaux bun, chiar și o înghițitură pentru copii.

– Felicitări pentru cei o sută de ani, îi urez eu și ridic paharul.

– Am și eu niște toasturi de făcut, zice Buni și se ridică de pe scaun. Mă uit în jurul mesei și trebuie să spun că iubesc familia noastră mai mult decât oricând și că mă simt mândră și norocoasă să fac parte din ea. Mai ales la vârsta mea. Oricare ar fi ea, adică *nu* o sută de ani.

– Bravo, bravo! aprobăm noi, și batem din palme ca maimuțicile alea cu talerele.

– În cinstea lui Ali, care citește cărți singur și care știe să se lege la șireturi ca un adevărat campion, continuă Buni.

– În cinstea lui Ali! În cinstea lui Ali! repet eu. Ai dat gata șireturile.

– Damon are atâtea opțiuni minunate pe care să le ia în considerare în viață. E un minunat, minunat cântăreț și un elev excelent – când se străduiește. Te iubesc, Damon.

– Te iubesc, Buni. Ai uitat de NBA, adăugă Damon.

– Nu am uitat Asociația Națională de Baschet. Buni înclină capul în direcția lui. Ai o stângă slăbănoagă. Să muncești la asta ca posedat de diavol dacă vrei să joci la un nivel mai înalt.

Apoi continuă:

– Fetița mea, Janelle, e și ea o elevă foarte bună și nu învață pentru mine sau pentru tatăl ei – învață de una singură, pentru ea însăși. Sunt mândră să spun că Janelle e

propria ei stăpână.

Apoi Buni se așază la loc și suntem cu toții puțin surprinși, însă mai ales eu, de vreme ce nici măcar nu am fost menționat. Nici nu știam până acum că sunt pus la colț.

Apoi se ridică din nou cu un zâmbet șiret pe fața ei mică, ascuțită.

— Oh, era să uit de cineva. *Alex* a făcut schimbări mai profunde decât oricine anul ăsta și știm cu toții cât de greu îi este omului ăstuia să se schimbe. Lucrează din nou la cabinet și nu mai ține totul în el. Lucrează și în bucătăria de la St. Anthony, deși e greu să-l urnesc la *mine* în bucătărie.

— Cine a gătit cina asta?

— *Băieții* au făcut o treabă splendidă, cu toții. Sunt atât de mândră de familia noastră și *știu* că mă repet. *Alex*, sunt foarte mândră de tine. Ești o enigmă. Însă ești o continuă încântare pentru mine. Întotdeauna ai fost. Dumnezeu să binecuvânteze familia Cross!

— Dumnezeu să binecuvânteze familia Cross! am fost noi de acord la unison.

Mai târziu, în acea seară, îl culc pe Ali ca de obicei în ultima vreme și mai stau în patul lui câteva minute în plus. Băiatul a avut o zi mare și adoarme imediat.

Apoi telefonul sună ca o alarmă și sar repede și mă grăbesc în hol. Îl iau de pe suportul șubred.

— Reședința familiei Cross, răspund eu, în spiritul zilei.

— A avut loc o crimă, aud și simt un gol în stomac.

Aștept un moment înainte să zic ceva.

— De ce mă sunați pe mine? întreb eu.

— Pentru că ești doctorul Cross, iar eu sunt criminalul.

Mulțumiri

Multe mulțumiri lui Fern Galperin și Mary Jordan pentru ajutorul lor în cercetare; și lui Chris Tebbetts, care a completat munca de cercetare și a ajutat la redactarea unei secțiuni a poveștii. Și, în sfârșit, lui Steve Bowen, care ajută Hollywoodul să vadă încet-încet ceea ce e evident, lucru deloc ușor.

^[1] HRT - Hostage Rescue Team (Echipa de Salvare a Ostaticilor) (n.tr.)

^[2] Reviste americane asociate cu stilul de viață și preocupările clasei înstărite (n.tr.).

^[3] Proclamație din 1862-1863 a președintelui american Abraham Lincoln prin care s-a pus capăt, cel puțin oficial, sclaviei în Statele Unite, (n.tr.)

^[4] Bildungsroman al scriitorului american John Updike (1932-2009), concentrat, printre altele, asupra evoluției sexualității eroului (n.tr.)